

Zvēri raka Daugavu. Kur Latvija cēlusies?

Ir divas radikāli un radiāli (*kustības impulsu virzība izstarojuma sākuma punktā*) atšķirīgas sevi, savu savdabību apliecinošas pozīcijas. Viena ir pozīcija, kad **“mēs esam mēs tāpēc, ka mēs esam tādi”**. Otra pozīcija tiek ieņemta, kad **“mēs esam, tad, ja mēs neesam vai esam tādi kā tie citi”**. Pirmajā gadījumā darbojas “mēs esam” esamības spēks. Otrajā gadījumā ir redzama tāda spēka iztrūkuma un citu esamības formējošā darbība. Pirmā pozīcija dod sadarbības iespējas, suverenitāti un pašapziņu, bet otra nes nebeidzamu konfliktu, suverenitāti atņemošus kompromisus un cieņas zaudēšanu upura lomā. Tāpēc ir jautājums:

- Kā tas nākas, ka to senču, kuri vienmēr, kad gāja savus kaimiņus apsirot, sametās barā ar “krustnešiem”, pēcteči tagad stāsta par mītiskām cīņām pret “krustnešiem” par šīs zemes brīvību.
- Kā tas tā tik viegli nāk, ka Nameja gredzenu meklē, bet par Kaupo klusē un kā var dabūt vienu, negribot zināt par otru?
- Kā tas tā ir noticis, ka tie, kuri sevi sauc par latviešiem, ir pieņēmuši mūžīgā upura lomu un tā sevi “apspiedējiem un okupantiem” pretstatot, vienmēr nonāk pazemojošā atkarībā no visiem apkārtesošajiem?
- Kā tas nāk, ka pat “atmodinātāji”, atbrīvojoties no vieniem, piesakās verdzībā citiem?
- Kāpēc “Latvijas kolorīta” pastāstiņi – “ārpusnieka” novērojumi par “iekšpusnieku” dzīvi, “iekšpusniekiem” liek no tā, kas viņi ir, atteikties un pārtaisīties pēc “ārpusnieka” ģīmja un līdzības tā vietā, lai, apliecinājumu saņēmuši, ar divkāršu sparū mestos dzīvot savu “Latvijas kolorīta” dzīvi – būt tie, kas esam?

* * *

Cilvēci, tās vēstures gaitu – laiku – Hronosu, Ciklu un Kairosu virza Ideja. Ideja ienāk Cilvēku dzīvē un uz daudziem gadu simtiem noliek tās tecējumu savā gultnē. Tecējuma beigās reti kurš zin tā sākumu, bet tieši sākums ir tas, kurš diktē neizbēgamo beigu dabu. Tāpēc ielūkosimies kādu ideju cīņā, kurā vienas pierāda savu derīgumu, bet citas savu pilnīgo nederīgumu – savu nefīro un postošo saturu.

* * *

Es neesmu tālākā autors – es tikai pārstāstu notikumus un, kad lasāt - “venēcieši”, saprotiet - žīdi.

Pēc 1437. – 1439.gada bīskapu kopsapulces **Kuzānas Nikolaja** ekumēniskā projekta un Itālijas Renesanses pretinieki izstrādāja **konceptuālu savvērestību pret Kuzānas Nikolaja izplatīto Platona mācību**. Padujā un Rialto universitātēs radās caur viduslaiku sholastiku skatīts “jaunais aristotelisms”. Tā ideologi bija **Gasparo Kontarini** un **Pjetro Pomponaci**. Tajā laikā vara Itālijā viscaur bija pāvesta un venēciešu rokās. Venēciešiem kopā ar turkiem bija izdevies radīt varenu auglētāju un vergu tirdzniecības aliansi, pret kuru 1509. – 1517.gadā karoja Kambrejas līga – Francija un Spānija. Diemžēl, un pāvesta stulbuma dēļ, venēciešu ideoloģijas ietekmē šī savienība izjuka un venēcieši izkūlās no nepatikšanām, kurās varēja iet bojā un tā atbrīvot pasauli no vēlākajām viņu radītajām ciešanām.

Venēcieši saprata, ka Eiropas valstis viņus var iznīcināt ar militāriem līdzekļiem un tiem pretī lika savas ideoloģiskās spēlītes. Sevis aizsardzībai viņi radīja protestantisma reformāciju, kuru realizēja **Luters, Kalvins** un **Henrijs VIII**. Tajā pašā laikā Kontarini un

viņa jezuīti katoliskās kontrreformācijas un Tridentas kopsapulces pamatā lika **Aristoteļa mācību**, bet Dantes un Pikkolini grāmatas tika aizliegtas. Tā sekas bija Eiropa pusotra gadsimta reliģiskos karos un “mazie viduslaiki” ar XVII gs. Lielo krīzi centrā.

Venēcija darbojās kā pats savas metastāzes plānojošs vēža audzējs. Tālākajai ekspansijai kontinentā “slapjās lagūnas” iemītnieki sev noskatīja purvu un saliņas – Holandi un Britu salas. Šeit Džovannistu partija varēja radīt bāzi saviem “fondi” (*ģimenes bagātībām*) un ideoloģijai. Viņu mērķos tāpat bija Francija, bet galvenā uzmanība tika pievērsta Anglijai - “slapjā lagūna” novērtēja lielo salu priekšrocības konkurencē ar sauszemes iemītniekiem.

Frančesko Zorzi – Gasparo Kontarini radnieks, tika nosūtīts pie Henrija VIII par viņa “dzimumpadomnieku”, kur izmantoja visas venēciešu iespējas. 1525.g. kabalists Zorzi publicē traktātu “De Harmonia Munde”, ar kurā iemontētā mistiskā sefirota ideju vājināja Kuzānas Nikolaja darbību. 1536.g., jau būdams galma loceklis, viņš publicē maģijas mācību grāmatu, kuras centrālā tēma ir tajā, kā māceklim izmantot Kristus idejas, lai nekristu dēmonu rokās.

Zorzi atstāja ļoti lielu ietekmi uz **Elizabetes laika dzejniekiem** – seru **Filipu Sidniju** un **Edmundu Spenseru**, kurš izceļ ideju par Angliju kā “Dieva izredzēto zemi un tās Izraēliskumu”. **Marlo** un **Šekspīrs** visādi apkaroja viņa ietekmi, bet venēciešu skola caur **Robertu Fladu**, **Frensisu Bēkonu** un **Tomasu Hobsu**, kuri tur “importēja” **Fra Paolo Sarpi**, kurš ir 30 gadu kara arhitekts, neo-Aristotelismu. Kvēls Paolo Sarpi un augļošanas apoloģēts **Džons Miltons** bija tipisks **Kromvela** laika venēcietis. Pēc **Jēkaba I** un **Kārļa I** sagrāves 30 gadu karā pie varas nāk Kromvels ar savu sektantu baru. Tas bija īru genocīda un Jamaikas kolonizācijas laiks, kurā “jaukā” 1688.gada revolūcija restaurācijas izvirtībā radīja tiešu Venēcijas oligarhāta kopiju. **Torijs** un **vigi** lika sev par mērķi radīt vispasaules Romas impēriju ar Londonu tās centrā. Pēc **Leibnica** un **Svifta** neveiksmīgā mēģinājuma glābt Angliju tā paliek “venēciešu partijas” rokās ar savu **Gvelfu** – **Hanovēras** dinastiju tās tronī.

Tāds konspektīvi ir vēsturiskais fons tiem notikumiem, kas mūs noved līdz pat 18.novembra Latvijai, kuros viss sākas ar to, ka venēcieši kopā ar turkiem bija radījuši augļošanas un vergu tirdzniecības sindikātu Vidusjūras krastos, kuram ar ideoloģisku ieroču palīdzību, izdevās sagraut savus pretiniekus – Kambrejas līgu.

Šī vēsturiskā posma problēmas sakne ir tajā, ka Kuzānas Nikolajs savas mācības pamatā lika Platonisma aspektu, **ka Cilvēks ir Dieva līdzība ar viņa spēju potencēm.** Šī “**snaudošā Dieva**” koncepcija vergu tirgotājiem un augļotājiem bija kā kauls viņu rīklēs. “Snaudošais Dievs” – **fundamentāli no dzīvnieka atšķirīgais Cilvēks nevarēja būt vergu tirdzniecības un aplaupīšanas objekts.**

Venēciešu karā pret Cilvēci vadošā figūra bija **Padujas** universitātes absolvents **Gasparo Kontarini**. Par viņu runāja, ka, ja tiktu iznīcināti visi Aristoteļa teksti, tad viņš tos varētu atkal uzrakstīt - tik pamatīgi viņš tos bija izstudējis.

- Kāpēc venēcieši pievērsa tādu uzmanību Aristotelim?

Tāpēc, ka **Aristotelis idejiski konstruē oligarhiskās sabiedrības uzbūves pamatojumu.** Tas vistiešāk parādās viņa grāmatā “Politika”. **Aristotelis stāsta, ka politikas mērķis ir nevienlīdzības saglabāšana.** Valstij ir jāsargā un jāizpilda tieši šis princips. Par “dabiskām”, “no dabas nākušām” viņš uzskata “saimnieka - verga” attiecības. “Ir jābūt vienu pakļautībai citiem... vieni ir dzimuši, lai valdītu, bet citi, lai pakļautos... vieni savā būtībā ir brīvi, bet citi ir vergi”.

Platons turpretī savu Ideālu būvēja uz Taisnīguma pamatiem. Viņš pierāda, ka viņa bāze ir Universāla, bet Universālais ir cēloniskais. **Viņa Republikas Ideja tiek celta uz Universālā Labā bāzes.**

Tā kā Aristotelis darbojas Platona radītajā filosofiskajā telpā, tad viņš nevarēja apiet cēlonisko Univērsāliju esamību, tādēļ tās attālināja prāta spriedumu “apskatāmībā”, kur tām neesot ietekmes uz maņu orgāniem, tāpēc tās neesot reālas, bet mēs tikai varot apspriest to “šķietamību” – relativitāti – vai to esamības iluzorumu.

Platonam universālījas – Labais un Taisnīgais nav neizzināmas vai “prāta apskatei iedomājamas”, bet ir cēloniskas.

Aristotelis tieši tāpēc tika pieņemts par venēciešu ideologu, ka tā bija pēc oligarhiskā principa būvēta vergturu sabiedrība. Ideja, kura noliedz verdzību un augļošanu, bija pretrunā ar Venēcijas oligarhijas pastāvēšanu un pamatoja kontinenta iedzīvotāju cīņu pret to.

Un venēcieši atbildēja ar saviem ieročiem. Agrīnajos sacerējumos **Kontarīni** rakstīja: **“esmu nācis pie stingras pārliecības, ka neviens pats ar savām pūlēm nevar kļūt taisnīgs vai attīrīt savas sirds tieksmes.”** Citā vēstulē viņš **Cilvēku pielīdzina tārpam.** Radikālais protestantisms un kontariāniskais katolicisms ir viņu visur pielietotais **Aristoteļa iemīļotais paņēmiens** - “prātnieciskās” un “reālās” dzīves sadalīšana un attālināšana. *(To tagad plaši pielieto visi “jaunvenēcieši” – liberālie meļi un LGBT aktīvisti. – red.piez.)*

- **Aristotelisms ir naidis kā pret Dievu, tā arī pret Cilvēku.**
- **Venēciešu oligarhāta kustības “Spirituāli” darbības pamatā ir Kontarīni ideoloģija.**

Kontarīni bija venēciešu pārstāvis pie Vatikāna, bet vēlāk sūtnis pie **Kārļa V** galma. Pēc tam tiek nozīmēts **“desmitu padomē”**, un no turienes **“triju padomē”** – Venēcijas augstākajā pārvaldes orgānā, kurš kontrolē visas tiesu lietas un pasūta slepkavības, no kurām nebija iespējams izglābties. Tieši no “triju padomes” **Kontarīni kļūst par kardinālu** un viņam uzdod izveidot komisiju Tridentas kopsapulces dokumentu sagatavošanai. Skaidrs, ka šīs komisijas lielākā daļa ir **“Spirituāli”** biedri. 1541.gadā Kārļa V vārdā viņš tiek ar luterāņiem Rēgensburgā.

Vēlāk, venēciešiem tipiskā manierē, Kontarīni baznīcas struktūrā izveido aristotelisku (*fideistisku*) frakciju, kura paziņo, ka, izņemot Magistēriju jautājumu, nekas cits protestantus no katoļiem nešķir.

Tagad ir redzams, kas notika ar Renesansi. **Venēcija manipulēja kā ar Reformāciju, tā ar kontrreformāciju, kas noved pie karu sērijas, kas noslēcinā asinīs Kuzānas Nikolaja mācību.** Tā kulminācija ir Trīsdesmit gadu karš, kura laikā masveidīgi iznīcina Eiropas iedzīvotājus.

- Kāds bija venēciešu stratēģiskais mērķis?

Spāņu Habsurgu vājā vieta bija stratēģiskais ūdensceļš caur Lamanšu. Lielo muitas nodevu dēļ par šī ceļa izmantošanu, Spānijai bija vajadzīga Holande, vajadzēja uzturēt Spānijas armiju. Spāņi, saprotot cik viņiem svarīgas attiecības ar Angliju, savu princesi Katrīnu izdod par sievu Henrijam VIII. Venēciešiem, lai sasniegtu savus mērķus, vajadzēja šo laulību izjaukt.

Venēcieši šajā cīņā uzvarēja tad, kad Henrijs VIII, uzķēries uz seksuālās makšķeres, krita viņu rokās. Seksuālās makšķeres ēsma bija **Anna Boleina** – venēciešu partijas Anglijā līdera **Tomasa Hovarda** mazmeita. Tomas Hovards bija Norfolkas hercogs, Hovardu dzimtas, kura ilgu laiku izpildīja venēciešu ietekmes aģentūras lomu, pārstāvis. Citas slavenas angļu dzimtas – **Raseli, Herberti, Kavendiši** tāpat kļuva par venēciešu sabiedrotajiem.

Henrija neatlaidīgā vēlme šķirties no **Aragonas Katrīnas** un precēties ar Boleinu Annu noveda pie premjerministra **Vulsija**, kurš ļoti labi zināja, kas ir venēcieši, atkāpšanās. Vulsijs savu attieksmi ir tieši un atklāti izteicis Venēcijas sūtnim Anglijā. Vulsija vietu ieņēma “venēciešu partijas” tehnokrāts **Tomas Kromvels**, kurš strādājot par **Redžinalda Pola**, “**Spirituāli**” sabiedrotā, kases turētāju uz vietas bija apguvis venēciešu sistēmu. Kromvels, laikā līdz 1540.gadam, kad pats tika gāzts un nogalināts, faktiski pārvaldīja Angliju.

Kromvels, uzstājoties par attiecību ar Romu saraušanu, kultivēja “humānistus” un **Kembridžas** universitātē radīja “mazo Paduju”, kuru, 1544.gadā atgriezies no Padujas, vadīja **Tomas Smits**. Citas “mazo Paduju” vadošās personas ir **Rodžers Ešems**, **Džons Čiks** un **Viljams Sesils**. Viņi audzināja Henrija VIII bērnus – **Eduardu** un **Elizabeti**.

Tāpat jāatceras bēdīgi slaveno venēcieti **Frančesko Zori**. Viņš bija Henrija VIII dzimumaudzinātājs un padomnieks laulības dzīves jautājumos. Tieši Zori, kādā senā žīdu manuskriptā sameklēja iemeslu, kura dēļ pāvests nedrīkstēja ļaut Henrijam VIII precēties ar Katrīnu, un par to sagatavoja oficiālo versiju. (*Daudzi žīdi Spānijā, lai saglabātu iespējas taisīt naudu, mainīja uzvārdus un uzdevās par nežīdiem, pret ko cīnījās inkvizīcija, kas pieprasīja kristītajiem žīdiem ievērot kristiešu tradīcijas, bet žīdiem liedza nodarboties ar naudas taisīšanu – augļošanu. Mainot uzvārdus, žīdi izvairījās no oficiālās kristīšanas ceremonijas, inkvizīcijas kontroles un naudu taisot, slepeni piekopa žīdu Toru un Talmudu. – red.piez.*) Tādā kārtā venēcieši paziņoja, ka Henrija VIII un Katrīnas laulība nav spēkā. **Henrijam VIII tas nozīmēja savienību ar Venēciju pret Spāniju.**

Venēciešu nodomu viennozīmību atklāj “spirituāli” darbinieks **Tomas Starki**, kurš Redžinaldu Polu pavada viņa ceļojumā uz Venēciju. Kuriozs ir tajā, ka **Pols pats bija no Plantagenetiem** un varēja pretendēt uz Anglijas troni, bet kļūst par venēciešu izpalīgu un vēlāk ir Henrija VIII pēcteces **Marijas Tjūdorās** padomnieks. Šī savstarpēji cieši saistītā venēciešu – aristotelistu grupa organizē Henrija VII saišu saraušanu ar Romu, kas venēciešiem dod rīcības brīvību Anglijā.

Nākošo jau daudz postošāko darbību izvērs pats **Paolo Sarpi**. Šajā fāzē venēcieši angļiem atņēma viņu dvēseli un Ideju, bet ir jāzin kādi ir Paolo Sarpi nodomi un kas stāv aiz viņa Venēcijā.

1583.gads Venēcijas vēsturē ieiet ar “**Džovanni**” (*jaunie nami*) cīņu pret “**Veki**” (*vecie nami*). Uzvarēja “Džovanni” radikāļi, kuri saprata, ka Venēcijas militārā vara ir beigusies un Venēcijas iepriekšējai varenībai pienāk gals. “Džovanni” redzēja tikai vienu iespēju saglabāt savu varu – izmisīgās pūlēs vienlaicīgi iznīcināt pāvesta institūciju un, atdodot Vāciju protestantiem, ar Francijas palīdzību iznīcināt Hābsburgus. “Veki” turpretī gribēja kontrolēt Pāvestus un palikt tādā veidā neitralizētās katoliskās baznīcas iekšienē. (*Galarezultātā viņi izdarīja kā vienu tā arī otru. – red.piez.*)

“Džovanni” ar to nebija mierā. Viņu tālākais plāns bija pārvietot savus “fondi” no plašajām svētā Marka katedrāles krātuvēm uz kalvinistu Holandi un Angliju. Šajā laikā Anglijas pakļaušana tika uzticēta Paolo Sarpi. Viņš kļūst par “Džovanni” vadošo un organizējošo spēku Anglijā. **No viņu saloniem un slepenajiem pulciņiem rodas tas, kas vēlāk ar “Hell fire” sātānisma klubu darbību sagrauj Eiropu. Sarpi bija empīrisma radītājs un Frāncisam Bēkonam iemācīja tā saucamo “zinātnisko metodi”.** Sarpi, būdams it kā katolis, savos filozofiskajos darbos redzams kā radikāls ateists.

Sarpi centās pamatot to, ka ticība Dieva Labajā Gribā balstītajai radošajai darbībai un tāda reliģija, kura Cilvēkiem māca morāles vērtības, nav vajadzīga. Viņš sāka ar to, ka ticība esot iracionāla tāpēc, ka, lai izskaidrotu fiziskās pasaules esamību, neesot nekādas vajadzības atzīt Radīšanas Aktu. Tajā tad arī sakņojas Bēkona empīrisms. **Paolo Sarpi ir faktiskais modernisma un Apgaismības radītājs.** Apgaismība ir cīņa pret Cilvēcisko Cilvēkā par dzīvnieciskā brīvīšanu un ar tā palīdzību “Snaudošā Dieva” pilnīgu izstumšanu no Cilvēka,

Cilvēka pasaules un darbības. **Apgaismība ir Aristoteļa sātānisma ienešana Dieva vietā un Cilvēka domāšanas pamatos.**

Sākot ar Venēcijas un pāvesta 1606.gada strīdu, Sapri, aizstāvot valsts neatkarību no pāvesta, raksta vienu aiz otra vairākus pamfletus pret pāvestu. Anglijas vēstnieks Venēcijā **Henrijs Vutens** tos steidzamā kārtā sūta tulkošanai un tā Sarpi kļūst plaši pazīstams Eiropā. Šajā “interesu konfliktā” un plašāk zināmajā “Tridentas sapulces lietā” Sarpi apšaubā baznīcas kā tādas esamības vajadzību. Interesanti, ka **katolis Sarpi visā Eiropā organizē radikālo protestantu opozīciju.**

“Džovanni” mērķtiecīgi Anglijas aristokrātijā audzināja savu frakciju. Bija jāpanāk pilnīga kontrole pār Angliju. Pie tam karaļi tam nebija īsti derīgi – viņi tiecās rīkoties neatkarīgi no venēciešu plāniem. Tāpēc “Džovanni” vairāk paļāvās uz protestantu kontrolēto tirgoņu kārtu. **Par to viennozīmīgi liecina lorda Lestera radītā “Venēcijas kompānija”,** par ko Venēcija viņam dāvāja dažus savus tirdzniecības maršrutus.

1581.gadā venēciešu kontrolē tika dibināta **“Turcijas tirdzniecības kompānija”**. Šīs abas kompānijas vēlāk saplūst vienā **“Levantijas kompānijā”**, uz kuras bāzes 1600.gadā rodas bēdīgi slavenā **“Ost-Indijas tirdzniecības kompānija”**. Tās pirmais pārvaldnieks **Tomas Smits** jurisprudenci mācījās Padujā. Radot bagātu tirgoņu šķiru, venēcieši veido ietekmes sviru pret karaļa varu, ar kuru vājina viņa ietekmi un autoritāti. Tā saucamajā Anglijas republikas laikā Angliju sagrābj radikālās protestantu sekas.

Līdz pilnīgai “venēciešu partijas” iesakņošanai Anglijā vēl ir 80 gadi, bet Sarpi “intelektuālā impērija” te sāk valdīt neatgriezeniski. Sarpi rada jezuītiski-sātānisku kultu, sinkrētisku reliģiju, no kuras vēlāk izkūņojas “Hell fire” klubu dzīve. **Kad šis process beidzas, Anglija kļūst par sātānisma, augļošanas un vergu tirdzniecības bāzi Eiropā.** “Jaunās Ēras” pamatā tiek likts cilvēka kā Dieva līdzības noliegums. Tā bija Paolo Sarpi programma un plāns. **Venēcija, venēciešu metodes bija pārnestas uz Angliju.**

1. turpinājums

Tā rezultātā 1688.gada 11.decembrī, pārtraucot izvīrtušo hobsiešu orgiju, kāda valdīja **Kārļa II** un viņa brāļa **Jēkaba II** laikā, Anglijā iebruka Holandes prinča **Orānijas Vilhelma III** karaspēks. Bet, tā kā Vilhelms III sevī iemiesoja vēl stiprāku uz Holandes republikas līķa venēciešu izstrādātu indi, tad Anglijā pēc viņa iebrukuma, tur sākās vēl šausmīgāki murgi.

Šo tiešo Anglijas troņa uzurpāciju britu – venēciešu divkosības dialektā sauc par “jauko” revolūciju – arī no tā top skaidrs, cik patiesas ir šīs aprindas. Te var piemērināt tikai vēl to, ka Orānijas Vilhelms bija homoseksuāls un viņa laulība ar Jēkaba II meitu **Mariju** bija tīrā fikcija.

Vilhelma III Venēcijas bagāžā bija “filozofs” **Džons Loks**, kurš 1694.gadā kļuva par galveno **“Anglijas bankas” idejas propagandētāju** – sprediķotāju un uzspiedēju šai nelaimīgajai zemei.

“Anglijas banka” nebija naudas uzglabāšanas – kredītiestāde, bet milzonīgu apmēru, ko salīdzina ar literāro tēlu Gargantiju, venēciešu blēdīga krāpniecība, kura, lai finansētu novājināšanas karu Eiropā, ātri radīja pirmo Anglijas nacionālo parādu un, divkārt samazinot valstī cirkulējošās naudas daudzumu, uzspieda kredītu krīzi, bet jau kolapsējošo valsts saimniecību apkrāva jauniem nodokļiem.

Tādas bankas arhitekts bija “venēciešu partijas” līderis, jaunais Valsts kases kanclers **Čārlzs Montegju**, kurš vēlāk par to saņēma izdevīgo sūtņa vietu Venēcijā. Uzraudzīt savu blēdību ar jauno monētu izdošanu Montegju uzticēja apjūsmotajam **Īzakam Ņūtonam**, kurš savukārt izradīja Montegjū tādu laipnību, ka par mīļāko viņam ieskapēja savu brāļameitu.

Džons Loks – “Anglijas bankas” reklamētājs vairāk pazīstams ar savu zemisko teoriju par “Cilvēka prātu, kā neskartu baltu lapu, kurā bezkaislīgi reģistrējas viņa dzīvnieciskās sajūtas.”

Loks atklāti aizstāvēja augļošanu, kā institūciju, kas aicināta sargāt savu bagātību naudā “ieguldījušo” intereses. Viņa valsts pārvaldes teorija atgādina tāda kazino īpašnieka uzskatus, kuram likums ir apstākļi, lai dzīvniekos pārvērtušies spēlētāji kautos par naudu, kuras apmērs pēc tam noteiks viņu sabiedrisko nozīmību. Loka “brīvība” eksistē “īpašuma” vārdā. Viņa “**sociālā līguma**” jēdziens, kurš nosaka “spēlmaņu” tiesības “apmeklēt kazino”, faktiski kalpoja par Vilhelma III izdarītās troņa uzurpācijas attaisnojumu. Jēkabs II esot liedzis iespējas saviem “visveiksmīgākajiem spēlmaņiem”, tāpēc Loks “pierāda”, ka esot jāslēdz jauna vienošanās ar venēciešu kļiķi.

1697.gadā venēciešu sazvērētība Anglijā panāca gandrīz pilnīgu uzvaru un uzvarētāji piepildīja visu Orānijas Vilhelma III “valsts kuģi”. Tagad viņi pievērta uzmanību citai problēmai – Anglijas kolonijai Ziemeļamerikā. Tiem nedeva mieru kolonistu tieksmes uzbūvēt neatkarīgu valsti. Šī tieksme venēciešus satracināja jau 1630-tajos gados, kad tika dibināta kolonija Masačūsetas līča krastos. 1701.gadā Džons Loks, kurš tobrīd bija Britu padomes tirdzniecības jautājumos loceklis, uzstājās par visu Ziemeļamerikas apmetņu pašpārvaldes hartu atcelšanu, to ekonomiskās darbības ņemšanu pilnīgā karaļa kontrolē un jebkādu gatavo ražojumu aizliegšanu.

Tomēr, lai gan venēcieši baudīja savas acīmredzamās uzvaras augļus, radās cēlāka skatījuma uz Cilvēku un darbu iedvesmota opozīcija. Šis skatījums iedvesmoja vēlāko Amerikas Savienoto Valstu rašanos un faktiski atvēra ceļu uz to. Tā priekšgalā nostājās vācu zinātnieks un valsts darbinieks **Gotfrīds Vilhelms fon Leibnics**.

Šo opozīciju var saukt par kustību uz katras Brīvības Galējo Mērķi – Laimi, kuru atspoguļo amerikāņu Neatkarības deklarācija. Pirms nākošā venēciešu uzbrukuma Anglijā, Leibnics, balstoties uz Platona postulātu par Dieva līdzībā veidotu Cilvēku, formulēja savu priekšstatu par Cilvēka laimi. **1693.gadā**, savā darbā “**Par tiesīguma un taisnīguma jēdzieniem**”, Leibnics Sirdsmīlestību formulē par Universālu labdarību, tas ir “par savu uzskatīt cita cilvēka laimi”. “Mēs vislabāk apmierināsim cilvēka priekšstatus, ja teiksim, ka Gudrība ir laimes zinātne, jo Dievam, esot augstākās Gudrības nesējam, piemīt arī augstākais Laimes stāvoklis – nav nekā skaistāka un laimes cienīgāka.”

Sākot ar 1690-jiem gadiem par Leibnica, kurš tad jau ir sava laika vadošais zinātnieks un filozofs Eiropā, galveno sabiedroto kļūst spožais anti-venēcietis, polemists un rakstnieks **Džonatans Svifts**, kurš vairāk kā 40 gadus vērsa iznīcinošu kritiku pret Bēkona, Hobsa, Derkarta, Ņūtona un Loka “zvērveidīgo” “filozofiju”. **Derkarta – Loka modifikācijā Aristoteliskais empīrisms cilvēka būtību noved, nolaiž, pazemina līdz venēciešiem vajadzīgās impērijas konstruēšanai atbilstošam vienkāršam dzīvnieciskumam.**

Līdz 1701.gadam “venēciešu partijas” pēdējā paaudze bija novedusi deģenerācijā veselu rindu ar **Spenseriem, Godolfiniem, un Čērčiliem** saradojušos oligarhisko ģimeņu. Nākošais Marlboro hercogs Čērčils bija Kārļa II pāžs viņa galmā un visur pavadīja Kārļa II mīļāko Arabellu – savu māsu, par ko no Kārļa II favorītes saņēma 10 000 mārciņu.

Anglijā savas lietas veiksmīgi ievirzījuši, venēcieši pievērta skatienu savam nākošajam guvumam – Francijai. Laikā, kad par premjerministru bija Parīzes Zinātņu akadēmijas, kurā 1670-jos strādāja Leibnics, atbalstītājs **Žans – Batista Kolbērs, Francijā veiksmīgi attīstījās rūpniecība un infrastruktūra**. Un lūk, 1701.gadā Britānija Francijai pieteica karu. Tā bija vēl viena “sarunātā spēle”, kurā uzvara varēja būt tikai venēciešu pusē.

Karaliene Marija, atstājot bez mantinieka Vilhelmu III, nomira 1694.gadā. Par viņas troņa pretendenti kļuva **viņas māsa Anna**, bet Annas vienīgā bērna nāve 1700.gadā izraisīja jaunu troņmantošanas krīzi. Par Annas mantinieci kļuva Jāzeps I mazmeita **Sofija, Hanoveras nama Vācijā galva**. Vilhelms III, atstājot tronī **Sofiju**, mirst 1702.gadā. Kā jau

venēcieši bija gaidījuši, Anna visas privilēģijas un varu galmā bija dāvājusi viņu ilgus gadus ar intrigām apvijušajiem Marlboro hercogiem. Venēciešu problēma bija apstākļi, ka Sofijas padomnieks bija **Gotfrīds Vilhelms fon Leibnics**.

Tā kā Leibnics bija viena soļa attālumā no politiskās vadības Londonā, tad izvērās nopietna cīņa par venēciešu diktatūru Anglijā. Lai panāktu politisko un personisko attiecību saraušanu starp Annu un Hanoveras Sofiju, Marlboro hercogi ķērās pie maldināšanas, slepkavībām un nodevības. **Svifts**, lietojot savu publisko un personisko ietekmi, iesaistījās nopietnā cīņā ar Marlboro namu, līdz beidzot karalienes Annas galmu atbrīvoja no venēciešu bandas klātbūtnes. Pateicoties savai personiskajai ietekmei uz Annas publisko vidi, viņš 1710. – 1711.gadā izraidīja Marlboro hercogus un viņu draudziņus no Annas galma.

Venēciešu Londona steidzās palīgā hercogiem, vērsot pret Leibnicu vecos melus par to, ka Īzaks Ņūtons nevis Leibnics atradis diferenciālvienādojumus. **Savukārt Leibnics un Svifts, vēloties pacelt Anglijas muzikālās kultūras līmeni, norunāja tur ievest vācu komponistu Georgu Fridrihu Hendeli.**

Tajā pat laikā divi Svifta sabiedrotie kļuva par Amerikas koloniju gubernatoriem. **Roberta Hantera** nozīmēšana Ņujorkā un **Aleksandra Spotvuda** nozīmēšana Virdžīnijā 1710.gadā pavēra ceļu uz nākošo republiku Ziemeļamerikā. Tajā pašā 1710.gadā **Kottons Meders** Masačūsetā publicē savu grāmatu par republikas veidošanu – “Apraksts par visa Labā Cēloni”, kura vairāk kā uz gadsimtu Amerikā nostiprina **Leibnica filosofiju par Cilvēka laimes zinātni**. Benžamins Franklins vēlāk rakstīja, ka tieši šī grāmata veidojusi visu viņa tālāko dzīvi.

Venēciešiem nepatīk runāt par Svifta un Leibnica ietekmi Amerikas republikas dzimšanā. Tomēr pēc tam, kad Anglijai 1707.gadā izdevās uzspiest ūniju Skotijai, kļuva skaidrs, ka Britānijā viņu abu cīņa pret venēciešiem ir zaudēta. Leibnica aizgādne Hanoveras Sofija nomira 1714.gadā un troni mantoja viņas (*Marlboro hercogu aplidotais*) dēls **Georgs**. Georga elks bija Orānijas Vilhelms. Divus mēnešus vēlāk dīvainā nāvē mirst Anna un Marlboro hercogs tajā pašā dienā atgriežas Anglijā, bet Hanoveras Georgs tiek pasludināts par karali Georgu I. Džonatanam Sviftam bija jābēg uz Īriju un arī Leibnics drīz vien tika attālināts no Hanovēriešu galma.

Georga I laikā Britānija atkal degradē. Agrāk slepenie sātānistu “**Hell Fire**” klubi sāka darboties atklāti. To atvēršanu sekmēja **Bernarda Mandevila** sarakstītās “Bišu fabulas” publicēšana. Mandevils apgalvoja, ka valsts interesēs neesot nekā cita kā vien maksimāla iedzīvotāju hedonistisko tieksmju apmierināšana: “Jo vairāk netikumu – jo lielāks sabiedriskais labums.” Anglija pārvērtās par venēciešu korupcijas tirgus vietu. Premjerministra Roberta Volpola laikā “Hell Fire” klubi ne tikai neiedomājami savairojās – tie kļuva par Britānijas elites “svētnīcām” – neatņemamu dzīves sastāvdaļu, kuru sienās brieda visi vēlākie notikumi. **Izvirtušā režīma slogs smagi gūlās uz tautas pleciem – katastrofāli kritās dzimstība.** No 1738. – 1758.gadam tika reģistrēti 297 tūkstoši jaundzimušo pret 486 tūkstošiem mirušo. Sava laika morāli izteica Volpols: “Katram cilvēkam sava cena.”

- Kā radās Britu empīrisms?

To **Frānciss Bēkons** pārrakstīja no Sarpi traktāta “Arte del ben Pensare”. Tajā aprakstīts, **ka izzīņas process notiekot tikai un vienīgi ar jutekļu palīdzību.** Pēc Sarpi un **Paruta** skolnieka Bēkona nāk **Tomas Hobs**, kurš **Cilvēces vēsturi apraksta kā diktatora Levīafāna vadītu “visu cīņu pret visiem”.** Viņam seko **Džons Loks** ar savu “Cilvēka prāta baltās lapas” teoriju. **Loka hedonisms viņu ved pie slēdziena, ka Cilvēka brīvība esot tikai neejdzīgs loģisks kuriozs.** **Džordža Bērklīja** slimais prāts **izplata subjektīvistiskā**

relatīvisma murgus par to, ka nekādas objektīvās realitātes nav, bet izolētā apziņā rodas tās iedomu tēli – jau Romas impērijā sazēlušās eklektikas sekas.

Skotu jurista un diplomāta **Dēvida Juma** teorijās tika **noliegta Cilvēka dvēseles esamība**. Viņam eksistēja tikai atsevišķu iespaidu virkne. Jau savos agrīnajos “darbos” Jums noliedza cēloņu – seku sakarību. Viņš apgalvoja, ka tas esot tikai ieradums domāt, ka aiz cēloņa sekojot sekas. Tāpat **“morāle esot tikai ieradums”** (*Ko mums tur “kompetenču izglītībā” stāsta par ieradumu, kurš radot vērtības un ieradumus? Skola2030. Dokuments sadaļa punkts 1.3.2. “Tikumi”:* “Vērtības veido nozīmīgu lietpratības daļu. Tās ir pamats ieradumiem, kas, mērķtiecīgi attīstīti, nostiprinās par tikumiem, citiem vārdiem, par nu jau apgūtām un sev pieņemtām vērtībām.” Un tālāk tur mums stāsta, ka “Ne vērtības, ne tikumus tieši iemācīt vai ieaudzināt nevar, tādēļ pedagogu pienākums un atbildība ir stiprināt ieradumus,” vērtība – ieradumu pamats un ieradums - vērtību pamats. Bravo! D.Jums tīrā veidā ar visu savu pseidofilozofisko paradoksu murgiem Latvijas skolās, skolotāju galvās un bērnu tālākajās dzīvēs! – red.piez.) un **“relīģija esot tikai ieradums” tāpēc Cilvēka “prāta baltā lapa” esot jāpieraksta ar konkrēti vajadzīgajām lietām** (nu taisni kā “kompizglītības” uzstādījumā par praktiski pielietojamajām “kompetencēm” – **nekur tālāk par britu “Hell fire” klubu 1700-to gadu darbības augļiem Britu padomes vadībā šodienas Latvijā neesam tikuši**. Un tās esot tās tik nepieciešamās “jaunās vēsmas izglītībā” – red.piez.)

Kad Šelburna “venēciešu partija” pilnībā pārņēma britu aristokrātiju, Juma filozofija kļuva daudz agresīvāka un radikālāka. **Tad Jums**, par labu neierobežotam hedonismam, izlaidībai un izvīrtībai, **sludina pilnīgu atteikšanos no jebkādiem tradīciju un morāles, ētikas jēdzieniem**, aicina uz pilnīgi atklātu pederastijas, zoofīlijas un visu citu iespējamo perversiju piekopšanu.

Tagad visādi slavinātais **Imanuels Kants**, kurš tobrīd bija pasniedzējs Kēnigsbergas universitātē, **ilgus gadus popularizēja Juma “mācību”**. Divi liberāļi – Kants un Jums atrada kopīgu valodu **cīņā pret Leibnicu un viņa atstāto mantojumu** – Leibnica **Ideju par Dievišķo Cilvēkā un tāda Cilvēka laimes stāvokli**. Tiesa gan, vēlāk, kad Jums atsacījās arī no tradicionālajām sadzīvīskās uzvedības normām – sāka sludināt amorālu, psihiski slimu uzvedību, tad pat Kants to nespēja pieņemt un, aizstāvot Aristoteļa cēloņsakarības konceptu, uzrakstīja savu “tīrā prāta kritiku”. Tomēr **Jums nolaižas daudz zemāk par Aristoteli**. Tādā konceptuālā vidē tika audzināts un pa karjeras kāpnēm virzīts **Bentams**.

1776.gada oktobrī 28 gadīgais advokāts **Jeremija Bentams** nicinoši izsaucas par 4.jūlija (4.maija?) Neatkarības deklarāciju “un to viņi sauc par acīmredzamu patiesību – tādus uzstādījumos viņi ir pārspējuši visus iepriekšējos fanātiķus. **Visas viņu “neatņemamās tiesības” viņiem tiks atņemtas tad, kad viņi radīs savu valdību**. Katra valdība pastāv tikai šīs tiesības atņemot”.

Vēlāk (1780.gadā) Bentams sevi dziļāk atklāj sacerējumā “Ievads tiesību un morāles principos”. Šajā sacerējumā **Bentams noliedz jebkādu Cilvēka atšķirību no dzīvnieka**, un, Cilvēku definējot kā hēdonisma virzītu būtni, Bentams apgalvo, ka “daba Cilvēku esot likusi par divu kungu – baudu un sāpju kalpu. Tikai tie norādot, kas tam darāms, tikai tie nosakot katra Cilvēka darbību. Katra to apšauboša sistēma par prātu pieņemot kaprīzi, bet tumsu par gaismu”. Vēlāk (1780.g.) Bentams sevi dziļāk atklāj sacerējumā “Ievads tiesību un morāles principos”.

Tāds sacerējums Bentamam atver durvis uz tobrīd jaundibināmo **Forin Ofiss (Ārlietu ministriju)** un **Forin intelidžence servise (ārējā izlūkošana)**, kas ir apvienoti un nodoti tobrīd par **Britānijas Dodžu de-fakto esošā Šelburnas lorda Viljama Petti** rokās un vadībā.

Šelburnas lords Petti tik ļoti sajūsminājās par Bentamu, kā par jauno Bēkonu un Ņūtonu morāles jautājumos, ka iemājoja viņu savā Bovudas muižā. Šelburns Bentamam piegādāja angļu un franču redaktorus, kuri nodrošināja viņa sacerējumu izplatīšanu visās

zemēs, kur vien runā angļu un franču valodās. Vēlāk šīs grāmatas tika plaši izplatītas arī Latīņamerikā, kur viņš sadarbosies ar **Āronu Bēru, Fransisko Mirandu** un jakobiņu terora Francijā aktīvistu (Ost-Indijas kompānijas algotni) **Simonu Bolivāru**.

(Dažreiz britu izlūkošanas izmantotajiem politiķiem izdodas atgūt savu Cilvēka cieņu un sadumpoties pret Bentama varu. Sapratis savu kļūdu, pēc sadarbības perioda ar Bentamu un viņa aģentiem, Simons Bolivārs atbrīvojās no sava iepriekšējā priekšnieka un 1828.gadā izdeva dekrētu, ar kuru Kolumbijā aizliedza visu slepeno biedrību darbību. Tajā pat laikā Bolivārs izdeva vēl vienu dekrētu, ar kuru pārtrauca Bentama “filozofijas” mācību universitātē. Viņš nosodīja Bentamu un viņa “filozofiju”, kā tādu “kura nes postu reliģijai, morālei un mierīgai Cilvēka dzīvei”, kā tādu, kura “valstī rada jukas, nekārtības un savvērestības”. Bolivārs raksta “šie sacerējumi jaunatni saindē ar nāvējošu viņu garīgo un tikumisko dzīvi sagraujošu indi.” **Lai pārtrauktu Bentama darbību Kolumbijā, Bolivārs augstskolā liek sākt latīņu valodas, ētikas, Dabisko un Konstitucionālo tiesību un reliģijas pamatu studijas.**)

Kad Bentamu pieņēma dienestam Forin Ofiss, lords Petti (Šelburns) tieši nodarbojās ar jaunas politiskās spēles veidošanu. 1780.gada jūnijā caur Ost-Indijas kompāniju ar **Bēringa bankas** atbalstu viņš sarīkoja **jakobiņu dumpi Londonā**. Protestantu pūlis Lorda **Džordža Gordona** vadībā šturmeja Vestminsteru. Londonu postīja un laupīja astoņas dienas, it sevišķi pēc Njūgeitas cietuma ieņemšanas, kad dumpinieki no turienes izlaida visus kriminālnoziedzniekus.

Lords Šelburns, tobrīd Lordu Palātas iekšlietu komitejas galva, personiski nodrošināja terora izplatīšanos – viņš novilcināja likuma par sabiedrisko kārtību izziņošanu līdz tam brīdim, kamēr vardarbība jau bija izplatījusies pa visu pilsētu. Kad vardarbības vilnis noplaka, tajā bija iznīcināta arī viņa konkurenta premjerministra **Lorda Norta** ministrija un Norts bija spiests atkāpties, bet Šelburns savās rokās pārņēma visas ārlietas attiecībā uz Ziemeļamerikas kolonijām un no šīs pozīcijas stājās tiešās sarunās ar Bendžaminu Franklīnu.

Šajā laikā Georgs I izrādījās nokļūvis pilnīgā atkarībā no Šelburna vadītās “venēciešu partijas”, kas ir Ost-Indijas kompānijas īpašniece. Šo notikumu rezultātā pie varas valstī de facto nāk “Venēciešu ēnu kabinets”. **Agrāk Ost-Indijas kompānijas veiktās spiegošanas un diversiju operācijas** tagad pārgāja Forin Ofiss un Forin intelidžens servis kompetencē – **kļuva par Lielbritānijas valsts politiku – par valsts politikas stūrakmeni.**

Šelburna provokators lords Gordons no cietuma tika atbrīvots ar paša Šelburna norādījumu un ātri vien “atradās” Holandē, kur saviem draudziņiem - Skotijas protestantiem par lielu pārsteigumu, pieņemot **Izraēla bar Ābrama** vārdu, pārgāja jūdaismā. Pēc neilga laika viņš “uzpeldēja” Parīzē, kā **Marijas Antuanetes** okultais padomnieks – **kabalists** un tur palīdzēja Šelburna intrigās pret franču **Burboniem**. 1791. – 1793.gada jakobiņu sacelšanās Parīzē bija otrais – “paplašinātais Gordona Londonas dumpja izdevums” visās detaļās, arī Bastīlijas epizodi ieskaitot.

Pa to laiku, novājinājis viņu sabiedrotos, lords Šelburns ķērās pie Ziemeļamerikas apmetņu koloniālās atkarības atjaunošanas. **Jaunās Venēcijas** – Jaunās Britānijas - Romas **cīņas lozungs bija “brīvā tirdzniecība”**. Jau 1763.gadā Šelburns Ost-Indijas kalpotājam **Ādamam Smitam** pasūtīja divus sacerējumus. Sākumā viņš tam pasūtīja tēzes pētījumam par Romas impērijas pagrimumu un sabrukumu, kuru vēlāk pabeidza cits Ost-Indijas kompānijas propagandists **Eduards Gibbons**. Ar šo pētījumu Šelburns gribēja pamatot Trešās Romas impērijas dibināšanu ar centru Londonā. (*To pašu visu laiku tiecas darīt arī Krievijas Romānovi ar centru Maskavā. Venēciešu auglotāji un vergturi cīnās ar vikingu laupītājiem un vergturiem par sen miruša vērša kaulu... - red.piez.*) Otrs viscaur paša Ādama Smita izpildīts pasūtījums bija “brīvo tirdzniecību” slavinošs propagandisks opus – “Tautu bagātība”.

Šelburna vadītās izlūkošanas aģents Jeremija Bentams 1787.gadā pārspēja Ādamu Smitu ar to, ka publicēja savu sacerējumu sēriju “Vēstules no Krievijas”, kuras apkopoja ar

vienotu nosaukumu “Augļošanas aizstāvībai”. Bentams, lietojot “liberālo” radikāļu argumentu, ka augļošanas apspiešana esot tehnoloģiskā progresa bremsēšana, pieprasīja atcelt visus augļošanas ierobežojumus. Smits par šo sacerējumu jūsmīgi izteicās, ka tas esot pārspējis pat viņu.

“Brīvās tirdzniecības” būtība ir tajā, ka spēcīgākā ekonomika atceļ vājāko sargājošās barjeras, iekļūst tās telpā un to sagrauj no iekšpuses. Tāpēc ASV tagad atjauno sevi sargājošās barjeras – tā nespēj “nest to, ko ir pacēlusi” un ko ir apguvušas citas konkurējošās ekonomikas. Tieši šīs barjeras atjaunošana pierāda, ka ASV ekonomikas “varenība” ir sen novecojis mīts. ASV “varenība” balstās un ir tās spējā bremsēt konkurentu dzīvi. Tas, kuru ASV nevar nobremzēt, apsteidz un pārspēj pašu bremsētāju. – red.piez.)

Visatklātāk par neierobežotu tirdzniecības brīvību Šelburns iestājas laikā (1782. – 1783.), kad bija premjerministrs. Kaut gan viņam labāk patika Anglijas politiku vadīt atrodoties aizkulisēs – esot Ost-Indijas kompānijas “slepenās komitejas” (“triju komiteja”) priekšsēdētājam, tomēr šajā brīdī, lai nostiprinātu jauno Anglijas politikas kursu, viņš bija spiests ņemt savās rokās oficiālo valsts vadību. Šelburna “brīvās tirdzniecības” politika gandrīz vai iznīcināja jauno republiku, bet Amerikas “tēvi dibinātāji” saprata kādas briesmas viņiem nes Britu “brīvā tirdzniecība”. Ja nebūtu debašu par federālismu un 1787.gadā pieņemtās ASV konstitūcijas, tad Šelburnam būtu izdevies Ziemeļameriku novest bankrotā un pēc tam kolonijas stāvoklī uzsūkt atpakaļ impērijas sastāvā.

Tā arī tobrīd šo problēmu neatrisinājis, Šelburns un Bentams pievērsās citai tās pašas cīņas vietai – Francijai. Septiņgadu karā (1756. – 1763.) Francija bija zaudējusi savu jūras varenību. Tagad Šelburns gatavojās to iznīcināt kā ekonomisku un militāru sāncensi. **Jakobīņu terors jau no paša sākuma bija Ost-Indijas kompānijas roku darbs, Forin Ofiss inspirēta afēra. Angļu vadībā ar franču rokām franču giljotinās sistemātiski tika iznīcināti franču zinātnieki – Francijas zinātne, arhīvi un zinātniskās skolas.** Radīto ekonomisko krīzi virzīja politiskais haoss un dumpis. **Šelburns sagatavoja destabilizāciju caur viņa radīto Bovudas radikālo rakstnieku klubu.** Kadrus Bovudai gatavoja **Bentams, Etjēns Dimons** Ženēvā un **Semjuels Romili** Anglijā. Bentams rakstīja runas, diplomātiskajā pastā tās pārsūtīja uz Parīzi, kur jakobīņu terora līderi **Marats, Dantons un Robespjērs** tās kvēli lasīja saviem lētticīgajiem klausītājiem. Britu muzeja arhīvos vēl arvien glabājas dokumenti par naudas summām, kuras jakobīņiem izmaksāja Ost-Indijas kompānija.

Bentamam notikumi Parīzē likās tik aizraujoši, ka 1791.gada 25.janvārī viņš uzrakstīja vēstuli nacionālās asamblejas loceklim **Dž.P.Garranam** un piedāvāja atbraukt uz Franciju un tur pats personiski vadīt cietumu sistēmu. Viņš pārsūtīja savu cietuma projektu “Panoptikums”. Viņš tik ļoti gribēja radīt tādu cietumu, ka piedāvājās tajā strādāt bez maksas.

“Panoptikuma” cietumu sistēma bija koncentrācijas nometnes shēma, kurā bija paredzēts izmantot vergu darbu. Viņa nodoms bija tvaika mašīnu vietā izmantot cilvēku spēkus. Viņa projektā noziedznieki, trūcumcietēji un psihiski slimie kopā ar ģimenēm tika ievietoti ar spoguļu sistēmas palīdzību novērojamās – caurskatāmas kamerās. Visi darbagaldi saņēma enerģiju no vienota centra, kuru darbināja bērni šūpolēs un “vāveres riteņos”.

1785.gadā Bentams uzrakstīja eseju “Par pederastiju”, kurā aicināja atcelt visus homoseksuālisma, lesbisma, masturbācijas un zoofīlijas ierobežojumus un sodus par tā piekoptānu. Viņš prasīja atcelt sodus pederastijai, jo “tie esot iracionālu, reliģisku baiļu rezultāts”, kuru nostiprinot sabiedrības “iracionālā nevēlēšanās” nodoties baudām un it sevišķi vairīšanās no seksuālām baudām. **Kristīgā morāle tāpat kā jebkāda Dabisko Tiesību sistēmas izpausme Bentama “sāpju un baudu” pasaulē bija izskaužama.**

Ar jakobīņu terora palīdzību nolīcis uz ceļiem Franciju, Bentams finansēja vairākas “filozofu” pēctecības. Viņa protežē lokā bija **Džeims Mils, Džons Bourings, Džons Stjuarts Mils** (Džeimsa dēls), **Tomas Kārlails** un **Deivids Erkarts**.

Kārlails, Dž.S.Milla ciešā uzraudzībā, **sacerēja oficiālo Franču revolūcijas vēstures versiju**, kurā, protams, nav nekādu ārējās ietekmes pēdu – “pati tauta – ārējo spēku neietekmēta...” (*Nu taisni kā Levits savā opusā “Latvija ir uz naža asmens”. – red.piez.*)

Bourings ilgus gadus strādāja Bentama vadībā, bija arī Džuzepes Madzīnī līdzstrādnieks un **izmantodams savu sūtņa stāvokli Kantonā, organizēja otro Opija karu Ķīnā.**

Erkarts, jaunākais Bentama aģents, kā zināms **“izauklēja” Kārli Marksu.**

2. turpinājums

1850.gadā Viktorijas Londona bija tā laika pasaules lielākā koloniālā impērija ar lielāko iedzīvotāju skaitu un teritoriju. Tā aizņēma apmēram ceturto daļu no planētas teritorijas. Pasaulē tobrīd bija arī franču, spāņu un portugāļu pārvaldītās impērijas, bet XIX gs. vidū tās bija tikai Britu impērijas satelīti. Tobrīd tā bija “Jaunā Roma” Temzas krastos. **Romas politisko intrigu, laupīšanas karu, nesaskaņu perināšanas, mēslu, asiņu un netiklības pārmiesojums.**

Tajā laikā, lai pakļautu Eiropas karaļnamus, karaliene **Viktorija** ar princi **Albertu** nodarbojās ar jaunās **Saksenu – Koburgu – Gotu** paaudzes audzēšanu. Tomēr, lai arī cik stipra likās karaliene, savā būtībā Britānija nebija monarhija. **Britānija ir pēc venēciešu parauga būvēta oligarhija.** Laika posmā no 1830.g. līdz 1865.g. varenākais britu oligarhs ir lords **Palmerstons.**

Jeremijas Bentama skolnieks, trešais vikonts Henrijs Tempļs Palmerstons šo 35 gadu laikā ir gan premjerministrs, gan ārlietu sekretārs. Faktiskās varas piramīdas virsotnē Britānijā tobrīd vienpersoniski bija **Palmerstons** un tas nozīmēja, ka tieši viņš noteica valsts kursu – viņš **de-fakto bija Britānijas impērijas imperators.** Londonā viņu sauca par “Lordu Kupidonu(apaugļotāju)”, bet kontinentā par lordu “dedzinātāju”. Viņš mitinājās starp Big-Benu un Forin Ofiss, turpat, kur savos seansos pulcējās viņa Hell-Fire kluba sātanisti.

1850.gads - lords Palmerstons ir pielicis visus savus spēkus, lai Londonu padarītu par “Jaunās Romas” centru. Tā ir pasaules pakļaušana ar tiem pašiem līdzekļiem, ar kādiem angļu “venēcieši” pakļāva Indiju. **Tas ir paņēmiens, kurš katru valsti padara par angļu politikas marioneti, vasali un Britu impērijas upuri.**

Palmerstons darbojās atklāti. Viņš paziņoja: **“Jebkurā pasaules vietā brits var darīt visu, kas vien viņam ienāk prātā – aiz viņa ir karaliskās flotes atbalsts! Civis romānus sum – katrs brits ir jaunās Romas romietis!”**

(Atcerēsimies britu čuru peļķūtes pie pieminekļa Tēvzemei un Brīvībai Latvijas galvaspilsētā Rīgā. Tikai muļķim vai melim liekas, ka tur bija dzērāju niekošanās. Tā bija teritorijas iezīmēšana! – red.piez.)

Mazliet agrāk – Napoleona kara laikā angļi iekaroja lielāko daļu pasaules ārpus Eiropas. Jau pēc 1815.gada franči – vienalga, vai tie ir burboni, orleānisti vai bonapartisti, ir tikai paklausīgas marionetes Londonas rokās. Tomēr Eiropā bija palikušās trīs lielas, vēl Anglijai nepakļautas impērijas. Tās bija **Meterniha** Austro-Ungārija, Prūsijas karaliste un Krievijas impērija sākumā **Nikolaja I**, bet vēlāk reformatora **Aleksandra II** vadībā. **Visas trīs nepakļāvīgās valstis Palmerstons sauca par “despotiskām diktatūrām”.** Vairāk par visu Palmerstons neieredzēja Meternihu – Vīnes kongresa sistēmas ideologu un dibinātāju.

Lai valdītu pār visu pasauli, Anglijai – britu “venēciešu” oligarhijai vajadzēja sagraut Austrijas, Krievijas un Prūsijas savienību. Tālākais mērķis bija saskaldīt Otomaņu (turku) impēriju.

- **Sākot ar lorda Bairaona uzkurināto revolūciju Grieķijā (1820-tie gadi), pret katru iekarojamo valsti britu oligarhija vērsa savā vadībā turētu “nacionālās atbrīvošanas cīņu”.**

1846.gadā ar “brīvā tirgus” politikas izsludināšanu britu mārciņa sāka izlaupīt pasauli. Bet 1848.gada janvārī – lords Palmerstons ar jau **Nelsona** laikā izveidotās aģentūras palīdzību paceļ sacelšanos Sicīlijā. Tas bija Palmerstona revolūciju gads Eiropā, kurš satricināja visus tās karaļnamus. Karš Itālijā, Austro-Ungārijā pilsoņu karš, Parīzē cēla barikādes, bet Vācijai pārvēlās iedzīvotāju nemieri.

Vienīgais izņēmums tobrīd bija Krievijas impērija, bet Palmerstons tur plāno iejaukties ar sava stratēģiskā sabiedrotā **Napoleona III** palīdzību, kas viņam izdodas pēc trim gadiem, kad viņš organizē Krimas karu. Pēc tam Palmerstons ar **Džonu Stjuartu Millu**, piesaistot Ost-Indijas kompānijas resursus, organizē “Sipaju dumpi” Indijā. Šīs asinsizliešanas mērķis bija Lielās Mogulu impērijas sagrāve un tiešās Anglijas pārvaldes ieviešana Indijā. To pašu viņi grib Ķīnā un no 1842.gada Palmerstons ar Ost-Indijas kompānijas spēku veic “Opija karus” Ķīnā. Ar to Palmerstons panāk Ķīnas ostu atvēršanu Indijas Opija tirdzniecībai Ķīnā. “Venēciešu” oligarhija vienmēr visā pasaulē veicina alkohola, tabakas, prostitūcijas un **narkotiku tirdzniecību**, korupcijas izplatību un ar to saistīto netikumu dekriminalizāciju.

Drīz vien briti atbalstīja Napoleonu III viņa plānos radīt Meksikas impēriju un tās tronī iesēdināt **Hābsburgu** lielhercogu. Tas vēlāk tika saukts par “Maksimiliāna projektu”. Šī avantūra bija saistīta ar **Palmerstona plāniem sagraut toreiz esošo divu neatkarīgo valstu savienību**, kas veidoja britu impērijai pretoties spējīgu spēku. Tās bija Nikolaja I Krievijas un **Ābrama Linkolna** ASV. Lords Palmerstons kļūst par ASV pilsoņu kara demiurgu – šķelšanās ideologu. Kad pilsoņu karš Amerikā iet pilnā spēkā, Palmerstons izraisa pret Krievijas impēriju vērstu sacelšanos Polijā. Tas tika darīts ar nodomu Eiropā izraisīt karu pret Krieviju. Tomēr **toreiz vēl ar Krievijas kara flotes atbalstu pie Ņujorkas un Sanfrancisko**, ar to, ka **Roberts Edvards Lī** tika sagrauts pie Getisburgas, Palmerstons tikai par dažiem soļiem no uzvaras tika apturēts.

- Kā šīsniecīgās salīdzināšanas izvirtušo oligarhu saujīņai izdodas sacelt nemieru, jukas un postu visā pasaulē?

Viņiem nebija tādu resursu un ražošanas (viņi dzīvoja aplaupot citas zemes), flote bija diezgan iespaidīga, bet iespējās pārvērtēta – tā bija ļoti jūtīga pret nopietniem apdraudējumiem, armija vispār bija (un vēl tagad ir) trešās šķiras apmērā un kvalitātēs. Bet **angļu oligarhi no “venēciešiem” mantoja sapratni, ka vislielākais spēks pasaulē ir Ideju spēks un, ja kāds var kontrolēt tautu kultūras dzīvi, tad viņš var kontrolēt arī šo tautu domāšanu un tad šo tautu politiķi un armijas paklausīgi izpildīs kontrolētāja gribu**. Tā rīkojās lords Palmerstons. Viņam bija Forin Ofiss, Houm Ofiss, Vaithola un Intelidžens serviss, bet lai izraisītu “Sipaju dumpi” Indijā, viņa aģenti hinduistiem iestāsta, ka musulmaņu patronu gali (pa stobru lādētām šautenēm) nostiprināti ar govju taukiem (svētā dzīvnieka apgānīšana), bet musulmaņu karaspēka daļās izplata baumas, ka hinduisti nokož ar cūku taukiem aizvērtas patronas (nešķīsta dzīvnieka ēdāji ir nešķīsti Islama apgānītāji) un vienas valsts vienas armijas dažādu ticību karavīru starpā sākās asiņainas cīņas.

Kad viņam kādā no valstīm vajag izraisīt revolūciju, viņš to dara caur revolucionārās – postošas idejas izplatošu aģentu tīklu, kuru vada viņa emisāri **Džuzepe Madzīni, Napoleons III un Deivids Erkarts**. Viņus apvieno neierobežota, bērnišķīgi dabiska beziemesla un bezjūtīgi saldkaisla cietsirdība attiecībā pret upuriem un vienam pret otru. Viņu attiecībās varēja redzēt plēsoņu mazuļu rotaļas – kodienus un sitienus tāpat vien – lai trenētos – “ja neuzvarēšu, tad iegūšu pieredzi”.

Lorda Palmerstona laikā Anglija atbalstīja revolucionārās kustības visās valstīs izņemot pašu Angliju. **Britu slepenā dienesta galvenais revolucionārs bija Palmerstona aģents Džuzepe Madzīni.** Dženovā dzimušais Madzīni bija dedzīgs venēcieša P.Sarpi sekotājs. Madzīni tēvs kalpoja par ārstu princim Eduardam. Madzīni savu karjeru sāka kā karbonāriju (Napoleona lobiju) atzarojuma “aktīvist”. 1831.gadā Madzīni nodibina sākotnēji slepeno organizāciju “**Jaunā Itālija**”.

Madzīni pacēla lozungu “Dio e Populo” – “Tauta ir Dievs”. Tas ātri kļuva par “erzac” – pseidoreliģiju. (*No šī “avota” vēlāk Latvijā tiek iesēta sēkla “tautas radītai reliģijai” – Dievturībai. – red.piez.*) Madzīni sludina, ka katrai etniskajai grupai, kuru var izdalīt kādu citu vidū, kādā valstī, teritorijā (“*baltu tautu*” *koncepts – red.piez.*) vai citā jurisdikcijā ir jātiek izdalītai, atdalītai un centralizētai savā diktatoriskā režīma valstī. “Katrai tautai savu valsti”. **Vēlāk Madzīni ideoloģiskā bāze pārtapa fašistiskajā Itālijā un vēl tagad ir visu fašistu “evanģēlijs”.** Tajā pašā laikā Madzīni kategoriski iebilst pret Īrijas neatkarību, jo, lūk, vienīgā istā monarhija esot karalienes Viktorijas monarhija, “jo tā esot dziļi iesakņota tautā”.

Madzīni Itālijai paredz 3. Romas lomu vēsturē tādā veidā, ka aiz pāvesta Romas, kurai jātiekot sagrautai, esot jānāk “tautas Romai” **un tautai Madzīni vadībā esot jārada sava “itāļu tautas reliģija”, kas neatkarībā un opozīcijā pāvesta institūcijai ņemtu piemēru no anglikāņu baznīcas.** 1848.gada novembrī bruņotas “Jaunās Itālijas” bandas pāvestu Piju IX piespiež bēgt uz Neapoli. “Jaunā Itālija” izvērta represijas Romā, Ankonā un citās pilsētās, kur izlauzīja, dedzināja baznīcas un fiziski izrēķinājās ar mācītājiem. “Jaunās Itālijas” dumpinieku bandas vadība **Džuzepe Garibaldi.** Šo dumpi pārtrauca franču armija piespiežot bēgt kā Garibaldi, tā arī Madzīni. Palmerstons par to saka, ka “tas esot bijis labākais mēģinājums, kāds vien noticis Itālijā.” Par kādu un kāpēc mēģinājumu runā Palmerstons, saprotam no tālākajiem notikumiem un tā, ka franču armiju vada otrs Palmerstona “zēns” Luī Napoleons III.

Madzīni uzrodas Londonā, fanātiska protestanta **lorda Šeftsberī** - Palmerstona svaiņa aizgādībā. Madzīni finansēšana notiek caur admirālītes jaunāko lordu un vienu no britu izlūkošanas vadītājiem **Džeimsu Stensferdu.** 1849.gadā Stensferds finansēja Madzīni “Romas republiku”. Citi Madzīni finansētāji ir Stensferda sievastēvs **Viljams Henrijs Ešhersts** un II Opija kara izraisītājs – Forin Ofiss darbinieks **Džons Bourings,** kā arī **Džons Stjuarts Mills** no India - Haus. Ļoti tuvās attiecībās ar Madzīni ir fašisma slavinātājs, rakstnieks **Tomas Kārlails.** Kārlaila sieva vienlaikus ir arī Madzīni mīļākā – populāra parādība “Hell Fire” klubu vidē.

Palmerstona politika Itālijā bija vērsta uz stāvokļa destabilizāciju ar mērķi nepieļaut Austrijas nostiprināšanos. **Madzīni** loma Itālijā bija būt teroristam, postītājam un pasūtījuma politisko slepkavību organizētājam. Viņa **specializācija** – tas, ko viņš darīja, **bija savus lētticīgos sekotājus nolikt zem pretinieka lodēm.** Viņš pats vienmēr iziet sveikā ar veselu ādu. Viņš brīvi vizinās pa Eiropu ar viltotām pasēm. Reizēm viņš ir amerikānis, reizēm anglis, bet visbiežāk kā rabīns.

1830.-40.gados Madzīni sāka savu darbību Pjemontā, ziemeļos, un reizē arī abu Sicīliju karalistē dienvidos. 1848.gadā, tiklīdz austrieši bija atspiesti, tā Madzīni steidzās uz Milānu. Viens no viņa aģentiem - ģenerālis **Ramorīno,** atļāva austriešu ģenerālim **Radeckim** apiet no flanga pjemontiešus un uzvarēt kaujā pie Novaras. Ramorīno tika sodīts ar nāvi par nodevību, bet Pjemonta zaudēja **savu pirmo kauju “par Itālijas neatkarību”.** Karalis atteicās no troņa, bet Madzīni mēģināja pacelt vēl vienu dumpi Dženovā pret Pjemontu. 1853.gadā Madzīni, lai nepieļautu Krievijas un Austrijas savienību Krimas karā, noorganizē pret austriešiem vērstu sacelšanos Milānā. Pēc dažiem gadiem, lai atkal destabilizētu Pjemontu viņš vēlreiz izraisa sacelšanos Dženovā. 1860.gadā viņš ierosināja Garibaldi karagājieni uz Sicīliju, bet pēc tam izraisa pilsoņu karu starp Garibaldiem un **Kabura** pjemontiešiem, līdz beidzot viņu, kā atmaskotu provokatoru, padzen no Neapoles.

Pēc tam Madzīni provocē Francijas un Austroungārijas karu. Francijā valda otrs Madzīni rokaspuisis Napoleons III, kuram Madzīni sarīko neveiksmīgu atentātu 1855.gadā. To mēģina izdarīt Madzīni aģents **Džovanni Pjanorī**, par ko Francijas tiesa Madzīni piesprieda nāvessodu. Šo atentātu finansē sēra Stensfilda organizētais **Tibaldi fonds**. 1858.gadā pret Napoleonu III notiek vēl viens demonstratīvs atentāts, kuru izpilda viens no redzamākajiem Madzīni virsniekiem – **Feliče Orsīni**. Ar to tagad pietiek, lai Napoleons III 1859.gadā sāktu karu pret Austroungāriju.

Madzīni “Jaunā Itālija”, būdama “dunča un indes” biedrība, kura savās dziesmās slavēja visas politiskās slepkavības kā “Bruta dunci Jūlijam”, patiesībā darīja visu, lai nepieļautu Itālijas apvienošanos un neatkarības iegūšanu. Kad tas tomēr notika, Madzīni tās vadībā iedabūja vairākus savus aģentus, tai skaitā arī Prefī un **Krispī**, kuri darīja visu, lai Itālija paliktu vāja un nabadzīga.

Kalpojot Britu impērijai, Madzīni darbība sniedzās tālu aiz Itālijas robežām. Līdzīgi kā Forin Ofiss un Admiralitāte arī viņš izplata un veido savu aģentu tīklu visā pieejamajā pasaulē. Beļģijas karalis Leopolds Saksen-Koburg-Gotskis žēlojās savai māšīcai karalienei Viktorijai: “Jums tur Londonā ir kaut kas līdzīgs zvērudārzam – visādi **Košuti, Madzīni, Legranži, Ledrju-Roleni** un citi, kurus periodiski palaiž uz kontinentu, lai te nebūtu ne mierīgas dzīves, ne attīstības.”

Un tiešām - 1854.gada 21.februārī visa šī publika – **Madzīni, Feliče Orsīni, Garibaldi, L.Košuts, Arnolds Ruge, Ledro-Rolens, Stenlijs Vorsels, Aleksandrs Hercens** un nākošais ASV prezidents – nodevējs **Džeims Bjūkenens** sapulcējās Amerikas konsula **Džordža Sandersa** mājā. Šajā sapulcē piedalījās arī **Pībodiju** naudas magnātu dzimtas pārstāvji no Bostonas. Madzīnī “zoodārzā” no katras etniskās grupas bija pa vienam “mērkaķītim”.

Un tā 1831.gadā, piesaistot jauno Dž.Garibaldi un Lui Napoleonu tika dibināta “**Jaunā Itālija**”.

Drīz vien “jaunpoļu” aktīvisti **Vorcels** un **Lelevels** dibināja “**Jauno Poliju**”.

Tālāk sekoja **Arnolda Runges**, kurš aktīvi publicēja “sarkanā republikāņa” – **Kārļa Marksa** rakstus, iedibinātā “**Jaunā Vācija**”, par kuru vienmēr pasmējās **Heinrihs Heine**. 1834.gadā Madzīni dibināja “**Jauno Eiropu**”, kurā ieplūda itāļi, vācieši, poļi un šveicieši. Šo dibinājumu Madzīni uzstādīja kā “svēto tautu savienību” – opozīciju – alternatīvu Meterniha Austro-Ungārijas “svētajai despotu savienībai”.

1835.gadā ar aktīvu Madzīni aģentu darbību radās “**Jaunā Šveice**”.

1835.gadā Madzīni “ielaiž ūdenī” “**Jauno Franciju**”. Tās “spīdekļis” tad bija **Ledro-Rolenss**, kurš vēlāk kļuva ar īslaicīgās “otrās republikas” (1848.g.) iekšlietu ministru.

Tāpat tika izveidota arī mafijas uzturētā “**Jaunā Korsika**”.

Gadsimta beigās radās arī “**Jaunā Argentīna**”, “**Jaunā Bolīvija**”, “**Jaunā Indija**”, “**Jaunā Krievija**”, “**Jaunā Somija**”, “**Jaunā Igaunija**”, “**Jaunā Latvija**”, “**Jaunā Armēnija**”, “**Jaunā Ēģipte**”, “**Jaunā Čehija**”, “**Jaunā Rumānija**”, “**Jaunā Ungārija**”, “**Jaunā Bulgārija**”, “**Jaunā Grieķija**” un “**Jaunie Osmaņi**”.

Madzīni sevišķi rūpējas par “Austrumslāvijas federācijas” veidošanu ar centru Belgradā un tādēļ pats personiski finansē “**Jauno Serbiju**”.

Pēc neilga laika 1919.gadā ar Madzīni skolnieka **Vudro Vilsona** piedalīšanos **Versaļā** notiek “**Miera konference**”, ar kura ieliek visu nākošo konfliktu pamatus. “**Amerikas grupa**” jau gatavo spēkus **Franklina Pīrsa** iedabūšanai prezidenta krēslā. Šī grupa, kura pārstāv verdzības uzturēšanas ideju, ir ASV demokrātiskās partijas radikālais spārns, kurš sevi sauc par “**Jauno Ameriku**”.

Vēlāk radās arī “**Jaunā Turcija**”, uz kuras sirdsapziņas ir Armēņu genocīds.

Tāpat radās arī “**Jaunā Izraēla**”, kura citos gadījumos sevi sauca par “**B'nai B'rit**”.

Madzīni priekšstatos dzīvnieciskā, bioloģiskā, aizvēsturiskā (*“Šķetīņina skola” – red.piez.*) sākotne Cilvēkā ir vadošā – galvenā. Viņam tauta nav valodas un kultūras vienība, **viņam tas ir tikai “asins un augsnes” diktāts**, kurš “kaņiem liek cīnīties ar suņiem”, vāciešiem pret frančiem – **etnosu konkurence ir viņa ideoloģiskās bāzes izejas punkts** un šo konkurenci var uzturēt ar vienas “jaunās etniskās vienības” pretnostatīšanu citai “jaunajai etniskajai vienībai”. Viņam “nacionāli” etniskais naids ir pašpietiekams pašvērtības objektīvais saturs. **Viņa darbība ir vērsta uz “nacionālā” etniskā naida uzturēšanu.**

Katra, Madzīnī aģentu savai etniskajai grupai izveidotā, “nacionālā” organizācija ved uz “nacionālo” pašnoteikšanos – “nacionālo pašapziņu”, ar kuru vēlāk attīsta agresīvu šovinismu. **Madzīni “jājamzirdziņš” ir teritoriālais imperatīvs, kurš prasa teritorijas robežu svētumu un sabotē ekonomiskās un kultūras attīstības likumības.** Katra etniskā vienība cenšas nomākt un pakļaut citas etniskās grupas, lai tikai nodrošinātu savu “etnisko labklājību”. Tā ir Madzīni pamatdoktrīna – etniskās tīrības un tīrīšanas ideja. To ļoti labi demonstrē ungāru 1848. – 1849.gada sacelšanās, kuru līderis **Lajošs Košuts** dedzīgi sludina brīvo tirdzniecību. Viņš ungāriem pieprasa vienādas tiesības ar austriešiem. Bet Habsburgu impērijā bija daudz citu etnisko minoritāšu – poļi, ukraiņi, vācieši, serbi, rumāņi, horvāti un citi, kuriem tāpat bija pašnoteikšanās un kultūras attīstības tiesības, bet Košuts viņa atkarotajās teritorijās aizliedza lietot slāvu un romāņu valodas.

Tāpēc viņš stājās asiņainās domstarpībās ar ilīriešu kustību **“Lielo Horvātiju”** un viņu līdera **Elačiča** bruņotajām vienībām. Košuts konfliktēja ar serbiem. Lietas būtība ir tajā, ka vienas un tās pašas teritorijas Madzīni vienmēr apsoltīja serbiem, ungāriem un horvātiem. Tā radās “Transilvānijas jautājums”, kad pretenzijas uz vienu un to pašu teritoriju tika pieteiktas kā no ungāru tā no “Jaunās Rumānijas” – **Dimitrija Golesku** – cita Madzīni aģenta puses. “Jaunā Rumānija” cēla savus Dakijas karalistes atjaunošanas plānus Romas imperatora Trajāna valdīšanas laika robežās. Tādā veidā “Jaunā Ungārija” un “Jaunā Rumānija” bija konfrontētas cīņā par vienu un to pašu teritoriju.

“Jaunā Polija” pieprasīja Polijas valsts atjaunošanu robežās no Baltijas līdz Melnajai jūrai un 1772. – 1775.gadu sadalīšanas atcelšanu. Tādā veidā viņu senie pretinieki “ukraiņi” paliek bez zemes un dzīves telpas. Viens no “Jaunās Polijas” ideologiem bija **Ādams Mickēvičs** – Madzīni aģents no 1849.gada kopš viņu abu kopīgās darbības “Romas republikā”. Mickēvičs sludināja “poļu upura” tēlu – to, ka poļi esot visvairāk cietusī tauta un tāpēc esot “Kristus citu tautu vidū”.

Madzīnī ideoloģijā “tautas ciešanu un upura loma” ieņem īpašu vietu, jo tas vienmēr pieprasa atriebību un “atņemtā, nolaupītā, nodarīto zaudējumu” atlīdzināšanu.

Mickēviča sapnis ir apvienot visus rietumu un dienvidu slāvus cīņā pret “Ziemeļu tirānu”, “Ziemeļu barbaru” – Romānovu Krieviju. “Jaunpoļu” programma un teritoriālās pretenzijas jautājumā par Silēziju nonāca pretrunā ar “Jaunās Vācijas” pretenzijām uz šo apgabalu.

3. turpinājums

Tajā pašā laikā anarhists **Bakūņins** un ideologs **Hercens** ar barona **Džeimsa Rotšilda** finansiālo atbalstu Krievijā dibināja “Jauno Krieviju”. Pēc Krimas kara viņi sāka izdot žurnālus “Polārzvaigzne” un “Zvans”, kuri specializējās Krievijas valsts noslēpumu izplatīšanā (*kā Neo, Snoudens, Asandžs nav nekas jauns – “visi velniņi no tās pašas tabakdozītes” – un pilda vienu un to pašu dezinformācijas un destabilizācijas lomu. – red.piez.*)

Viņa acīmredzamo uzbrukumu mērķis bija Linkolna sabiedrotais Aleksandrs II. Hercens rakstīja Bakūņina panslāviskus sprediķus, kuros propagandēja Krievijas dominēšanu pār visām slāvu tautām – “no uguns un asiņu okeāna pacelsies Maskava un kļūs par visu

pasauli atbrīvojošas revolūcijas ceļa zvaigzni.” Ja Madzīni orientējās uz dunci un indi, tad Bakūņins un Hercens “vicināja zemnieku cirvi, ar kuru sagrautu vācu režīmu Pēterburgā”.

(Kā redzams, ne jau Staļina komunisti sapņoja par vispasaules revolūciju un Krieviju “kā ugunsuru, no kura aizdegsies visa pasaule”. Tā ir vecumvecā “venēciešu” ideja un vai vajag atgādināt, ka tāda “ugunsura un pasaules revolūcijas kurinātājs” Trockis – īstajā uzvārdā Bronšteins, bija kaislīgs “venēcietis” un nāvīgs Staļina pretinieks un, ka tieši Staļina darbība un cīņa pret Bronšteina, Bakūņina, Zinovjeva, Kameņeva sekotājiem nepieļāva tādu notikumu gaitu un, ka lielākā daļa gaudotāju “memoriālos” par Staļina represijām, ir “venēcieši” no šo līderu vadītajām grupām, un, ka viņu sekotāji, kuri lielā skaitā ieņēma posteņus visās PSRS valsts struktūrās, apkarojot Staļina domubiedrus, ar tiem pildīja cietumus un masu kapus. Tā ir vecumvecā “venēciešu” taktika – saduļķot udeņus, slēpties jēra ādā un savus grēkus uzkraut grēkāzim, ar ko paši sev iekārto divkāršu labumu.

Tā radās “nepamatoti represētie” Gulagos un “Staļina terora upuri” gan no vienas, gan no otras puses. (Padomju Savienībā līdz pat 1953.gadam, kad “venēcieši” noindēja Staļinu, notika asiņains karš starp “venēciešiem” un Krievijas patriotiem, kurā uzvarēja “venēcieši”, ko tagad katrs var izbaudīt uz savas ādas, kas ir “venēciešu” pasaules kārtība. – red.piez.)

Hercens aktīvi diskreditēja Aleksandru II, kurš veica reformas un modernizēja Krievijas rūpniecību, kas tik ļoti nepatika Anglijai. Viņš uzstājās par “zemnieciskās Krievijas” pastorālo dzīvi un, it kā būdams “rietumnieks” cīņā pret Aleksandru II, tajā pašā laikā aicināja uz “jauno Atillu” un, esot “par Krievijas dominēšanu”, tajā pašā laikā atbalstīja “jauno Poliju” tās 1863.gada dumpī. **Hercens provocēja visu cīņu pret visiem.**

Ziemeļamerikā Čārlstonā žīdu – vergturu dzimtas pārstāvis **Edvīns de Leons** 1845.gadā dibināja “dienvidnieku” “Jauno Ameriku”. Vēlāk “Jauno Ameriku” vadīja **Džordžs Sanders**, kurš vēlāk bija “Demokrātiskā apraksta” redaktors. “Jaunās Amerikas” mērķis bija ekspansija Meksikā un Karību baseinā, lai tur izplatītu vergturu pārvaldi. Vēlāk “dienvidnieku” “Jaunā Amerika” izveidoja plašu aģentūru Eiropā, ar kuru apkaroja “ziemeļnieku” darbību ASV.

Lajoša Košuta vizītes laikā ASV 1851.-1852.g. atklājās, ka Madzīnī aģenti ir kā pie “dienvidniekiem”, tā arī pie “ziemeļniekiem”. Viņa braucienu pavadīja Madzīni “naudas maks” **Adriano Lemmi**, ar kura devīgo atbalstu Košuts aicināja ASV pievienoties Krimas karam, jo “Krievija esot visa ļaunuma un despotisma koks” **pat** (Madzīni vadītie) **notikumi Itālijā esot Krievijas roku darbs - “Krievija neļaujot dzīvot Eiropai un visur notiekot Krievijas ļaunuma impērijas iejaukšanās”** (kādi “viedi un mūsdienīgi” vārdi. – red.piez.).

Sevišķs “krievu mānijas” gadījums ir “īpatnējais” skotu augstmanis **Erkarts**. Erkartu darbā pieņēma par viņa dīvainībām jūsmojošais Bentams. Sākumā Erkarts piedalījās Lorda Bairona “grieķu” revolūcijā, bet vēlāk pieslēdzās Turcijas “Austrumu ekspresim”. Paliēkot britu vēstniecības Konstantinopolē darbinieks, viņš kāri pievērsās “austrumu dzīves” iespējām – Eiropā reklamēja “vīriešu turku pirtis”, bet pats sev iekārtoja visai prāvu harēmu. Tā laika Ottomaņu feodālisms bija viņam saprotamākā sabiedriskā kārtība, kas viņam ļāva vienlaikus to izmantot un arī sagraut.

Turcijā, pildot Palmerstona uzdevumu, viņš sprediķoja un attīstīja pret Krieviju virzītus pasākumus. No viņa vārdiem: “No Krievijas nākot visas pasaules ļaunums,” – Itālijas revolūcija arī esot Krievijas inspirēta un **pats Madzīni arī esot Krievijas aģents**. Savos stāstos Erkarts nonāca līdz “nopietniem” apgalvojumiem, **ka arī Palmerstons esot** viņa mīļākās – **grāfienes Līvenas savervēts Krievijas aģents**, kaut gan ir saprotams, ka grāfiene Līvena bija Palmerstona aģentūras kontaktpersona, caur kuru viņš vadīja savu aģentūru Krievijā. (Līvenu dzimtas saknes nāk no līvu nodevēja Kaupo, kurš savulaik pieslējās pāvesta varai un sekmēja Baltijas kristīšanu Romas gaumē. Līvenu īpašumi ir Mežotnē un Smiltēnē.

Līveni aktīvi piedalās visā, kas kādā veidā grauj Eiropas stabilitāti. Ar viņu dalību notika Francija sadalīšana un Beļģijas Karalistes izveidošana. – red.piez.)

Būdams “īsts” aristokrāts, Erkarts neatstāja bez uzmanības strādnieku šķiru. Čartistu nemieru laikā viņš uzpirka strādnieku līderus un iegalvoja, ka visas Anglijas strādnieku dzīves grūtības esot Krievijas inspirētas un organizētas. **Erkarts strādniekiem mācīja “dialektiku”**. Kļūstot parlamenta loceklis, Erkarts kontrolēja nedēļas izdevumu “Free Press” (kā redzam, tad “Tramps – Krievijas ieliktenis”, “Krievijas iejaukšanās”, “Krievijas naidīgās darbības” un “Trampu apkarojošā un Krievijas iejaukšanos atmaskojošā” “brīvā prese” ir “Erkarta scenārija” otrais izdevums plašākā – laikam atbilstošā mērogā. – red.piez.)

Tā kā **Palmerstons** labi saprata, ka vienmēr nāksies dzirdēt pārmetumus no torijiem un kaut kādas pieklājības normas ievērot gribošajiem, tad viņš **radīja savu - Erkarta vadītu kabatas opozīciju**. Erkarta idiotiskā uzvedība Palmerstona piekritēju acīs diskreditēja opozīciju un atraisīja rokas gadījumam, kad **varētu sākt** likvidēt visus Palmerstona pretiniekus, **bet strādnieki**, aizmirstot par savām reālajām problēmām, tika **pārslēgti uz** naidošanos ar Krieviju un **krievu aģentu meklēšanu** (“Skripaļu lieta” Breksita laikā. – red.piez.).

Patstāvīgais Erkarta publicētais autors bija **Kārlis Marks**. Marks bija bezgala uzticīgs Erkartam un vēlāk rakstīja, ka “neviens cits uz viņu nav atstājis tik lielu un spēcīgu iespaidu.” Sarunas ar Erkartu virzīja Marksa “Kapitāla” rakstīšanas darbu. **Par paša Marksa prāta analītiskajām spējām liecina uz Erkarta pienesto baumu pamata uzrakstītā “Lorda Palmerstona dzīve”, kurā viņš ”pierāda”, ka Palmerstons ir Krievijas ietekmes aģents.(!)**

Vēlāk Erkarts to pašu teoriju par “**Otto fon Bismarku, kā Krievijas aģentu**” virzīja Prūsijā, strādājot ar **Lotāru Bjūheru**, kurš sākumā bija vācu strādnieku kustības līdera **F.Lasāla**, bet vēlāk paša Bismarka padomnieks, kur turpināja to pašu savstarpējās sanaidošanas līniju, kas beidzās ar 1. Pasaules karu Eiropā. Tādu pašu gājieni Erkarta aģenti pielietoja pret Krievijas cara ģimeni (cariene ir vāciete), kad Krievijā izplatīja baumas par “carienes un cara kalpošanu Prūsijai”. (*Daudzpakāpju darbība. Šaurākajā nozīmē tā “uzrāda” gan ienaidnieku, gan “atmasko” naidnieka aģentu, bet plašāk tā valsts vadību atdala no iedzīvotājiem, “papildina” šķiru cīņu, kuru vēlāk var izvērst līdz “dzimumu cīņai”, cīņai starp vecumu grupām – “tēvu-dēļu problēma”, iedzīvotāju sociālajiem slāņiem un profesionālās darbības virzieniem “modernajā partiju demokrātijā” un “pilsoniskās minoritāšu sabiedrības tiesību” visatļautības diktatūrai. – red. piez.)*

Vēlāk Erkarts organizēja Anglijas karaļnamam fantastiski izdevīgo (*cara zelts un dārglietas Anglijas bankā – red.piez.*) cara ģimenes “nošaušanu”, ko vēlāk pēc “armēņu genocīda” parauga uzkrāva Krievijas Marksistiem. Visur vienmēr viens un tas pats – ar savu aģentu rokām dara to, ko vēlāk uzkrāj citiem - bieži vien arī savu aģentu radītiem un manipulētiem. Tāds ir Erkarts, tāds ir Madzīni, tāds ir Bentams, tāds ir Palmerstons – tādi ir “venēcieši”...

Francijā, pēc tās pakļaušanas Anglijai, Anglija ieguva pietiekami spēcīgu sauszemes armiju, kuru nekavējoties pielietoja “Krimas karā”, bet izmantojot Erkarta un Madzīnī “literāro” aģentūru, izstrādāja “Franču pozitīvismu” – mizantropisko **Ogista Konta** un **Ernesta Renāna** filozofiju.

1840.gadā lords Palmerstons “palaida pīli” par to, ka visi žīdi ilgojoties atgriezties Palestīnā un tāpēc Anglija tur ievada savu karaspēku, bet trīs gadus vēlāk tika dibināta **B’nai-B’rit** vai “**Jaunā Izraēla**” – ideāls ierocis cīņai kā ar Krieviju tā ar ASV. “Jaunās Izraēlas” dzimšana bija saistīta ar “vajadzību” iejaukties un destabilizēt Ottomaņu impēriju Turcijā. Francija to darīja “aizstāvot katoļu un pareizticīgo intereses” Turcijā, bet Anglijai tur nebija, ko “aizstāvēt” un viņi tur “ieraudzīja armēņu un žīdu” problēmu, jo Britānija esot visu žīdu

aizstāve. Tas atvēra vēl vienu “logu” pret Krieviju Polijā, jo tur tobrīd dzīvoja apmēram 50% visu žīdu.

No tā radās “modernais cionisms” (*pret kuru cīnījās Staļins – red.piez.*). To pamatoja angļu interešu lobētāji **Teodors Hercls** un **Mozus Hess** – tas pats, kurš pievērsa komunismam **Frīdrihu Engelsu** un bija **Marksa** “vācu ideoloģijas” līdzautors. 1861.gadā Hess uzrakstīja **Mozu Mendelsoņu** kritizējošu rakstu “Roma un Jeruzaleme” **tāpēc, ka Mendelsons apgalvoja, ka jūdaisms ir kultūra un reliģija, bet Hessam jūdaisms bija “asiņu un zemes” piederība Madzīni izpratnē.**

- **Tobrīd B'nai-B'rit darbības centrā bija ar tās rokām Palmerstona aģentu izraisītais pilsoņu karš un tā vēsture ASV. (Tomēr tas šobrīd iziet ārpus mūsu interešu loka.)**

B'nai-B'rit ir plaši pielietojams Britu izlūkošanas un diversiju operāciju ierocis. Pagājušā gadsimta beigās tas tika pielietots Turcijas Ottomaņu impērijas sagraušanai. Šo impēriju angļi nosauca par “Eiropas slimu Cilvēku”. Tā bija visai toleranta pret savām nacionālajām minoritātēm, no kurām patiesībā sastāvēja. Lai sagrautu šo impēriju, Madzīni tur sāka attīstīt savstarpējo naidu un nesaskaņas.

Ar “Jaunās Polijas” palīdzību uz Ādama Smita ideju bāzes Madzīni izveidoja “Jaunos Ottomaņus”. Viņu apmācība (*tāpat kā latviešu “atmodas bērnu” Zviedrijā – red.piez.*) notika Parīzē. 1876.gadā viņi uz īsu laiku sagrāba varu Stambulā. Viņi atcēla moratoriju par ārējā parāda apmaksu, izsludināja brīvo tirdzniecību un **Turcijā ielaida angļu un franču bankierus**. Viņu varu drīz vien gāza, bet aģentūras tīkls palika un viņi atgriezās kā “Jaunturki”, kas galu galā sagrāva Turciju.

1908.gadā “Vienotības progresā komiteja”, vairāk pazīstama kā “jaunturku” grupa, veica militāru apvērsumu Turcijā un sagrāba varu Ottomaņu impērijā. Nonākuši pie varas, “jaunturki” izvērta visu neturku tautu apspiešanu un noveda pie Balkānu 1912.-1913.gada kara starp Turciju, Grieķiju, Bulgāriju un Serbiju. Tieši šie kari 1914.gadā nostrādāja kā nobriedušā 1. Pasaules kara palaišanas mehānisms, kurā Turcija apvienojās ar Vāciju. **Septiņu gadu laikā, kad valdīja “jaunturki”, Ottomaņu impērija beidza pastāvēt.** Angļu izlūkošana manipulēja ar visām etniskajām grupām impērijā, kā ar “jaunturkiem”, tā ar viņu oponentiem.

- **“Jaunturki” nāca pie varas ar demokrātisko vērtību lozungiem, kas ātri vien tika nomainīti ar citiem - pantjurskisma lozungiem.**

Viņi aicināja uz vienotās “Tjurku Tēvzemes” radīšanu, kurā ietilptu visas Āzijas tjurku tautas. Tā kā puse no tām dzīvoja Krievijā, tad tas nozīmēja konfliktu ar Krieviju. Bet pats pantjurskisms neradās ne Turcijā un ne “jaunturku” vidū. Pirmo reizi uz visu tjurku apvienošanu vienotā dzimtenē aicināja ungāru cionists **Arminus Vamberi**, kurš 1860.gados būdams sultāna padomnieks, strādāja Palmerstona Forin Ofiss uzdevumā. Vēl strādādams pie sultāna, Vamberi organizēja sultāna un “modernā cionisma” ideologa **Teodora Hercla** tikšanos, lai tādā veidā virzītu “Palestīnas jautājumu”.

Pēc tam “jaunturki” pacēla panislama valsts projektu. Tas bija projekts, ar kuru visu islāma pasauli apvienotu vienā “halifāta impērijā”. (*Tāpēc arī šodienas “Islāma valsts” nav nekas jauns un visā uzrāda tā paša “ražotāja” darbību. – red.piez.*) Arī šis projekts neizbēgami novestu pie kara ar Krieviju. Arī panislāms neradās Turcijā. Pirmo reizi to 1870.-jos formulēja un aprakstīja angļu aristokrāts **Vilfrēds Blants** – Anglijas bankas dibinātāju dzimtas atvase. **Blants augstā amatā kalpoja Sikret Servise un nodarbojās ar Krievijas iznīcināšanas projektiem.**

Tajā pat laikā, kad “jaunturki” cilāja pantjurkisma un panislāmisma projektus, Anglija tāpat atbalstīja antitjurku nacionālās opozīcijas Turcijā (*Latvijā “Saskaņa” un “Nacionālā apvienība” ir caur Polijas žīdiem virzīts angļu projekts. – red.piez.*). Tādā kārtā viņi atbalstīja arābu opozīciju. Ar to nodarbojās “**Arābijas Laurens**”, Serbu opozīciju vadīja cits viņu aģents **Setons Votsons**, albāņu šovinistus vadīja sieviete – **lēdija Danema**, bet bulgārus **Noels Bakstons**.

- **Katra no tām sludināja “atbrīvošanos no Ottomaņu jūga”, bet praksē visas virzīja uz savstarpējiem konfliktiem teritoriālos, kultūras un valodas dominantes jautājumos.**

Briti izveidoja īpašu projektu par “Lielo Armēniju” no Kaspijas līdz Vidusjūrai, ar kuru Armēnijai jāieņūst Krievijas, Turcijas un Irānas teritorijas, kas, protams, nevarēja notikt, jo to, pašu Angliju ieskaitot, neatbalstītu neviena valsts. Bet angļi iestāstīja armēņiem, ka viņi atbalsta šo projektu. Faktiski tās pašas teritorijas vienlaicīgi tika apsolītas arī kurdkiem, kuriem briti lika priekšā “Lielās Kurdistānas” projektu. (*tagad poļi nēsājas ar “Lielās Polijas” no Baltijas līdz Melnajai jūrai taisīšanu. – red.piez.*) 1. Pasaules kara laikā, 1915.gadā kurdi iznīcināja 1 000 000 (*miljonu!*) armēņu. “Jaunturki” izmantoja kurdus (kuri ticēja angļu atbalstam) pret armēņiem (kuri tāpat paļāvās uz angļu palīdzību). **Pēc tam briti šo pašu ieplāno genocīdu izmantoja pret Turciju tās diskreditācijai un starptautiskai izolācijai.**

“Jaunās Turcijas” dibinātājs un pamatlicējs bija B’nai-B’rit darbonis **Emanuēls Karaso**. Savu sākumā slepeno “Jaunturku” pulciņu viņš dibināja 1890.gados Salonikos, kas tobrīd bija Turcijas varā. Šo un citas tāda veida organizācijas veidoja un vadīja B’nai-B’rit nodaļas “Vispasaules izraelītu alianses” vadītājs **Emanuēls Veneciāno**. Karaso turpināja būt vadošos posteņos arī pēc “Jaunturku” nākšanas pie varas. Tad viņš vadīja Turcijas pretizlūkošanu Balkānos, bet 1. Pasaules kara laikā viņa pārziņā bija visi Turcijas pārtikas krājumi.

Un te pamācoša epizode!

Vienas no “Jaunturku” avīzēm “Jaunais Turks” redaktors bija ... krievu cionistu līderis **Vladimirs Žabotinskis (Zejevs)**. 1. Pasaules kara laikā viņš bija Angļu armijas dienestā. **Jaunībā Žabotinskis auga un mācījās Itālijā**, kur viņš apguva vēlāk cionisma kustībā pielietotās Madzīnī idejas. Turcijā viņš ieradās tūlīt pēc “Jaunturku” nākšanas pie varas. Viņa vadīto avīzi finansēja **Krievijas cionistu federācija**, bet manipulēja B’nai-B’rit. Avīzes politisko līniju kontrolēja Nīderlandes karaļnama baņķieris **Jākovs Kanns**. Žabotinskis ir viens no visantiarābiskākās cionistiskās organizācijas “Irguna” pamatlicējiem. Šis piemērs parāda, ka “**venēcieši**” **nedarbojas tieši** – no viena centra un caur vienu kanālu, **bet iesaista plašu resursu loku, kas liek maldinoši domāt par to, kā patiesībā nav.**

Ar Karaso cieši sadarbojās bēdīgi slavenais **Aleksandrs Gelfands – Parvus**. Viņš savulaik 1905. gadā **kopā ar cara ģimenes iekšējo opozīciju** līdzfinansēja revolucionārus Krievijā. 1905.gada Pēterburgas padomē viņš sadarbojās ar **Levu Trocki – Bronšteinu**. Pēc šīs revolūcijas apspiešanas Parvus ieradās Turcijā, kur būdams citas “Jaunturku” avīzes “Turcijas dzimtene” ekonomiskās nodaļas vadītājs, sadarbojās ar Karaso – bija Karaso graudu tirdzniecības biznesa partneris, ar ko kļuva ievērojami bagātāks. Balkānu kara laikā viņš ar ieročiem apgādāja turku armiju. Angļu ietekmi Turcijā vislielākajā mērā sekmēja arī (*B’nai-B’rit Eiropas nodaļas vadītājs. – red.piez.*) francūzis **Arnolds Kremjē**. Kremjē bija viens no “Jaunās Francijas” vadītājiem, kurš savulaik bija palīdzējis nākt pie varas citam britu ieliktenim Napoleonam III.

To visu labi apraksta arī 1. Pasaules kara laiku angļu izlūkošanas virsnieks **Džons Bjūkens**, kurš Karaso darbību cieši saista ar **Orbi Herbertu**. Šis Orbī Herberts ir viens no

visietekmīgākajiem Anglijas aristokrātisko dzimtu pārstāvjiem. Viņa vectēvs patronēja pašu Džuzepi Madzīni. Arābijas Laurens ir liecinājis, ka šis Herberts ir kontrolējis visus “Jaunturkus”. Arī ASV valsts departaments XX gs. sākumā piedalījās notikumos Turcijā. Tur secīgi nomainījās trīs B'nai-B'rit darbinieki – sūtņi Turcijā - **Oskars Strauss, Ābrahams Elkins un Henrijs Morgentau**. Visi trīs cītīgi sadarbojās ar **Simonu Volfu**.

B'nai-B'rit Eiropas nodaļas aģentūras darbība izrādīja vispostošāko ietekmi uz Eiropas XX gs. sabiedrisko dzīvi. Hābsburgu impērijas norieta laikā B'nai-B'rit Vīnes filiāles vadošais aģents bija psihoanalīzes pamatlicējs **Zigmunds Freids**. Vēlāk tieši viņiem Freids izteica vislielāko **pateicību par palīdzību psihoanalīzes koncepcijas izstrādāšanā**.

Sapūdejošo “seksuālo revolūciju” Eiropas sabiedriskajā dzīvē ievadošais Zigmunds Freids izteica lielu pateicību diviem citiem B'nai-B'rit “audzēkņiem” – **Čārlzam Darvinam un Hermanim Helmholtam**. Abi viņa skolotāji bija pārliecināti, ka cīņa par izdzīvošanu ir augstākā dzīves jēga. Abi Cilvēkā redzēja tikai bioloģisku būtņi un noliedza jebkādu Ideālās pasaules līdzdalību Cilvēka dzīvē, viņa un Kultūras attīstībā. **Aklo bioloģisko spēku mehānisko darbību Freids pārnesa uz Cilvēka prāta un dvēseles dzīvi**.

Garīgo dzīvi, tieksmi pēc morālās pilnveidošanās, jebkuru radošo darbību Freids noved līdz “sociāli pieņemamām seksuālo impulsu izpausmēm”. Viņš “pierāda”, ka “visus kultūras un mākslas dižgarus virza homoseksuāli impulsi”. Freids “mācīja”, ka “visi cilvēki savā būtībā esot biseksuāli”, tāpēc “homoseksuālisms esot normāls” “neapzinātā izpausmes veids”. Tajā – “**neapzinātā**” esamībā un izpausmē viņu visādi atbalstīja **Kolektīvās apziņas noliedzējs Jungs, kurš no šīs puses palīdzēja Freidam viņa seksuāli perversajā propagandā un Cilvēka novešanā līdz dzīvniekam**. No pašpasludinātās “biseksualitātes normālības” Freids “izdarīja secinājumu”, ka visi dižgari esot “vispusīgākie homoseksuālisma iemiesojumi”.

Par pierādījumiem Freids nerūpējās. **Viņš daudzkārt izteicās, ka psihoanalīze nav zinātne – psihoanalīze esot reliģija un tāpēc esot akli jātic visam viņa teiktajam**.

Sapludinot Freida “mācību” ar Marksismu, Freida sekotāji radīja tā saucamo “**Frankfurtes skolu**”. Šī “skola” radīja **Ērihu Frommu**, “seksuālās revolūcijas” otrā viņa “tēvu” **Herbertu Markūzi un Teodoru Adorno**, kuri vēlāk aktīvi piedalās **biheiviorisma** veidošanā. Interesanti, ka Frankfurtes skolas pamatlicējs bija **Džerģs Lukačš** no Ungārijas. Šis **Lukačš nodarbojās ar sātānisku ideoloģiju konstruēšanu**. Viņš sludināja, ka, lai manipulētu ar Cilvēkiem, viņiem jāiedveš doma par Dieva neesamību. **Viņš sludināja Baal-Šemas kulta kabalistiku un kristīgās ķeceru mācības, lai vēlāk tās iemontētu Marksismā un tā saķēzītu viņa sekotāju darbību**. Lūkačš no ķecerības, reformācijas un sektantisma – antipapisma disidentūras radīja to, ko sauc par ateismu.

Pēc 2. Pasaules kara tieši Frankfurtes skola nodrošināja Freidam viņa “mācības” izplatīšanu ASV. **Frankfurtisti “paskaidroja”, ka visiem esot jāatbrīvojas no “neirotizējošā autoritārisma” spiediena un jāiedziļinās – jāļaujas “veselīgai egoistiskai” dzīves baudīšanai**. Tā kā Nezūdošās vērtības tika pasludinātas par “autoritārām”, bet ģimene vispār par anahronismu, tad tieši frankfurtistu idejas kļuva par vispiemērotāko bāzi etniski modulētām “**jaunās paaudzes un laika**” dumpības – pārmaiņu – **reformu ideoloģijām**.

Blakus Frankfurtes skolai strādāja Erkarts un viņa “Hell Fire” klubos dzimušā fašisma pamatlicēji, kuri visā Eiropā attīstīja “autoritāro fašismu”, kuru pavērsa pret vienīgo “venēciešu” neiekaroto teritoriju – Staļina PSRS.

Frankfurtes skolas “kroņa numurs” ir visās viņu idejās esošais pesimisms – Cilvēces Garīgās un Kultūras dabiskās attīstības noliegums, strupceļa propaganda, ko tā vēlāk “**atrisina**” ar **demogrāfiskās bremsēšanas** (Maltusiānisms), **transhumānisma filozofijas un prakses virzīšanu**, kas iet roku rokā ar “**islaicīgā ražojuma – vienreiz lietojamā cilvēka**” ekonomikas doktrīnu.

- **Transhumānisms un “īslaicīgi” lietojamais ir divas vienas monētas puses – “nav jābūt tam, kas bijī – to var brīvi mainīt”.**
- **Genderisms ir viens no transhumānisma pielietojumiem dzimumu jomā – Frankfurtes skolas produkts.**

No tālākās Ideālas daļas vadītās pasaules attīstības nolieguma un demogrāfiskās bremzēšanas viņi pāriet pie Cilvēces niecības un neizbēgamās katastrofas – “pasaules gala” sludināšanas. Tā ir pēkšņā “sasalšanā”, “reptiloīdu uzbrukumā”, “melnajā caurumā”, “naidīgajā Nibiru planētā” un citās “briesmās”. Katastrofa ir iekļauta visās filmās, vēstījumos, starpvalstu politikā un ekonomiskajā dzīvē – **Cilvēce ir pakļauta katastrofas klātbūtnes diktatūrai.** Vienubrīd tā bija “ozona slāņa caurumu” (*freona nomaiņas afēra, kas atnesa “venēciešu” Djuponu, Šifu un Morganu dzimtām pasakainu peļņu. Djuponiem milzīgu peļņu atnesa arī azbesta afēra. – red.piez.*) **tagad tā ir “sasilšanas” diktatūra,** bet rezervē tiek turēts arī “jaunais leduslaikmets” un Jeloustonas supervulkāna draudi, kuru novēršanai būs “jāapvieno planētas ekonomiskie, zinātniskie un politiskie resursi”. **Katram Cilvēkam tagad ir jājūtas kā tuvumā vienmēr esošās katastrofas upurim.**

Viņu plānojumā katram ir jājūtas vientuļam un pamestam, neaizsargātam, bioloģiskam vājas un ievainojamas, visādi lolojamas un apmīļojamas miesas objektam uz šīs bada, plūdu un ugunsgrēku, vulkānu izvirdumu un kosmisko briesmu apdraudētās planētas mūžīgajā konkurences cīņā par baudu un vajadzību apmierinājumu ar sev līdzīgām miesīgām būtnēm. **Neaizsargātam bezjēdzīgās cīņas ar aklu nepārvaramu dabas spēku** (*pseudoreklāma vilciena vagonā – “pamācība” ar pretēju psiholoģisku raksturu, kādu tagad ir daudz - reālistiskas ainas attēlošana noņem “tabu” no situācijas – pieļauj tādas situācijas esamību. – red.piez.*) upurim, kurā vienīgais atbalsta punkts un kārtības ieviesējs ir šamaņa balss no televīzijas ekrāna – ne tāpēc, ka šamanis Cilvēku vada caur viņam pašam zināmo pasauli, bet tāpēc, ka upuris zina tikai to, ko viņam saka šamanis, **tāpēc, ka šamaņa priekšā neaizsargātais upuris akli tic šamanim,** kurš viņam saka, ka “šamanis ir vienīgais patvērumš šajā Dieva pamestajā un ienaidnieku apsēstajā pasaulē”, kurā bez redzamās, taustāmas, baudāmas un ēdamās matērijas nekā cita nav.

Viņu veidotajā pasaulē katra Cilvēka darbība izriet no ieprogrammētas “vajadzības” pretoties korumpētās varas, konkurējošu partiju, apdraudējumu spiedienam un būt vienmēr modrā opozīcijā autoritārismam. Nēģeri pretojas balto spiedienam, feministes vīriešu “seksismam”, bērni atbrīvojas no vecāku uzmanības, ASV no “Krievijas iejaukšanās”, Krievija no NATO, bet Latvijā un Ģejropā no Krievijas “enerģētiskās atkarības”. Katrs, tā vietā, lai **dzīvotu savu dzīvi, ir tikai manipulētu ietekmju reakcijās.** “Venēciešu” pasaulē katram ir tikai viņa aizgaldiņš lielajā goju lopu kūtī, kuru pārrauga tam “venēciešu” nolīgti lopkopji.

- **Tā vietā, lai patstāvīgi dzīvotu savu dzīvi, katrs cīnās ar šo dzīvi apdraudošo “venēciešu” manipulēto “pretinieku”.**
- **Divi meļi publiski strīdas, lai radītu iespaidu, ka trešā – patiesības nav.**
- Vai “venēciešus” var “pasūtīt atpakaļ pie viņu ēzeļausainā velna” un, zinot viņu manipulācijas, tās “izslēgt” – neļauties viņu ietekmēm?

4. turpinājums

To var izdarīt, bet tad mums no savas apziņas ir jāizravē tur “venēciešu” iesētās indīgās usnes. Tāpēc atgriezīsimies pie “Jaunās Krievijas”, “Jaunās Vācijas” un “Jaunās

Igaunijas” laikā, kad radās tas, ko tagad apdzied par “nacionālās apziņas atmodas” nesējiem – “Jaunlatviešiem”.

Tagad varam skatīt, kā **Madzīni iekustinātā aģentūra darbojās Baltijā**, kā šī zeme pārtapa par to, ko sauc par “Latviju”, bet vārds “latvietis” no piederības zemnieku kārtai apzīmējuma kļuva par zīmi etniskai piederībai, tātad “zemnieku” apdzīvotā teritorija kļuva par “zemnieku tautas zemi” (*kā no tā, “kas nav”, taisīja to, “kas tas nekad nebūs” – kā tiem, kas savā dabā ir savrūpi vienpatņi, iestāstīja, ka nu tie būs vienpatņu tauta - kā tie, kas nezina kā kopā būt, darīs to, ko dara kopā esošie – red.piez.*), par visu to, kas te Levita vārdiem sakot noticis “pēc pašas tautas brīvas un no ārienes neietekmētas gribas” – nu, kaut kā tā – apmēram uz to pusi jau ir, bet pie Levita un viņa superizcilā (*jā, jā – es neironizēju – tur ir tādas rindas, kuru īsto nozīmi viņš, es tā domāju, pats nemaz tā īsti neapzinās*) rakstiņa “Latvija ir uz naža asmens” es vēl atgriezīšos un tāpat vēl reiz mums pakalpos arī pāvesta atbrauciens Šaizemē – Livonijā – Baltu zemēs.

Un tā, kā mums vēsta mācību grāmatas (*mēs tām ticam – mums tām ir jātic – pienākums sauc*), “vikipēdijas” ziņas un citi publiski pieejami (*nekādas mistikas un slepenu eņģeļu balsu un atklāsmju*) avoti, tad **šaižemei visa tās tagadējā dzīve, uzskati, ideāli un tieksmes – “Tautiskā gara, dvēseles un kultūras” dzīve sākusies Tērbatā**, kur ciešos sakaros ar Madzīnī “zoodārza” “Jauno Somiju”, “Jauno Vāciju” un “Jauno Krieviju” darbojās **Gustava Suita** vadītā **“Jaunās Igaunijas” literātu grupa**. Gustavs Suits tobrīd bija Tērbatas augstskolas profesors un dzejnieks – **Igauniskuma radišanas virzītājs**. Viņa vadībā ar lozungu “Vairāk Eiropas kultūras! Paliksim igauņi, bet kļūsim eiropieši!” darbojās rakstnieki, kritiķi un valodnieki **Vilhelms Gruntāls – Ridāls, Frīdeberts Tuglas, Tamsāre, Johaness Ārvīks**.

Tātad pirms tam vācu muižniecības, Krievijas impērijas sastāvā pārvaldītais somu-ugru zemnieku kopums “nedzīvoja Eiropā” (*tāda, kā šodien nemitīgi kladzināta doma – red.piez.*), tātad “vāci nebija eiropieši” un “krievi nebija eiropieši”, - no tiem esot jāatbrīvojas, bet jāapvienojas ar kādiem citiem, kas “esot īstie eiropieši”.

(Ielūkojoties procesā, var redzēt, ka notiek sekojošais.

*Ir divi atšķirīgi impērijas uzbūves un dzīves veidi. Pirmais ir “centrālo zemju” psihotipa impēriju uzbūves princips, kurā impērijas centrālā (parasti lielākā un spēcīgākā etnosa) pamatdaļa ap sevi pulcē pievienotās (parasti mazākās un vājākās) daļas, kuras tā **uz līdztiesības pamatiem integrē savstarpējā derīguma sistēmā**. Kultūras līmeņu atšķirību gadījumā, centrālā daļa no pievienotajām daļām pārņem labāko, ko vēlāk izplata visā savā teritorijā, vai arī, dodot tām trūkstošo, paceļ kulturāli zemāk esošās daļas līdz savam līmenim. (Krievijas impērijas gadījumā, pareizticīgo baznīcas izraisītās stagnācijas dēļ, stagnēja visas impērijas tautu attīstības process.)*

*Tāda impērija veido vienotu sadarbības organismu, kurā katrai daļai, atbilstoši tās savdabībai, ir tās vieta kopīgajā derīgumā. Tāda (centralizācijas derīgumā un sadarbībā) struktūra **mazākajām daļām sniedz tām trūkstošo** (arī drošību, stabilitāti), **ko tās savu ierobežoto resursu dēļ nevar iegūt savā vidē, bet centrālā – spēcīgākā daļa saņem tai vajadzīgo - savdabību paplašinošo un ātri mainīgo**. Tāda sistēma ir vistuvāk dabiskajiem attīstības likumiem, kuros galvenā loma ir kvalitātei nevis ātrumam un iekšējajai dzīvei – saskaņai un sadarbībai daļu savdabību robežās.*

Tāda impērija darba dalīšanas principu izmanto savstarpējai ieinteresētībai savienības uzturēšanā. Tāda impērija diktatūru pielieto atsevišķo daļu atšķirību dēļ radīto nesaskaņu slāpēšanai – kas dod to saskaņotas darbības stabilitāti. Tāda impērija fizioloģiski anatomisko orgānu sadarbību dzīvas būtnes organismā paceļ sociāli ekonomisko procesu līmenī.

- **Tas, kas ir pareizi katram dzīvam organismam, pēc analogijas likuma ir pareizi organismu apvienībai.**

Tā to māca Ideālisms – viss nāk no viena izcelsmes Avota – to māca arī Platons, Pītagors un Druīdu – Baltu Kultūras pamati, izcelsme un Zinātne.

Tai pretējā – piekrastes (“jūras”) psihotipa veidotā impērija ir tāda centra un perifērijas attiecību struktūra, kurā manipulatīvais centrs kolonizē un izlaupa sev pakļauto perifērisko daļu – spēcīgākā daļa pārējās vampirizē un nostāda nepārtrauktā cīņā vienu pret otru, kas tām neļauj atrast vienotības kopsaucēju – katru atstāj vienu ar savām problēmām naidīgu kaimiņu ielenkumā. Tas centram ļauj manipulēt ar daļām un tās savtīgi pārvaldīt.

Katras daļas destabilizācijai un kontrolei – iedzīvotāju vienotības graušanai tajās ievieš “demokrātisko daudzpartiju sistēmu”. Kur ir tāda daudzpartijainība un tās aizstāvji, tur ir “venēcieši”, bet tādas sistēmas aizstāvji ir “venēciešu” izpalīgi vai prātā mazspējīgi “venēciešu” smadzeņu skalošanas upuri.

“Venēciešu” – Palmerstona – Madzīni darbības loģika vērsta uz to, lai sagrautu “centrālo zemju” impēriju struktūru un to daļu dzīvi pārorientētu uz cīņu nebeidzamas savstarpējas konkurences attiecībās. Tāpēc vienotais sadarbīgais organisms jāsadala “suverēnās” daļās un pēc tam tās jāsavieto jaunā – savstarpējas konkurences un “ierobežotas suverenitātes” struktūrā, kurā “suverenitātes ierobežojums” – suverenitātes laupīšana kalpo tam, lai spēcīgākais izlaupītu vājāko.

Organismā iekļuvušais parazīts panāk to, ka šī organisma orgāni karo cits ar citu un šajā cīņā novājinātos brīvi vampirizē parazīts. Tādā impērijā diktatūra tiek pielietota tam, lai pakļautās daļas noturētu vampirizēšanai derīgā stāvoklī un nelīdztiesībā, atpalcībā no centra. Caur to centrs veic kolonizāciju un parazitēšanu uz savu izlaupāmo - pievienoto daļu resursiem.

Pie pirmā impēriju uzbūves principa pieder Angļu apkarotā Prūsija, Austro-Ungārija un Krievija, bet otrs ir Anglijas realizētais impēriskais dzīvesveids un citu kolonizējošo valstu attiecības ar kolonijām. – red.piez.)

Mūs vairāk interesē mūsu zeme, tāpēc neanalizēsim visu “īgauniskuma” taisīšanu, bet bez tā, ja gribam saprast “latviskuma” taisīšanu, arī gluži iztikt nevaram. Tāpēc aprobežosimies ar viena “īgauniskuma” taisītāja Ārvika apskati. “Jaunigauņu” Ārvikam pieder šolaiku “valodnieku” Latvijā tik populārais apgalvojums, ka “bijība pret vēsturiski mantoto valodu esot kaitīga valodas attīstībai un, ka pirmajā vietā esot liekama valodas attīstība” (Indruviskā “valodas dzīve” – red.piez.). Ārvikam ir “Napoleona apmēra” mērķi. **Viņš grib padarīt igauņu valodu par pasaulē vienīgo valodu, kurā sarunātos visas pasaules tautas (tātad arī leišiem un latviešiem tiktu atņemtas viņu valodas – “tev nebūs runāt savā bauru valodā manā priekšā” – tā kā kaut kur no vācu barona mutes dzirdēti vārdi... tikai noklausīti un kalpa bijībā zemapziņā ierakstīti, vai arī īgaunis grib vācieti aizstāt un par kungu palikt, vai arī labi pārstāsta sava angļu kunga vārdus... - red.piez.). Noliekot savu valodu citam par viņam runājamo, tiek liegta blakus Kultūras dzīve un tātad notiek paverdzināšana.**

Visa tā Ārvika koķetērija ar “kultūras valodu” un “kopīgu valodu visām kultūras tautām” ir tikai citos vārdos izteikta Bentama – Palmerstona – Madzīni ideja par “vienu impēriju, kurā visi “bezvalodīgie” savstarpējā cīņā kalpo vienam Leviafānam”.

- **Tieksme, jaun-konstruējot un izceļot savu, nomākt citus, ir visu tādu “jaun-tautiešu un jaun-kultūristu” kopīgā pazīme.**

Tā tas notika toreiz, tā tas notiek vēl šobaltdien “Latvijā”, Ukrainā un visur, kur vien ienāk un darbojas “venēciešu” pār pasauli izplestā un tagad tur valdošā hegemonā – “augstākās nācijas” dominēšanas ideoloģija.

Šo tagad mitoloģizēto cīņu iekšējo saturu labi raksturo divi citi igauņu “valodniecības giganta” darbi. Viens ir jaunvārdu radīšana, kurā, izmantojot “mistiskās skaņu simbolikas zināšanas”, viņš radīja vārdus pēc skaņu konstruēšanas metodes. Tā, piemēram, lai izteiktu jēdzienu **noziegums**, viņš konstruēja jaunvārdu “roim”, ar ko iziet uz viņam nīsto vācu (*no kā it kā grib atbrīvoties*) vārdu “räuber” – laupītājs un, tāpat radot citus “igaunismus”, viņš tajos ir ielicis paša “apkarotos” rusicismus un ģermānismus. Tātad, faktiski “**paliekot, kas esam, sakām, ka esam citi.**”

- “Jaun-konstrukcija” ir maldinoša un dekonstruktīva ilūzija.

Otrais Ārvika meistardarbs bija metodika, ar kuru viņš “cīnījās par valodas kultūras celšanu”. Tā, savā izdevniecībā Ārviks izdeva “pasaules literatūras darbu tulkojumus”, kuriem esot bijis liels pedagoģisks efekts. **Viņš laidis klajā** noveļu un stāstu **krājumu ar kopējo nosaukumu “Briesmu un šausmu stāsti”** (*nu nekāda sakara ar “Hell Fire” klubu dzīvi un mūsdienu vampīru, zombiju un spoku stāstu bumu. – red.piez.*) **ikvienam pieejamā brošētā izdevumā, kuri, pēc viņa domubiedru vērtējuma**, “ātri kļuva par ikvienam pieejamu un visos tautas slāņos iemīļotu, plaši izplatītu lasāmvielu, **pozitīvi ietekmēja lasītāju gaumi un cēla vispārējo literārās izglītības līmeni**” – kā to raksta autoritatīvi Latvijas “kultūras darbinieki”.

Savu mūžu nobeidzot, Ārviks atstājis novēlējumu: “lai mēs visi kopīgi cīnītos pret austrumu ietekmēm,” – labs kopsaucējs un visu darbu pamatmotīvs – kā tagad teiktu – “motivācija”. **Tad nav jautājuma par to, kas ir motivētājs un kam, uz ko un kā labā tāda motivācija kalpo.**

Ārviks domā, ka var “pacelt valodu līdz citu tautu līmenim”, bet nesaprot to, ka “valodas celšanās” notiek līdz ar runātāju Ideālu, vajadzību, interešu un spēju pacelšanos. **Viņam tas ir dažu darbinieku mehānisks jaunvārdu radīšanas process** – no tautas dzīves un interešu virzības atrauta nodarbe. Ārvikam valoda ir “darbarīks” – “vispirms darbarīks – pēc tam darbs”. Ārvikam “valoda rada tautu” (*pēc Madzīnī metodikas valoda ir “asinīm un zemei piederības” zīme – red.piez.*), bet ne tas, ka tautas dvēsele rada sev atbilstošu valodu. (*Materiālistiem “eksistences apstākļi nosaka apziņas kvalitāti”, bet Ideālistiem “apziņa veido un pieņem atbilstošus dzīves apstākļus” – “kāda apziņa – tāda dzīve” un “kāda tauta – tāda valdība” – katrs veido dzīvi, kuru pats dzīvo. – red.piez.*)

- Ārviks paplašina plaису strap Ideālo un materiālo.
- Tā ir senā “venēciešu” pieņemtā Aristotelisma doktrīna.

Ārviks ir jezuītiskās izglītības upuris. (*Neaizmirsīsim, ka “venēcieši” savulaik iekaroja un pakļāva arī jezuītismu pasaulē laidošo Vatikānu. – red.piez.*) Jezuitiskā izglītība, runājot par “Viendievīgā radītāja” esamību, tajā pašā laikā “radītāja” darbu apskata Aristoteliskā atdalītībā no radītāja esamības. Viņi, apskatot Esošo, pie tā nenonāk no Cēloņa-Idejas, bet sāk to apskatīt no atsevišķām Esošā formām. Tas viņiem, “nenoliedzot” Radītāju, **ļauj ignorēt Radītāja dabu** (*katrā izpausmes vidē radošais cēlonis rada atšķirīgas, šai videi raksturīgas sekas*) un **tam piedēvēt radījuma īpašības** – mainīt vietām Radītāju un radījumu – Cēloni un sekas – paziņot, ka sekas ir līdzvērtīgas Cēlonim. Līdz ar to, **sadalot Radītāju tā radījuma fragmentos**, viņi iegūst iespēju **no tiem tālāk jaunkonstruēt sev vajadzīgo “Radītāja seju”**.

Jeziūtiskā izglītības sistēma deva iespēju rasties materiālistiskajam pasaules uzskatam, “apgaismībai” un **ir akadēmiskās zinātniskās metodes pamatā**, tāpēc šodien katrs no jeziūtisma valgiem bēgošais, izvairās būt “akadēmiskajai zinātnei” pieskaitāms. **Jeziūtisms**, slēpti atsakoties – izlaižot – **neatklājot fenomenālās pasaules formu rašanās likumību un mehānismu darbību, sev atstāj iespēju konstruēt citas, atšķirīgas no Radītāja ieplānotās, realitātes iztēlošanu.**

Visas mūsu kā augstākās, tā arī tautas izglītības strupceļš, kolaps un destrukcija ir iespējama tikai tāpēc, ka tā sevī ir uzņēmusi šo jeziūtisko pasaules skatījuma modeli, kurā Radītājs tiek skatīts tā atspoguļojumā atspoguļojuma zibšņu fragmentos, tā vietā, **lai pievērstos Vienotā Avota uzlūkojumam, To redzētu** Visu visā apvienojošajā Vienotībā – tajā secībā, kādā TAS mums atklājas.

- **Secības izkropļojumi noved pie patvaļīgām seku kompilācijām – himērām – un Atgriešanās Ceļa – Evolūcijas virziena zuduma “zinātniskajiem – konceptuālajiem maldiem” – Gejropā vērojamā Kultūras pagrimuma.**

Jeziūtisma mantiniece - Latvijas Universitāte, producējot akadēmiski “sagatavotos” absolventus, paātrina šīs civilizācijas pagrimumu jeziūtiskajos maldos tās attālināšanās ceļā no Īstenības uzturētās realitātes un ievēd to aizvien dziļākā pseidorealitātes ilūzijā.

Un tā, kā par igaunismu, tā arī par latviskumu fanojošajiem ir jāatzīst, ka viņi visi ir jeziūtiski “venēcisko” mahināciju un spekulāciju produkti – upuri, ar ko es viņus visus viņu 100-gadē apsveicu!

Ārvika “lasītāju literāro izglītību ceļošo” šausmu stāstiņu burtnīcām tika pievienoti tur redzamo jaunvārdu saraksti un skaidrojumi. **Ir vispārzināms, ka tādi jaunvārdi dziļi iespiežas emocionālajā atmiņā**, bet tāpat ir zināms, ka tā ir “Hell Fire” klubos atjauninātā senā un tālāk izplatītā NLP (*Neirolingvistiskā programmēšana*) **“enkuru” ievietošanas sistēma, kura ievēl apziņā ar “enkuriem” saistīto materiālu – šausmu stāstu realitātes laukā esošās apziņas virzību.** (*Ārviks, tipiski “venēciskā” metodikā, runājot vienu, dara citu. – red.piez.*)

Ārvika kroņa numurs bija tas, ka viņš pats mūža galā apgalvoja, ka “tautai, kas vēlas saglabāt savu tautiskumu, jā rūpējas par to, lai tās valoda pastāvētu, lai tā paceltos līdz kultūras tautu valodas līmenim.”

Un te nu ir viens liels jautājums.

- Ko tādā gadījumā Ārviks uzskatīja par Kultūru un kuru par to Kultūras tautu, līdz kurai bija jāpaceļas, ja vāci un krievi bija tie, no kuriem jābēg?
- Kā viņš domāja šo bēgšanu, ja jaunvārdus darināja uz “no bēgamās vietas” vārdu bāzes?
- Kā to varēja izdarīt, ja valodas attīstību redzēja tās pielīdzināšanā citu valodu – somu (*kas ir tikpat sena kā igauņu*), “latviešu” un poļu valodām?
- Cik zinātniska var būt tāda “zinātnieka” tēze, ka pie vienas no kontinenta vecākajām somu-ugru valodu grupām (*valodu grupa pirms Indoeiropiešu valodām. – red.piez.*) piederīga igauņu valoda esot jauna valoda?
- Vai ar to viņš domāja savu “jaun-igauņu” valodu?
- Un kā savietot to, ka tautai, kura vēlas saglabāt savu tautiskumu, jā rūpējas lai tās valoda (*vēsturiskums*) pastāvētu ar to, ka “igauņu valodai jāklūst par visu kultūras tautu vienīgo valodu”?
- Tad jau šo tēžu apvienojums nozīmēja apzinātu ceļu uz visu citu tautu tautiskuma un kultūru likvidāciju?

- Tad, ko “venēcieši” ar Ārvika rokām darīja?

Bet tā taču ir Palmerstona koncepcija pilnā apmērā...

Tieši tādā pat veidā mēs varētu analizēt visu citu “Jaunigauņu” darboņu pūru **un tur atrastu visu to pašu** - neko jaunu un citu, kā vien to, **ko citās “jaunautībās” redzam**. Tāpēc nekavēsim laiku, lai “simto reizi pierādītu reiz zināmo”.

Tagad, pievēršoties mūsu zemei, var redzēt, ka **tās zemākas kārtas iedzīvotājiem**, no kuriem tika darināti “latvieši”, līdz pat 19.gadsimta 60-tajiem gadiem nekādas **etniskās identitātes apziņas nebija**. “Latviešu” tapināšanas procesu tagad pieņemts saukt par atmodu, kas liek domāt par kaut kā agrāk bijuša atgūšanu, kaut gan, ja atmodinātu to, kas vēsturiski te bija pirms vāciem, tad atmodinātais būtu halucinogēnās sēnes saēdies vikings ar krustu kakla ķēdē, turot cirvi vienā un nupat par verdzeni - piegulētāju padarītu sievieti otrā rokā no vienas puses, bet no otras puses **tās būtu Druīdu Kultūras tautas, kar kuru esamību neko negrib dzirdēt ne “atmodinātāji”, ne arī paši “atmodinātie”**, kas norāda tieši kādai “sēņu ēdāju” pēcteču grupai viņi pieskaitāmi.

Tad, kad mūsu zemē - Baltijā tika darināta “Latvija” un “latvieši”, vārds “latvietis” nozīmēja zemāko iedzīvotāju kārtu – zemnieku, bet tādas par Latviju apzīmējamas teritorijas nebija un nekad nav bijis. Pirms tam bija Baltu tautu un viņu Kultūru sagrāvušo un vēlāk savstarpēji konkurējošu, apsirojušo vikingu laupītāju bandu (*tagad LU “vēsturnieku” sauktas par ciltīm*) teritorijas, Livonija, baznīcas, Kurzemes hercogistes, poļu, zviedru zemes un Baltijas guberņas. **Vienotā teritoriālā vienībā tās atkal apvienoja Krievijas impērija.**

Kurši un Kurzeme bija pati par sevi, Zemgale par sevi. Vidzeme, Sēlija un Latgale tāpat, bet saimnieciski tās Krievijas impērijas sastāvā un administratīvajā vadībā pārvaldīja vācu muižnieki – baltvāci. Līdz pat 20.gadsimta 20-tajiem gadiem Rīga nekad nav bijusi citāda kā vien vācu – krievu - žīdu pilsēta. Tajā iedzīvošanās “latvietim” (*no vācu vārda Die Leute – ļaudis un tālāk sarunu īsformā - lette. – red.piez.*), šī vārda “zemnieks” nozīmē, bija pārvācošanās, pārkrievošanās, pāržīdošanās atkarībā no tā, pie kā un par ko viņš kalpoja, kādu izglītību tad izdevās iegūt zemniekam.

Tāpēc bija spēkā apstākļi, ka vācu izglītību un vācu dzīvi apguvis vai krievu vidū ar krievu izglītību dzīvojošais, **vairs nebija zemnieks** – “latvietis”. Tas ir saprotams, jo jēdziens “latvietis” netika lietots etniskās piederības nozīmē, bet kāda cita **etniskās piederības apzīmējuma tiem nebija** – nebija tāda etnosa. Impērijā vērā ņemama bija piederība sociālajai grupai, bet ne etniskā piederība. Visi zemnieki impērijā bija zemnieki, visi muižnieki bija līdzvērtīgi muižnieki (*vācu un poļu muižniecībai, respektējot tās tradīcijas, ļāva izmantot tajā tradicionālo sociālo slāņu un muižniecības – feodālās aristokrātijas hierarhijas titulus – red.piez.*). Neatkarīgi no etniskās piederības, visi valsts dienestā vai armijā dienšie bija vienādi. **Etnisko piederību uzturēja paši etniskajai grupai piederīgie gadījumā, kad tie tādu etnisko savdabību piekopa, kā personisku vērtību**, kas netika augstu vērtēta – sevis izdalīšana ārpus kopuma bija kopīgo interešu nodevības sākums.

Augstākā vērtība bija kalpošanai, sabiedriskajam derīgumam, spējai iekļauties “kolektīvajā labumā”, kolektīvo problēmu risināšanā un kārtības ievērošanā. Tāpēc tirgoņus – personiskās intereses virzītājus un bagātības uzkrājējus uzlūkoja par ārpus sabiedrības esošiem, sabiedrību graužošiem. Tirgoņus nicināja viņu izšķērdības dēļ.

5. turpinājums

Baltijas teritorijā bija vācu (baltvācu), krievu un visas tā laika Eiropas Kultūra un kultūras dzīve. Te lasīja Šilleru, Gēti, Herderu, Meterlinku, Mendelsonu, Leibnicu, Sofiju

fon Larušu, Gellertu, klausījās Mocarta, Baha, Hendeļa mūziku no vācu puses, un Puškinu, Krilovu, Karamzinu, Sumarokovu, Radiščevu, Žukovski, Gogoli, Turgņevu, komponistu Borodina, Rubiņšteinu, Varlamova, Gļinkas, Dargomižska, Mussorgska, Čaikovska un Rimska-Korsakova kompozīciju atskaņojumus. Sabiedrībā – **baltiešu** lokā apsprieda un vērtēja gleznotāju Aivazovska, Ge, Mjasojedova, Perova, Polenova, Repina, Savrasova, Serova un veselu rindu vācu mākslinieku jaunākos darbus.

Ar vikingu ienākšanu Baltijā izzuda vietējo pamatiedzīvotāju Kultūra un nekad nekā tāda vairs nav bijis. Bija jaukta Druīdu Kultūras lausku, vikingu ienestās maģijas un baznīcas sprediķu mutvārdu folkloras (*kas nav Kultūra*) un māņticīgo zemnieku sadzīve – “dzīves ziņa” (*par kuras netiklību šausminājās katrs šurp jaunatbraukušais mācītājs, muižnieks un ierēdnis – red.piez.*), tādā mērā, cik un kā to vadīja impēriskā administrācija, vācu muižu ekonomiskās vajadzības un to abu intereses balstošā baznīca.

(Materiālistiem “kultūra” ir podi, zeķes, segas, ēkas, cirvji, zobeni, dekoratīvie elementi, dziesmas, dejas un sadzīves tradīcijas. Ideālistiem Kultūra ir tas, kas Garam ļauj to visu caur Cilvēka apziņas, interešu un roku darbību radīt. Materiālistiem tā ir objekti un fakti, bet Ideālistiem – Kultūra ir radošā Cēloņa darbības savdabību formējošā Saprāta struktūras kvalitāte. – red.piez.)

Uz šāda fona savas ietekmes ienesa Hernhūtieši (čehu Husitu – Joanītu - Romas opozicionāru atzars) – brāļu draudzes Vidzemē un, kā raksta mācību literatūra – “izglītības iespēju pieaugums” un **“progresīvās idejas no Rietumeiropas”**.

- Kā tad radās šis “izglītības iespēju pieaugums” un kas bija “progresīvās idejas no Rietumeiropas”?

Jau 1802.g. mācītājs **Liborijs fon Bergmanis**, “Apgaismības laikmeta” ideju izplatīšanai, nodibināja **“Rīgas literāri praktisko pilsoņu savienību”**. **Johans Gotfrīds Ageluts** kopā ar 12 Vidzemes un 2 Kurzemes mācītājiem nodibināja **“Latviešu literāro biedrību”** zemnieku valodas un folkloras izpētei un popularizēšanai. (*Vācieši aizsāka “atmodu” vai arī folkloras popularizēšanu kā vidē – taču ne tajā, kur tā dzīvoja – zemniekos? Tātad vācieši tajā saskatīja sev vajadzīgās vērtības – “centrālā daļa pieņēma perifēro daļu piensesumu”. – red.piez.*) Vēlāk tai pievienojās arī **J.Bārs, A.Līventāls, J.Neikens**.

(Nevajag domāt un ticēt, ka baznīca jebkad būtu vairījusies no maģijas pieņemšanas, izpētes un plašas pielietošanas. Baznīca, tāpat kā citi maģijas pielietotāji, veic konkurences diktētu citu māgu apkarošanu, bet mūsdienu vēsturē Vatikāns ir galvenā okulto materiālu krātuve un izplatītājs gadījumos, kad tas kalpo politiskās varas nostiprināšanai. Vatikāns – Pētera līnija kristietībā, vispār ir tikai un vienīgi savas politiskās varas caur saviem fanotājiem uzturētājs. Vatikāns Kārlim Lielajam dāvināja vienu no spēcīgākajiem maģisko darbību pamācību krājumiem un arī vēlāk tas nekad nekautrējās to pielietot dažādo “brīnumu” un uz tiem balstītā “religiskā svētvietu” tūrisma radīšanai. Vēl šodien pretinieku apkarošanai un neticīgo pievēršanai – zombēšanai Latvijas baznīcās notiek slepeni maģiskie rituāli. – red.piez.)

Līdz ar “Apgaismības laikmetu” brīvdomīgajā sabiedrībā pieauga interese par okultismu. Tika vākti un analizēti okulto darbu apraksti, literatūra, manuskripti (*rokraksti*) un okulto izdarību un zināšanu fragmentus saturošā folkloras. Visā Eiropā ar to nodarbojās tās “apgaismotie” kultūras celmlauži tāpēc, **ka okultisms nesa īsto varu pār sabiedrību, un okultās zinātnes tam dod tādas iespējas, kādu nav un nevar būt materiālistiskajai zinātnei**, kuras “spīdekļi” nodarbojas ar to, ko laikam ritot, savā terminoloģijā noformē sev saprotamās no okultisma aizgūtās un tur vienmēr zināmās patiesības, kā savus “akadēmiskās zinātnes” atklājumus. Baltvāci vietējo folkloru vāca jau no 17. gadsimta. **“Apgaismība”** visur

ienesā – **pavēra ceļu** vietējo **magijas piekopēju darbībai** un uz “zinātniskiem” pamatiem sastādītu pulciņu veidošanai.

Herdera ietekmē šeit atrodamo folkloras materiālu sāka vākt **A.Bergmanis, G.Bitners, J.Sproģis, F.Krūze** un **A.Bīlenšteins**. Jaunlatviešu priekšgājēji **E.Dinsbergis, A.Leitāns, J.Cimze** kopā ar “baltvācu progresīvo daļu” – “Jaunvāciešiem”, propagandēja “apgaismības ietekmē” radušās idejas. Mācītājs **K.Vatsons** aizsāka Baltijas žurnālistiku. Viņš 1822.gadā izdeva pirmo nedēļas avīzi latviešu valodā “Latviešu avīzes”. **Tika radīta vācu muižniecību vājinoša opozīcija**. 19.gadsimtā, kad tika atjaunota jezuītu dibinātā Tērbatas Universitāte, turp tad devās studēt gribošie arī no mūsu Baltijas zemēm.

Laikā, kad Tērbatas Universitātē profesoreja “Jaunigauņu” Gustavs Suits, tur ieradās pirms tam Vācijā studijām caurkritušais **Krišjānis Valdemārs**. Tērbatā kopīgā “Jaunās Vācijas”, “Jaunās Igaunijas” un “Jaunās Krievijas” inspirācijā radās topošo **“latviešu” rakstnieku un intelektuāļu kopa “Jaunlatvieši”**. Kā tādus – ar tādu nosaukumu viņus pirmo reizi min mācītājs **Ģ.Braže** ar to domājot (*un pareizi domājot – red.piez.*) viņus esam dumpiniekus un revolucionārus. Šī **“Jaunlatviešu” – pret tradicionālo vācu muižniecību un tās kultūru, kā arī pret cara valdību vērsta pretvalstiskā, Krievijas impēriju graujošā grupa** pulcējās ap tās līderi **K.Valdemāru**.

“Jaunlatviešu” grupā aktīvi darbojās **K.Biezbārdis, A.Spāģis, J.Alunāns, K.Barons, A.Kronvalds, R.Tomsons**. “Jaunlatvieši” uzturēja aktīvas attiecības ar “Jaunvāciešiem”, “Jaunigauņiem” un “Jaunkrieviem”. Tāpat kā šīm grupām, arī “Jaunlatviešiem” galvenā darbība notika publicistikas – propagandas laukā. Līdz pat 1865.gada jūnijam viņi izdeva **“Pēterburgas avīzes”**.

* * *

Tērbatā **“Jaunlatvieši”** nodibina savu **“Tērbatas latviešu vakaru”** kopu, kas vēlāk kļūst par studentu korporāciju **“Fraternitas Academica Dorpatensis”** kodolu, kurā bez jau zināmajiem “Jaunlatviešiem” darbojās arī **E.Grīnhofs** un **J.Zakranovičs, Hese**.

Šajos vakaros pārsprīda kārtējos sadzīves un zinātnes jautājumus. Tajos vakaros gandrīz nekāda vērtība neesot pievērsta dzejai un mākslai – vienīgi zinātnei un “sabiedriskajiem jautājumiem”(?). Pēc **K.Valdemāra** un **J.Alunāna** aizbraukšanas no Tērbatas, studentu pulciņš izklīda (*iekšējās motivācijas – nepieciešamības trūkums – red.piez.*) līdz 1870.gadā to atkal atjaunoja **Kronvalda Atis**. Tāpat nekādas “kustības” nebija – **bija tikai dažu darboņu spiediens noteiktā virzienā**. Tas bija pirmais pierādījums, ka Baltijas zemnieku emancipācija – “atmoda” sākusies šo darboņu vadībā, bez kādas prasības no “tautas” puses.

Kronvaldu Ata atjaunoto “latviešu vakaru” dibinātāji **A.Kronvalds, F.Grosvalds, E.Zemmers** ar saviem draugiem dibina korporāciju ar nosaukumu “Fraternitas Lettonica”, ko vēlāk nomaina ar nosaukumu “Lettonica”. 1888.gadā tur notiek kārtējā šķelšanās un no tās aiziet **K.Kasparsons** kopā ar **J.Kauliņu, J.Ozoliņu, A.Krumbergu, J.Ērmani**, kas nodibināja savu “Literāri zinātnisko latviešu studentu biedrību”, kurai vēlāk pievienojas **A.Skuja, A.Dauge, K.Īders, E.Veidenbaums** (*vēlāk viens no dzejnieku – narkomānu grupas, kura “pētīja” jaunu psihisku spēju iegūšanu ar narkotiku palīdzību – iemīļotā “Hell Fire” klubu tēma. – red.piez.*), **J.Elksnis, E.Ekšteins, E.Pavasars, J.Lasmanis, P.Pīpkalējs**. Šo biedrību sāka saukt par **“Pīpkaloniju”**.

Maskavā **K.Valdemārs** 1870.gada oktobrī nodibināja **“Maskavas latviešu lasāmos vakarus”**. **F.Brīvzemnieka** vadībā tur sanāca **K.Kalniņš, K.Barons** un citi. Ar laiku starp Brīvzemnieku un citiem studentiem rodas nesaskaņas un **J.Čakste** kopā ar 15 citiem domubiedriem 1883.gadā nodibina **“Maskavas latviešu studentu biedrību”**, kas pārtop par

korporāciju **“Fraternitas Moskoviensis”**, vēlāko **“Oriens”**, kuras nosaukumu pēc tam latviskoja uz **“Austrums”**.

* * *

“Pēterburgas avīzēs” K.Valdemārs darbojās kā izdevējs. Sākotnēji redaktors bija J.Alunāns, bet vēlāk viņa vietu ieņēma **K.Barons**, kurš **tajā laikā aktīvi nodevās Darvinisma izplatīšanai.** ”Pēterburgas avīzēs” līdzās tiem darbojās **J.Zvaigznīte, E.Dinsbergis, K.Biezbārdis, B.Dīriķis.** Par savu himnu “latvietības” konstruēšanas darbā “Jaunlatvieši” pieņēma čeha Čelakovska dzejoli “Nevis slinkojot un pūstot”. (*Kāpēc nevarēja paši sacerēt? “Latvietības” celšana taču ir “latviešu” meistarību darbu atrašana un daudzināšana, bet tagad “latvietības” sevišķuma veidošana notiek ar svešautiešu himnu... tieši tāpat mūsdienās Swedbanka latviešu intelektuālismu “provocē” ar Jubala Noa Harari “Sapiensi. Cilvēces īsās vēstures” ģirdzīgajiem murgiem. – red.piez.*)

Laika gaitā blakus “Pēterburgas avīzēm” “Jaunlatvieši” sadibina arī citus “Jaunlatviešu” propagandas izdevumus – **“Mājas viesis”, “Baltijas vēstnesis” un “Sēta, Daba, Pasaule”.**

“Pēterburgas avīzes” vērsās pret tradicionālo vācu muižniecību, (*strādāja “Jaunvāciešu” labā. – red.piez.*) sekmēja kapitālisma attīstību un (*K.Valdemārs un K.Barons*) pēc **vācu nacionālisma parauga** (*etniskās vienotības jūtas, apdzīvotā teritorija, valoda, mitoloģija, reliģija un mākslā izteiktās filosofiskās idejas – red.piez.*) tam svešajā - Krievijas impērijas etnosus konsolidējošajā vidē veidoja – konstruēja Baltijas Kultūras videi antagonistisku - šamanisku “latviešu etnisko (*to tagad kļūdaini dēvē par “nacionālo”*) pašapziņu”.

Konstruēšanas darbs notika trejos virzienos.

Pirmais virziens bija uz “vēstures”, “reliģijas” un okultā (rituālu) folkloras materiāla pamata konstruēta gloricētā “latviešu” zemnieka sadzīves “latviešu tautas dzīves ziņa” kā pamats “latviskajai kultūrai”. **Materiālistiskajos uzskatos “kultūra”, kā matērijas darbības augstākais sasniegums,** veidojas uz sadzīves tradīciju – neizglītoto masu “dzīvesziņas” bāzes – “tauta veido Kultūru” (*Madzīniskais – “Tauta ir Dievs”. – red.piez.*) pretstatā Ideālistiskajam “Ideja - caur Kultūru veido Tautu” un “Tauta ir Kultūras iemiesojums”. “Jaunlatviešiem” Kultūras jēdziens tiek pielietots Aristoteliski, Madzīniskajā – priekšmetiski taustāmajā, skatāmajā un saklausāmajā nozīmē, pretstatā Platoniski Ideālistiskajai priekšmetisko, skatāmo un saklausāmo radošajai **Ideju** Savdabībā formējošai – no Zemes un Kosmosa apstākļu savdabības **izrietošajai Idejas izpausmes kvalitātei.**

Tika “rādīts”, ka **“latvieši” un viņu “dzīvesziņa” neesot tā paša variācijas citu tautu kontekstā** – bet esot atšķirīgi, ignorējot (*vai tiešām nezinot?*) to, ka visu apkārtējo tautu folklorā ir vieni un tie paši motīvi un sižeti un **katras tautas “dzīves ziņa” izriet no vēsturisko un ģeogrāfisko apstākļu sniegtajām iespējām realizēt savus Garīgo Avotu diktētos dzīves mērķus.** Par tādu paralēlu esamību, protams, klusēja, bet izcēla vienīgi “īpašumu, sevišķumu un vienreizīgumu”. Pasakas, teikas un mītus “Jaunlatvieši” bieži vien pēc pašu sapratnes mākslīgi veidoja no savstarpēji nesaistītām daļām, **līdz ar to pārraujot to izcelsmes saites ar Eiropas antīko Kultūru – ierobežojot to provinciālā atkarībā no teritorijas.** Tādā veidā, taisot “latviešus”, tiem **atņēma daudz augstākas Kultūras mantinieku tiesības.** Par “dievestības” pamatu, **ko tagad daudzina un stiprina dievturi, paņēma** Simona Grūnava hroniku – **vikingu piekoptās melnās maģijas izdarību aprakstu,** kaut gan plašāku studiju un meklējumu rezultātā (*ja paši būtu ar augstākām Gara prasībām, apvāršņiem un spējām – augstāku Kultūru apveltīti – red.piez.*) varēja iziet uz nesalīdzināmi augstākiem Kultūras slāņiem.

Okultismu nepazīstošiem (*materiālistiskiem LU “vēsturniekiem”, kuri rakņājas Ideālistiskajās un tāpēc viņiem nekad neizprotamajās (ar sēžamvietu sirds un galvas rīcību saprast nevar) pasaules darbības liecībās. Tāds “vēsturnieks” nekad nesapratīs to, kurš dzīvoja pirms Marksa un “venēciešu apgaismības” “Zinātniskās metodes”. Marksistiskais materiālistiskais kristietis – zinātņu doktors ar krustiņu kaklā, nekad nesapratīs Marksistiski jezuītiski - akadēmisko noraidošo, nepieņemošo un tam antagonisko. – red.piez.*) Simona-Grūnava hronika liekas nenopietns un vēsturiski mazticams –politiski tendenciozs avots saturā par vēsturiskajiem faktiem, bet **okultismu zinošajiem tas atklāj visu ārkārtīgi dziļo un zemisko, nekrietno, lopisko “atmodināmo senlatviešu” necilvēcību.** Šīs hronikas teksts satur tādas **okultisma - nekromantijas detaļas, kuras nezinātājs speciāli izdomāt nevar un tieši tāpēc tas pierāda šajā hronikā aprakstītā patiesumu.** Par to no kultūras tautas sadzīves **izstumtie - “vikingi” piekopa tādas izdarības – tā patiesām bija viņu dzīves norma. Uz tā ir būvēts tas, ko dievturi tagad dēvē par “Latviešu dievestību”, kas pilnā mērā saskan ar Madzīni teoriju par “Tauta ir Dievs – tauta rada savu reliģiju” un sātānisko “Hell Fire” klubu praksi.**

Otrais virziens bija “latviešu” valodas konstruēšana. “Jaunlatvieši” tāpat kā “Jaunigaunī” noliedza – nepieņēma novados esošo valodu, kura veidojās saskaņā ar novadu iedzīvotāju vajadzībām un interesēm – atspoguļoja viņu dvēseļu dabu, bet veidoja jaunu - visiem kopīgo un obligāti lietojamo “jaunvalodu” (*tieši tāpat kā šodien to dara Britu padomes vadītie “jaunvalodas” – angļiskās domāšanas ielicēji “latviskā valodas skaņās”. – red.piez.*), kas, protams, **veidojamos “latviešus” izdalīja no apkārtējo valodu un kultūru konteksta** (*un kur tad toreiz bija Indruviskā “valodas dzīve”? – red.piez.*), kurās tās (*novadu savdabības*) bija organiski iekļāvušās. “Jaunlatvieši” ignorēja faktu, ka **iekšējais rada ārējo** un veidoja “kritiķiem uzrādāmu ārējo”, ar kura “esamību pierāda iekšējo esamību” – pašu sabērtu smilšu kaudzi rādīja par “gaismas pili”. **Arī “ukraiņus” mākslīgi taisīja, pārveidojot krievu valodu.**

Trešais virziens bija “apgaismības” izplatīšana. 19.gadsimta otrajā pusē **vācu valoda un vietējās iestādes kalpoja par Eiropas Kultūras** (*un Jezuītiskā akadēmisma – red.piez.*) **ienesējiem tai atbilstošā, to uztvert, novērtēt un pielietot spējīgā vidē, kas noteica to, ka Baltijas sabiedrības sociālā, ekonomiskā un politiskā attīstība notika Eiropas Kultūras kontekstā, kas nozīmēja, ka šajos apstākļos, būvējot “latviskumu”, viņi, radot etniskās identifikācijas simbolus, kopēja vācu nacionālismu, tajā skaitā savas teritorijas apziņu.** Līdz tam zemnieks – latvietis apzinājās sevi kā Krievijas impērijas Baltijas guberņas pagasta iedzīvotājs plašās Krievijas impērijas robežās. **1862.gadā** šo pašu, **no citām atsevišķoto teritoriju “Jaunlatvieši” sāka saukt par Latviju. Tātad sašaurināja teritoriālās piederības un ar to saistīto iespēju apziņu.**

“Jaunlatvieši” sašķēlās divās darbības frontēs un uzskatu virzienos – “jaunās tautas un kultūras” veidotājos pašos nebija vienotības (*ko liksi pamatos – to arī saņēmsi konstrukcijā. – red.piez.*) **Savos centienos “Jaunlatvieši” sadalījās slavofilos un germanofilos.** Bija arī tādi, kuri latviešu etniskošanos redzēja pakāpeniskā pārejā krievos pretstatā vācu etniskumam. Tāda darbības grupa darbojās Krievijā, Pēterburgā un Maskavā. “Pēterburgas” vai tā sauktā **“Valdemāra” grupa,** lai cīnītos pret baltvāciem (*savienība ar “Jauno Vāciju”*), uzturēja ciešu savienību ar “Jauno Krieviju” un citiem pretvalstiski noskaņotiem politiskajiem spēkiem. **K.Valdemārs un Biezbārdis rakstīja rakstus slavofilu žurnāliem.** Viņi aicināja Baltijas guberņu skolās ieviest krievu valodu, lai tādā kārtā vājinātu vācu valodas ietekmi. Tieši, lai veicinātu lielāku Krievijas ietekmi un ieinteresētību Baltijā un ar to vājinātu baltvācu ietekmi **K.Valdemārs iesaistījās Krievijas impērijai vajadzīgajā Baltijas jūrniecības attīstībā un dibina Ainažu jūrskolu.** (*Attīsta visu cīņu pret visiem. – red.piez.*)

Šī grupa popularizēja valodniecību, folkloristiku, vēsturi, filosofiju (*neizglītotiem zemniekiem?*), dabas zinātnes, ģeogrāfiju, astronomiju, ekonomiskās, lauksaimniecības

zinātnes (*vācu muižnieku ekonomiskajā pārvaldījumā?*), tehniku, viņu uzmanības centrā esot bijis agrārais jautājums un latviešu materiālās labklājības attīstības veicināšana, ko viņi saskatīja kapitālismā un sīkzemniecībā, **kas neizbēgami “latviešu” vidū ienesa un pastiprināja tur jau esošo nevienlīdzību un konkurenci.**

- Nu tad filosofija, Kultūra vai sviesta spainis?
- Iekšējais – Kultūra vai ārējais – naudas maks?
- Ar iekšējā celšanu cēla ārējo, vai ar ārējo tēloja iekšējo?
- Sēdēja uz diviem krēsliem vai taisīja blēdības?
- Runājot un deklarējot vienu, virzīja citu?

Viņi sāka popularizēt viedokli, ka **izglītots zemnieks – “latvietis” nekļūstot par Baltieti**, kā tas bija līdz tam pieņemts (*visi izglītotie, neskatoties uz etnisko piederību bija baltieši – iekļāvās Baltijas Eiropas Kultūrā*), bet paliek par “latvieti” (*etniskā nozīmē*), kam nav nekā kopīga ar vācieti un krievu. “Jaunlatvieši” Kultūras piederību nomainīja ar piederību etnosam – “asinis un zemi” pacēla augstāk par Kultūru un etnisko piederību izmantoja, lai “tai piemītošo nostādītu pretstatā vienojošajai Kultūrai” – fiziskais pret Garīgo – tipiski “venēciski” Aristoteliskais. “Latvietis nevienojas ar sveštautieti”. **Tādā veidā tika sašķelta Baltijas Kultūras telpas iedzīvotāju vienotība, viņu dabai, interesēm, spējām un raksturam atbilstošā sociālā sakārtotība un radīta savstarpēja cīņa arī Kultūras telpā.**

- **“Gaita uz Eiropu - Baltijā šķeļot Eiropas Kultūras telpu.”**

“Jaunlatvieši” pierādīja, ka citu Madzīnī “jauntaisījumu” vidū un ietekmē no zemniekiem nākušū rakstnieku un studentu vadībā - viņu izpratnes līmenī par valsti, labklājību un Kultūru, te bija sākusies zemnieku emancipācijas rosība. Par šīs rosības apmēriem un panākumiem varēja domāt dažādi, bet **tās sabiedriskā nozīme politiski gudrajiem vāciešiem nepalika apslēpta.** Viņi saprata, ka veidojas vācu (*Eiropas*) Baltijas Kultūras pamatus graužošs spēks. Vācu valdošajās aprindās sākās vērtību pārvērtēšana un **Eiropas kultūras aizsardzības cīņa pret viņiem acīmredzamo kultūras dekonstrukciju. Baltijas kultūras saglabāšanai vācieši sāka piekopt apzinātu pārvācošanas politiku.** “Jaunlatvieši” izraisīja to kā pirms tam nebija – esošās etniskās tradīcijas izskaušanu – pirms tam vācu muižnieki ļāva zemniekiem viņu “dzīves ziņas” ietvaros pilnu vaļu – par tās “tikumisko” pusi rūpējās baznīca.

6. turpinājums

Tērbatas un Pēterburgas “Jaunlatviešu” propagandas darbība (*“latviešu cīņa pret Baltijas vāciešiem”*) bija radījusi sekas Rīgā un Vidzemē, vēlāk arī Jelgavā, Liepājā un citur.

Tās rezultātā sākās otrais “Jaunlatviešu” darbības vilnis pašā Baltijā. Tā 1868.gada 22.novembrī no Pēterburgas uz Rīgu atbraukušā slavofila **B.Diriķa** rosinājumā ar **J.F.Baumaņa** un **R.Tomsona** vadību **izveidoja Rīgas Latviešu biedrību** un nedēļas laikrakstu **“Baltijas vēstnesis”**, kurā darbojās **A.Kronvalds, K.Kalniņš, F.Veinbergs, A.Vēbers.**

Rīgas Latviešu biedrības latviešu teātris (*citots avotos min, ka par Nacionālo teātri pārtapa Rīgā esošais 2. Krievu teātris - arī šajā jautājumā ir vizmaz divas atšķirīgas “vēstures”*) **1919.gadā pārtapa par Nacionālo teātri.** Biedrība (*uz jezuītisko Tērbatas un Pērnavas universitāšu bāzes*) lika pamatus Latvijas Universitātei un Mūzikas akadēmijai.

“Jaunlatvietība” kļuva par plašāku iekšzemes parādību. Tajā īpašu vietu ieņēma Piebalgas novads, kurā it sevišķi aktīvi darbojās **brāļi Kaudzītes, A.Pumpurs, Auseklis un**

A.Kronvalds. Paldies Pumpuram – viņš savā “Lāčplēšī” savācis un apkopojis lielu daudzumu materiāla, kas pierāda Druīdiskās Kultūras darbību šajā teritorijā uz sengrieķu Kultūras bāzes un precīzi norāda uz īstās Baltu Kultūras reliģiju šeit – tā bijusi piederīga “Lielās Mātes” – Kibeles – Isīdas reliģiju grupai un šeit notikušas Joniskās mistērijas un iesvētīšanas. Tāpat viņš ļoti jauki norāda uz Saules kulta klātbūtnes Dainās izcelsmi – Lāčplēša piedzīvojumi Burtnieka pilī ir gandrīz precīzs Mitras kulta iesvētīšanas mistērijas apraksts. Kārtējo reizi izglītības trūkuma dēļ taisot vienu, ir pazaudēts lielāks – atkal barbari no nojauktā tempļa daļām ceļ savu kazu kūtiņu!

1880.gadā **J.Mātera** vadībā tapa **Jelgavas Latviešu biedrība**, par kuras priekšnieku 1887.gadā ievēlēja jau Maskavas latviešu vakaros pazīstamo **J.Čaksti**.

Tagad “Jaunlatvieši” ķērās pie “latvietības” ārējo formu – **tautas esamības pazīmju veidošanas**. Vietējo aktīvistu darbībā lielāks uzsvars tika likts uz etniskās identitātes un valodas veidošanu. Pēc vācu nacionālisma parauga “jaunlatvieši” nodarbojās ar iespējamās etniskās tradīcijas mantojuma inventarizāciju. **Viņi centās izveidot “latviskuma” kanonu – standartu, kuram būtu jālīdzinās.** Galamērķis bija atklāt “absolūtos etniskos fragmentus” (*kuru pamatā ir vikingiski-romiskais-saksiskais*), **statisko tautiskumu**, kas būtu attīrīts no “vēsturiskajiem” piemaisījumiem (*bet tad būtu jāiet tik dziļi, cik to nepieļāva tā laika jezuītiski akadēmiskā “apgaismība”*), kam būtu jāpierāda unikālas kultūrvēsturiskas tradīcijas esamība un tādas tradīcijas “dabiskās tieksmes” pēc juridiskās, ekonomiskās un politiskās pašnoteikšanās – suverenitātes. (*Būtu “jāpierāda”, ka, pēc analogijas ar organismu, plaušas grib un tām ir tādas spējas, vajadzības un tiesības dzīvot ārpus organisma – vienas pašas, pašas sev savā gaitā. – red. piez.*)

Bija jāpierāda, ka ir tāda unikāla tauta, kura grib un **ir spējīga** izdalīties no impērijas un **dzīvot no tās un citām neatkarīgu dzīvi**. “Jaunlatvieši” taču nevarēja paziņot, ka angļu interesēs un mudinājumā grib atdalīt Baltijas guberņu teritoriju no Krievijas impērijas, bet Vācijai atņemt tās ekonomiskās dzīves gabalu – Patstāvīgai dzīvei bija vajadzīgs pietiekami nopietns iemesls. “Jaunlatviešiem” bija jāpierāda varenas senkultūras esamība un tās balstīta spēja “latviešu” tautai dzīvot neatkarīgu dzīvi un šajā valstiskajā neatkarībā **būt Eiropas politiskajai dzīvei un Kultūrai derīgākai**, kā esot un paliekot savā līdzšinējā stāvoklī impērijā un ekonomiski sociālajā struktūrā. Viņiem bija jāuzrāda jauna **patstāvīga** ar autonomu gribu apveltīta politiskā spēka parādīšanās Eiropā. Viņi taču nevarēja teikt, ka ir tikai “jauntaisījumu” inspirētas angļu marionetes.

Vācu nacionālisms, pateicoties vācu folklorai, vācu mitoloģijai, **vācu filozofijai, filozofiskajai dzejai un dramaturģijai, vācu filozofijai atbilstošajai valodai un vācu Zinātnei** radīja estetizētu politiku. “Jaunlatvieši” izmantoja vācu metodes, bet tām nebija sava – “latviskā” piepildošā saturs. **A.Kronvalda** rakstos ir tieši aizguvumi no vācu autoriem, bet **Tomsons** izmantoja vācu pieredzi masu pasākumu rīkošanā. “Jaunlatvieši” deklarēja, ka vācu formu vajagot piepildīt ar “latvisku saturu” - viņi nesaprata **kvalitatīvo atšķirību starp kultūras tipu** – vāciešiem un zemnieku kārtu - latviešiem. Par tādu kultūras mantojumu saturu viņiem noderēja neizvērtēts, neizsijāts un nesaprasts folkloras vākums.

Līdz ar to par uzdevumu kļuva “kultūras radīšana”. Tam bija jāapliecina, ka šī iedzīvotāju kopa ir atšķirīga no citām un tāpēc var pretendēt uz politiskām tiesībām. **Politiskajā diskursā, pamatojoties uz Darvina teoriju, etnotradīcija ieguva ideoloģisko funkciju. Viņu uzstādījumā “etnotradīcija ir etnosa eksistences mērķis” un “tradīcijas nesēji dzīvo, lai turpinātu tradīciju”,** kas tālāk izvērtās par “tautas pamatīpašību – īpašo latviskumu”, kuru viņi izteica formulā – **“izdzīvošanas māksla izdzīvošanai”** (*Bentama “tīrās papīra lapas” pierakstu pārrakstīšana.*) Līdz ar to latviskās **“kultūras” radītās “mākslas” saturs (varena kultūra) ir Darvinisma iemiesojums** – gloricēta fizioloģiskās izdzīvošanas prasme un šīs prasmes propaganda.

Tādai fizioloģiskai **etniskajai “Kultūras” tradīcijai – “tautas raksturam” – cīņai par vietu pie pilnākās bļodas** tika piedēvēta “tautu” saliedējoša loma. Caur romantizētiem folkloras tēliem tika konstruēta idealizētas tautas laimīgā dzīve pagātnē un nākotnē, kas tika pretnostatīta Baltieša dzīvei. Tika veidota idealizēta “senlatviešu” vēsture, “varonīgie notikumi” un “latviešu” dievu dzīve “latviskuma” konstruktoru izpratnē – no atsevišķiem nesaistītiem fragmentiem sintezēta eklektiska “latvieša gara manta” – etalons un par unikalitātes pierādījumu izrādāms mākslīgi veidots etniskās tradīcijas atšķirības kanons tur, kur patiesībā bija sīkas variācijas par plašā areālā redzamu pēcvikingisma laika zemnieku dzīvi un tās folkloras tēmu.

19.gadsimta beigās literatūrā etnisko romantismu – **T.Zeiferta, J.Jansona un K.Blaumaņa** darbos nomainīja kritizētājs reālisms. Slavofiļu **“Pēterburgas Jaunlatviešu” iniciētās(?) rusifikācijas rezultāta Baltijā pastiprinājās opozīcija Krievijas carismam, kas veicināja no Rietumeiropas ieplūstošo jauno ideju – sociāldemokrātijas un Marksisma izplatīšanos.**

Vai vajag atgādināt, ka Marksisms ir Erkarta lolojums, ražojums un pūļu produkts, pret kura inspirēto “Jaunstrāvnieku” un latviešu strēlnieku “Stučkas” valdību **vēlāk ar angļu un viņu somu-igauņu algotņu atbalstu esot izcīnītas angļu radīto 18.novembra “latviešu brīvības cīņas”.** (*Angļi visur vienmēr ieliek teritoriālo strīdu “bumbas”. Tāda ir arī Latvijas un Igaunijas attiecībās. Par palīdzību un tāpēc, ka Igaunija esot pārāk maza, Latvijas valdība Igaunijai atdeva daļu Latvijas teritorijas Valkas rajonā. Tas angļiem dod iespēju viņiem vajadzīgā brīdī šo “bumbu” aktualizēt un konfrontēt šīs “sabiedrotās” marionetes. Tā viņi vienmēr dara. Tā ir viņu reģionālo konfliktu un haosa uzturēšanas tehnoloģija. Nav jautājuma – vai tas būs? Ir jautājums – kad tas notiks? Kad un kāpēc tas sāksies? Ar tādām “bumbām” angļi šantažē abas puses un dod sev tālākās iejaukšanās un situācijas virzīšanas iespējas.*) Erkarts taisa vienus “latviešus”, bet Madzīnī otru “latviešus”, kurus pēc tam salaiž matos un Madzīnī ražojuma pēcteči pašu angļu vadībā vēl šodien cīnās ar Erkarta ražojumu – lamā no panckām ārā, bet pašus nesaskaņu radītājus sauc savā zemē sev uz kakla!

Nu tāds cirks!

Nu tādi kumēdiņi!

Ja brāļi Kaudzītes to tagad redzētu!

* * *

1870-to gadu beigās “Valdemāra” grupa zaudēja savu ietekmi. “Jaunlatviešu” rosībā iestājās stagnācija. (*Katra Cilvēka isto Kultūras līmeni parāda viņa rīcība relatīvi pieņemama materiāla komforta apstākļos, kuros nesaņem ārēju pamudinājumu un netiek acīmredzami novērots – tiek atstāts savā vaļā.*)

1870-os gados “Jaunlatviešu vidū” notika ideoloģiska šķelšanās, jo daļa nevēlējās iestāties pret tuvināšanos ar Krieviju un Krievu Kultūru. “Jaunlatviešu” rosībā iestājās apsīkums. Tas, kas bija sācies kā zemnieku vidū uzjundītais “Jaunlatviskums” pārvērtās par “tautiskumu”, bet šis “tautiskums” nonāca asā pretrunā ar Kultūras nācijas līdzšinējo traktējumu un modernizācijas realitāti. Mainījās dzīves apstākļi (*kurā “Jaunlatviešu” ideoloģija zaudēja aktualitāti*), pletās pilsētas un attīstījās rūpniecība, kurā, izjaucot kultūras sabiedrības resursu, sabiedrība strauji noslāņojās un izira. **Dzīvē ienāca “Jaunlatviešu” slavinātais kapitālisms, kas nav savienojams ar etnisko, nacionālo vai Kultūras identitāti** – kapitālismam un kapitālam ar to nav nekāda sakara, vēl vairāk - tādas identitātes traucē kapitāla darbību.

Baltiešu uzņēmēji pieņēma tikai “tautībnieku” postulēto etniskās tradīcijas identitāti, bet “tautu” pārstāvošie “kreisie” “Jaunstrāvnieki” etniskās tradīcijas idealizēšanu kritizēja kā arhaisku un “modernās politiskās nācijas” veidošanos bremsējošu. “Jaunlatviešu” idejas nekā

neatrisināja lauku saimnieku un gājēju – kalpu, jaunradušos “latviešu” uzņēmēju un “latviešu” strādnieku pretrunas (*kapitālismā nav etniskās, nacionālās un valstiskās piederības – nav ne patriotisma, ne dzimtenes mīlestības - pirmajā vietā izceļas peļņa un peļņas neierobežotība, kas liek atteikties no citām identitātēm. – red.piez.*).

Jaunradītās “tautas” lielajā vairumā atkrita interese par etniskās “izdzīvošanas kultūras” dzīvi, bet pirmajā vietā palika šaurās individuālās materiālās, ar etnisko identitāti nesaistītās intereses. “Tauta” ieguva naudu, bet atstūma – palika neieinteresēta tai priekšā liktajā par vienojošo uzstādītajā “kopīgās etniskās izdzīvošanas kultūras” idejā. Tika atstumta vienotība, kādas acīmredzot nebija arī pašos “Jaunlatviešos”.

Rezumējot “Jaulatviešu” rosību ir redzams, ka, neradot etniskā kopuma vienību, to konfrontēja kā ar baltvāciem (*kas izraisīja pārvāciskošanu*), tā arī Krievijas impēriju (*izraisīja rusifikāciju un tai sekojošo Marksistisko pulciņu aktivitāti*). **Madzīni taktika nostrādāja – nedodot vienību pašu cīnītāju vidē, izraisīja visu cīņu pret visiem.** “Ceļot kultūras īpašo atsevišķumu”, to ievirzīja materiālā merkantilisma gultnē, kurā par galveno kļuva sevis izcelšanas – “veiksmīguma” dominante – **pagremdējot citu pacelt sevi – konkurencē pacelties tik, cik izdodas vājināt konkurentu – “ķeņča lūgšana”.**

- **“Jaunlatvieši” Baltijas Kultūras telpā Kultūru dzīves – sadarbības vietā ienesa Kultūrām pretējo – subkultūru (*surogātu – mākslīgu veidojumu*), konkurenci un Kultūras iznīcināšanas procesu.**

* * *

Šodien, uzlūkojot **“100-gades jubilāri” par “Jaunlatviešu” darbības rezultātu**, var redzēt, ka viņi ir ideāli nostrādājuši angļu labā – vājinājuši kā Vāciju, tā arī Krieviju un viņu 18.novembra “Latvija” vēl līdz šai dienai ir tām naidīgs, starp tām angļu iedzīts ķīlis, bet savos deklarētajos mērķos ir cietuši pilnīgu fiasko! Lai notiktu “atmoda”, ir jābūt tam saturam, kurš mostas. Nevar gultā no segas un spilveniem sabīdīt Cilvēka figūru un teikt, ka tur tagad kāds mostas.

Tas, kas nav iekšēji Kulturāls, neko citu, kā vien šodien redzamo antikultūru radīt nevar.

Tas, kas nav tauta – kopā neturas.

Tas, kas nav zemes saimnieks – tas meklē kam kalpot un pakalpoties – neko vairāk par “viesu māju” un ielasmeitu “tautumeitību” uztaisīt nevar, bet meklē, kur par kalpošanu labāk maksā.

Tas, kas nav suverēns dvēselē, tas iegūto nosargāt neprot un negrib, tas savu suverenitāti katram par zupas bļodiņu pārdod.

Tas, kas “pagremdējot paceļas”, neko vairāk par valsts karikatūru - svešzemju marioneti un budžeta kabatās sabāšanas mehānismu “atmodināt” un “atjaunot” nevar.

- **Ar sarežģītu prievīšu, tautisku deķu, brunču un par labu naudu (*labs business!*) pirktu etnogrāfiski autentisku novadu zemnieku apģērbu - “tautas tērpu” ir par maz, lai to cilātājs būtu tauta un tam, kurš to cilā, būtu tas, ko sauc par Nacionālo pašapziņu un tās Kultūru.** (*Arī lāci var iemācīt braukt ar divriteni un papagaili var iemācīt teikt “labdien”, bet ne viens ne otrs tāpēc nav ne pieklājīgs, ne civilizēts – nav svarīgi, ko dzied uz skatuves savesti dziedātāji – ir svarīgi, ko viņi dara ārpus skatuves!*)

- **Ar karogu, ģerboni, himnu un likumu krājumu, tiesnešiem, policiju un saeimu ar prezidentu priekšgalā ir par maz, lai tas, ko tie grib pārstāvēt, te tagad būtu valsts.**

Var jau to, kas te tagad ir, saukt par Valsti.

Var jau par valsti saukt kādas kliķes organizētu iedzīvotāju reketu.

Var jau kucīti saukt par meitiņu un savu bērnu par mazuli – tā tagad daudzi dara – tagad to speciāli kultivē – visu saukt tam svešos vārdos.

Var jau kāda biznesa kompānija savas “atjaunotās” bodītes “100-gadi” svinēt tāpat kā visādas “gades” svin visi kaut ko tirgojoši kantorīši un veikaliņi, kas viņiem ir tikai sava uzņēmuma kampaņas sastāvdaļa. Un, ja var tirgot ziepes, baklažānu ikrus un ledusskapjus, tad kāpēc gan lai kādiem lētticīgiem, kuri nezin kas ir valsts, apsviedīgi šeptmaņi netirgotu “valsti”? “Pārciet – tā ir valsts – maksājiet nodokļus “budžetā” – pildiet mūsu kabatas – jūs variet nepirkt pārtiku un visu citu, bet “valsti” jūs nepirkt nevarat – nodokļi ir jāmaksā gribat to vai nē – nodokļi ir “valsts” pirkšana un, ja to var monopolizēt, tad kāpēc netaisīt “vēlēšanas”, “saeimas”, “ministrijas”, “prezidentus” un visu pārējo “valsti”, kuru apmaksā tādā biznesā iesaistītie lētticīgie, bet, no kuriem iekasēto pēc tam savā starpā sadala “valsts” pārdevēji”?

Var jau svinēt kādas “valsts” 100-gadi, tāpat kā svin kādas lācenes (*kura nosaukta Cilvēka vārdā*) 18-gadi – “nav jau svarīgi, ka budžeti atšķiras”, galvenais, ka tirgoņi reklamē savu preci – iestāsta, ka ir tāda “valsts, kurai tagad ir 100-gadi” – ir tāda lācene, ir tāds veikals, ir tāda matraču, ledusskapju, ceļojumu aģentūra, kura svin tādu savu “gadi”, ir tāds biznesa kantoris “atjaunotā Latvijas valsts”, kura jums iestāsta to, ka “ir” tas, ko viņi jums pārdod – ka tas tukšais gaiss, ko viņi jums pārdod patiešām ir valsts – **“100-gades svinības” ir tehnoloģija, ar kuru jums to, kas tas nav, iesmērē par to, ko jūs gribētu saņemt.**

Var jau biznesa korporāciju, kura sevi sauc par valsti, turpināt saukt par valsti un bezjēdzīgi gaidīt no tās to, ko dara valsts, var jau no gāzētā ūdens automāta gaidīt pienu tāpēc, ka uz tā ir rakstīts “piens”.

Var jau tos, kas paši sev vēl arvien ir kurzemnieki, zemgaļi, latgaļi vai sēļi un lepojas ar to, bet mantas dalīšanā cīnās līdz pēdējam kreklam, var jau to, ko Gejropā sauc par kopienas iedzīvotājiem, te saukt par tautu.

Var jau kaudzē sabērtas smiltis saukt par tautu, valsti un tās antikultūru par “Gaismas pili”, bet, vējam uzpūšot, tā tūliņ parāda, ka ir tikai kaudzē sabērtas smiltis, kuras nekas cits, kā vien smilšu graudiņu fiziskais svars, kopā netur.

Ideālistam tauta, valsts, Kultūra un tās Māksla ir formu veidojošais saturs, kas vienīgais nosaka vai tas, ko mums priekšā liek un uzdod – sauc par tautu, valsti, Kultūru un Mākslu - patiešām tādi ir. **Ideālistam tauta ir Cilvēki, kuri rīkojas – dzīvo kā tauta.** Ideālistam Cilvēku – tautas **valsts ir sabiedriskās attiecības, kurās var redzēt tautas vienotību** rūpēs par sava Gara attīstību - savas Kultūras nākotni un Kultūra ir nākotnes tieksmju lolojums. Ideālistam **Kultūra ir Gara Dzīves – Zinātnes, Mākslas un Reliģiskās dzīves sasniegumu iespēja un pilnveidotāja, bet Māksla ir Gara Ideālu Izpaušme.** Līdz ar to Ideālistam valsts ir tautas vienotība rūpēs par savas Gara dzīves – Zinātnes, Mākslas un Reliģijas nākotni, bet tauta ir tie Cilvēki, kuri sakļaujas rūpēs par kopējo Gara dzīvi – Zinātnei, Mākslu un Reliģiju – to, **kam esot**, no tā izriet un (no tā, caur to) **nāk arī visa pārējā attiecību un materiālā labklājība.**

Materiālistam tauta, valsts un Kultūra ir ārējās čaulas 100 grami, materiāli, tehnoloģijas, nodokļu ieņēmumi un deklarācijas, preambulas, likumu krājumi un komiteju sēdes, balsošanas – tas viss, ko Cilvēki nicinoši sauc par “brillēm mērkaķim”. Brillēs cilvēku par Zinātnieku nepadara tāpat, kā brillēs mērkaķi nepadara par Cilvēku. Nakts ballēs

“kilograma” pasniegšana par Kultūras klātbūtni neliecina tāpat, kā kilograma saņemšanai nominētais tiriņklauns tāpēc par Kultūrai klāt esošu nekļūst.

Var jau pidiķi un kundzītes savā starpā čivināt “kultūra - kultūra”, bet tāpēc viņu čivināšana un viņu apčivinātais ar Kultūru nepiepildās, tai netuvinas un nekādu līdzību ar to neiegūst. Atkārtojot “cukurs - cukurs”, mutē saldāks nepaliek un ūdens par vīnu nepārvēršās, lai kā to netikļi gribētu. **Lai tas notiktu, ir jābūt tam saturam, kurš visu piepilda un padara īstu.** Lai “karalis būtu apgērbts, ir jābūt apgērbtam karalim” - ir jābūt Kultūrai un ir jābūt Mākslai. Tas, kurš nezina, kas ir Kultūra, tas, kurš nav Mākslai spējīgs – to skata audeklā, mālā un deķos. Tas, kurš nav tautas izglītībai derīgs, tas taču nekad neatzīsies, ka nezina, kas tas ir – Kultūra, ka māksla ir ārpus viņa dvēseles interesēm esoša un viņš nav spējīgs kādam sniegt to, kas ir patiesa izglītība.

Tāpēc viņš par kultūru sauks savu ākstīšanos, par mākslu to, ko var sameklēt savās dvēseles kakās (*sūdos*) un par izglītību to, ko ir spējīgs un gribošs no sevis izdabūt par to prasot sev pieņemamas eksistences nodrošinājumu – algu. **Izglītībai, Mākslai un Kultūrai nepiederošais vienmēr par tām uzdos to, uz ko tajās pēc savām domām un savā izpratnē ir spējīgs, bet ja tās neatbildīs viņa izpratnei, spējām un interesēm, tad tās reformēs, pārkārtos un pieskaņos savam idiotisma un egoisma stāvoklim.** Čaulas grabinošs materiālists vienmēr nonāk pie čaulu satura nolieguma, likvidēšanas un pašu čaulu padarīšanas par karikatūrām.

Ja tagad palūkojamies, kas notiek “Jaunlatviešu radījuma” sadzīvē, “mākslas un kultūras” dzīvē, politikā, zinātnē, izglītībā un saimniecībā, tad redzam, ka pēdējo **28 gadu laikā tas viss strauji atgriežas “Jaunlatviešu” laikos - pie visa tā, kas Baltijā bija 19.gadsimtā.** Valda tāda pati netiklība, nav nekādas politiskās un ekonomiskās patstāvības – viss, kas bija ticis uzcelts, ir pašu rokām sagrauts un zemnieciski apēsts. Ja kaut kur, kaut kas kulturāls vēl ir redzams, tad tas nāk no baltvāciešiem un cara (*arī padomju*) laika krieviem. Ja ir kaut kāda ekonomiskā dzīve, tad tā ir svešautiešu rokās, bet “latvietis” ir viņu “kalpu kalps”.

“Jaunlatvieši” esot bijuši par dzīves labklājību, neatkarīgu politiku un izglītību, bet redzot šodienas “medicīnas pakalpojumus”, **svešautiešiem zemnieciskā prātiņa līmenī pakalpojošos un tādu pašu zemnieku prātiņu ievēlētos pret “savu tautu” politiķojošos politiķus,** un nupat jau līdz māņticības līmenim degradēto “izglītību”, tad var redzēt, ka viss atgriežas tieši tajā pašā vietējo iedzīvotāju atkarību kārtā un analfabētismā, kādā tas bija dienās, kad “Jaunlatvieši” sāka taisīt savu “atmodu”, “latvietību” un “Latvijū”. **Daba vienmēr visur atjauno izjaukto līdzsvaru – visās attiecībās atjauno sākotnējās normas.**

- **No tā, kas tam neder – to, kas tas nav, uztaisīt nevar.**
- **Kāda pagātne, tāda šodiena un tāda nākotne.**
- **Kādi senči, tādi darbi un tādi bērni.**
- **Viss atgriežas pie savas izcelsmes un uzrāda tur esošo.**
- **Augstāk par dibenu neuzleksi.**

7. turpinājums

Atmetot šodienas “100 gades eiforiju” - “Tēvu dibinātāju” un “dibināšanas” glorifikāciju – slavas dziesmas un vīraka kūpināšanu “Jaunlatviešu” piemiņas vietās un “brīvības cīņu” altāros – uz 18.novembra Latvijas dibināšanu raugoties objektīvi, mēs tur redzam pavisam citu ainu – naidīgas aģentūras negodīgi, savtīgi izmantotu sociopsiholoģisku parādību kopumu, kam nekāda sakara ar deklarēto darbību un tās mērķiem nav. Metafiziski

tas, ko mums rāda kā “atmodu”, “neatkarības iegūšanu” un “atjaunošanu” ir izkropļots Pienākumu – Tiesību – Atbildības un Izpildes Brīvības līdzsvars.

Normā katrām spējām – katrai Gara (*Garīgo un Cilvēcisko Vērtību*) attīstības pakāpi sasniegšanai apziņai ir tai atbilstoši pienākumi un šo pienākumu diktēti dzīves apstākļi – dzīvesveids kopējā sabiedrības dzīvē.

- **Par tautas esamību var domāt un runāt tikai (*un vienīgi*) tur, kur ir redzama pilna Ideālās un fiziskās pasaules sadarbības ķēde sabiedrībā, kādu mēs to redzam apziņas attīstības līmenim atbilstošu savstarpējas kalpošanas mijiedarbību lejup un augšupejošās plūsmās.**

Tādās sistēmās **tautu attīstības līderi savas tautas attīstības pakāpei atbilstošās un tās tālākajai attīstībai derīgās Ideālās pasaules ietekmes ietērpj filosofiskās formās.**

Dinastiskais aristokrātijas kodols Filosofisko formu transformē konkrētos politiskos, mākslas, zinātnes un reliģiskos modeļos, kurus vispārējai lietošanai caur aristokrātiju nodod dinastiskas aristokrātijas vadītajai dinastiskajai muižniecībai un zemniecībai.

- **Tauta, sabiedrība un valsts ir savstarpēji saderīgs un kopīgās Garīgās attīstības interesēm kalpojošs, saliedēts dinastiju kopums.**
- **Tur, kur nav dinastiju, saliedētības un savstarpējās kalpošanas kopīgās Garīgās attīstības interesēm, tur ir tikai nesakārtota, attīstībai nederīga, ārējo apstākļu veidota populācija.**

Muižniecībā **personiskās fiziskās darbības pieredze tiek organizēta sabiedriskā derīguma struktūrā.** Tās zemākajā daļā tā arvien vēl savu derīgumu utilizē personiskajā labklājībā, bet augstākajā savu derīgumu paceļ kolektīvās Zinātnes, Mākslas un Reliģiskās dzīves līmenī.

Viszemāk attīstītie iedzīvotāji – zemnieki apstrādā matērijas zemākās formas un ar tāda darba rezultātiem nodrošina sabiedrības fizioloģisko eksistenci. To viņi dara tāpēc, ka viņu Gara spējas ir pietiekamas vienkāršāko – rupjāko dzīves un darbības formu uztverei – viņi pasauli uztver un reproducē caur personisko (*egoistisko*) pārdzīvojumu – ieguvumu. **Tāpēc viņu apziņā prevalē tas, kas ir Pienākumu izpilde – Tiesības,** kuras viņi savā prātā – savā “gaismā” redz kā ieguvuma iespēju.

- **Pienākuma izpildes Tiesības ir Dabas Likumu izpilde Gribas brīvības apstākļos.**
- **Pienākums diktē dzīves pilnvērtību, bet katrs tajā var lietot savu spēju diktēto vajadzību apjomu – Tiesības.**
- **Kā Pienākums (*kopībā iekļaujošais un uzturošais*), tā arī tā izpildes Tiesības (*kopībā iekļaujošā un uzturošā izmantošana*) attiecas uz Kalpošanu (*ģimenes un sabiedrības saišu veidošanu*) Gribas brīvības apstākļos.**
- **Kalpošana rada Pienākumus un Tiesības.**

Pienākums izriet no Garīgās Vērtību sistēmas, tāpēc tā aktualitāte ir **prevalējoša Ideālistu apziņā,** bet **Tiesības** ir Pienākuma atspoguļojums materiālajā pasaulē un tās pārejošajās vērtībās, tāpēc tās **ir aktuālas materiālistiem.** Augstākattīstītās dvēseles Kalpošanu redz kā Pienākumu, bet zemākās to pašu redz kā savas Tiesības.

- **Augstākattīstītās dvēseles Kalpošanu dāvā, zemākattīstītās Kalpošanu saņem.**

Cilvēka jaunībā viņa apziņā prevalē zemākā – dzīvnieciskā daļa. To nosaka viņa fiziskās un psihiskās attīstības likumības. Vispirms attīstās zemākais, pēc tam uz tā bāzes, tā attīstības apmēros, zemākajā iemiesojas tā attīstību vadošais augstākais. **Izpratne atslēga ir tas apstākļi, ka cēloniskais ir augstākais - attīstības vadība**, bet sekundārais ir apziņas attīstības gaitā sasniegtais. Ābeles dzīvē vadošais ir Dabas Likums, bet sekundārais ir šī Likuma izpilde stumbra augšanā, ābolu ražošanas sākumā un gaitā.

Tāpēc - nevis apstākļi nosaka apziņu, bet **apziņas kvalitāte nosaka sev vēlamos atkārtotās iemiesošanās apstākļus.** (*Pietiekami attīstīts zemnieks – “latvietis” vēlāk piedzimst par vagaru, tad par muižas pārvaldnieku, bet pēc tam, ja vajag - par muižnieku – vācieti!*) **Materiālistmā šīs divas daļas – cēloniskais un sekundārais tiek kļūdaini, patvaļīgi un kaitnieciski mainītas vietām.** Materiālists rada izkropļotu pasaules ainu un uz tā būvētu noziedzīgi izkropļotu dzīvi, dzīves apstākļus, kurus, atsaucoties uz acīmredzamajām (*pašradītājām*) kroplībām, piedāvājas regulēt ar tādiem pašiem kropliem instrumentiem. Normālā pasaulē apziņas izaugsme notiek tai sekojot dotajām iespējām normālā iespēju telpā, kurā pati apziņa izsauc tai vajadzīgos apstākļus. Normāls Cilvēks, izpildot Evolūcijas Pienākumus, Savu Tiesību robežās maina savas dzīves un dzīves apstākļus uz Planētas.

Vēlākajos dzīves posmos līdz ar personības attīstību, tajā iemiesojas – gūst izpausmi augstākās Gara dzīves daļas – Saprāts un Garīgā apziņa tādā mērā, cik Garam ir izdevies šajā personībā emanēt savu Garīgā (*caur kolektīvo skatošo*) intelekta daļu, kas ir pretstats dzīvnieciskajam (*caur individuālo skatošajam*) intelektam. Kolektīvais Kalpošanā darbojas caur Pienākuma, bet individuālais caur Tiesību akcentēšanu apziņā.

- **Līdz ar katru Cilvēka dzīvi viņā attīstās Kalpošanas izpratne pārejā no Tiesību izmantošanas uz Pienākumu izpildes iespēju.**

Normālā pasaulē katras paaudzes jaunieši meklē un apgūst jaunus pienākumus - kalpošanas izpausmes (*ir mainījušies dzīves apstākļi*). Vecāku doto (*Pienākumus*) viņi papildina ar sev piemītošo savdabību (*jaunieģūto spēju realizācijas tiesībām*) – jaunām ģimenes dzīves pilnvērtības izpausmēm. Normālā pasaulē jaunieši papildina un pilnveido vecāku darba dzīvi – paplašinot tās formas un apmērus, turpina vecāku iesākto dzīvi. **Frankfurtes skola šo kārtību nojauc.**

Tā sludina ģimenes un sabiedrības saišu sadrupināšanu un paaudžu atdalīšanu egoistiskā konfrontācijā, kas ir viens no Marksistu sludinātās “šķiru cīņas” aspektiem – tas, kas notiek vienā apziņu mijiedarbību daļā, tas pats notiek arī visās citās. Marksismā paaudzes neizbēgami kļūst par “šķirām” ar atšķirīgu attieksmi pret vērtībām un to, ko tās pieņem kā “kapitālu” un, tā kā starp tām nav sadarbības – tās neapvieno, nepapildina atšķirīgo, bet to apkaro šķiru cīņā par “jaunā diktatūru”, tad “jaunais diktators” neizbēgami noārda savas pastāvēšanas pamatu – sabiedrisko attiecību un pieredzes kapitālu – to pašu, ko laikam pienākot, pats varētu pieņemt sevī (*kā savas Gara dzīves daļu*) un realizēt savā dzīvē.

- **Marksisms ir Kapitālisma otra puse.**

Materiālists neizbēgami noved pie iedzīvotāju interešu konfrontācijas, kas no ekspluatatoru puses ir kapitālisms, bet no izmantoto un aplaupīto puses ir Marksistiskā šķiru cīņa. **Materiālists neizbēgami noved pie “visu cīņas pret visiem”** un tā rezultātā pie materiālisma skarto iedzīvotāju deģenerācijas līdz pirmatnējam (*mežonīgam*) eksistenciālisma stāvoklim.

Normas izkropļošanas apstākļos ir iespējams “paaudžu konflikta” un “tiesību akcenta” stāvoklis. To, **radot savas “Jaunlatības” un Frankfurtes skolas**, ar “venēciešu” svētību izmanto Madzīnī un Erkartis. Jaunībā vēl trūkst dzīves pieredzes un zināšanu – vēl nav iemiesojusies augstākā – Pārļaicīgās (*kolektīvās*) Gara dzīves daļa, tāpēc šajā vecumā vēl nav nostabilizējusies (*Frankfurtes skolas ārdītā*) paaudžu pieredzes pārmantojamības pakāpe apziņā.

Visi “Jaunlatvieši” un “Jaunstrāvniki” ir no zemākajām (no zemniecības) kārtām nākošie jaunieši. Viņu apziņā prevalē personiskās – individuālās “izlaušanās” – “uzdrīkstēšanās” un tādu tiesību aspekts, kurš tobrīd vēl neuzdod jautājumus par savstarpējo sabiedrisko kalpošanu un sabiedrisko (*par individuālo ar sabiedrisko saskaņojošo un līdzsvarojošo – par augšup un lejupesošo mijiedarbību ceļiem un darbību, par individuālā, etniskā un nacionālā sakārtošanas*) derīgumu. **Ar tādiem ir viegli manipulēt.** No zemākajām kārtām (*un tādi ir visi “Jaunlatvieši”*) nākošajiem jauniešiem, kuriem vēl trūkst dzīves, notikumu un apstākļu vērtēšanai vajadzīgo zināšanu un pieredzes, tiem svešā vidē, Madzīnī aģenti formē sev vajadzīgos “jaunveidotājus”. To ir grūtāk izdarīt sabiedrības augstākajos slāņos, kuros ir pietiekama Kultūras bāze un dzimtas tradīcijas, dinastiskums, kur līdz ar Cilvēka vecumu, izglītību un pieredzi pieaug Pienākuma pārsvars pār Tiesībām. Taču arī tur viņi atrod “nenovērtētos”, “atstumtos” un “progresīvos”.

Kā “Jaunlatvieši”, tā arī “Jaunstrāvniki” ir atsevišķi izņēmumi no savas sociālās un ģimenes vides. Madzīnisti vienmēr izmanto tos egoistiskos no dabiskās dzīves vides izrautos, kuriem neadekvāti paaugstināta pašnovērtējuma (*Madzīnistu uzpucēta*) rādītas eiforijas apstākļos trūkst personiskās un sabiedriskās dzīves pieredzes un izglītības. Visi “Jaunlatvieši” un “Jaunstrāvniki” bija zemas kārtas – zemnieku jaunieši, kuriem **zināšanu un dzīves pieredzes – Garīgās ietekmes trūkuma apstākļos, atrautībā no viņu dabiskās dzīves vides un ģimenēm**, bija izkropļota un nepietiekama izpratne par pasaulē un dzīvē notiekošo – par to, kas un kā to vada un kāpēc tas viss notiek.

* * *

Ir mānītīgi domāt, ka Cilvēks – bērns mācās – iegūst zināšanas skolā, universitātē apgūst profesiju, bet aspirantūrā kļūst par zinātnieku.

Ir nesaraujamā vienībā Cilvēka Mīlestība, Griba un Darbība.

Mīlestība ir harmonija **ar to** un sapratne **par to**.

Griba ir darīt **lai**, ko virza **tāpēc ka**.

Darbība ir **pārvarot sasniegt**.

Katrs bērns, atbilstoši savai Cilvēcisko un Garīgo vērtību attīstībai, nāk pasaulē ar savu gatavo **ar to, par to, lai, tāpēc ka, pārvarēt, sasniegt** komplektu, ko šeit uz zemes sauc par Cilvēka raksturu, tajā vietā un apstākļos, kuros viņš to var vislabāk pielietot. Sliņķis dzimst tur, kur var slinkot, noziedznieks un klaidonis tur, kur var to darīt, Strādnieks tur, kur var strādāt, Skolotājs tur, kur varēs mācīt, Inženieris un Celtnieks tur, kur varēs būvēt, Ārsts tur, kur būs ko ārstēt un Zinātnieks tur, kur varēs pētīt sen iecerēto.

Sliņķis dzimst pie sliņķiem (*sliņķis nav tas, kurš neko nedara, bet tas, kurš darīdams grib nedarīt, domā, kā nedarīt, kā darīt tā, lai būtu mazāk jādara*).

Noziedznieks un klaidonis dzimst pie tādiem pašiem (*noziedznieks nav tas, kurš ir pārkāpis likumu, bet tas, kurš neredz kāpēc to nepārkāpt, ja tāda iespēja rodas*).

Strādnieks dzimst pie Strādniekiem. (*Strādnieks nav tas, kurš daudz dara, bet tas, kurš saprot kādas vērtības rada, tāpēc lepojas ar to, ciena sevi, savu darbu un darba augļu baudītāju un tāpēc nedara to, kas nav vērtību radīšana pat tad, ja par to labi un daudz maksā. Par algu darbojas algādzis. Algādzis nav Strādnieks. Algādzis ir dvēseles sliņķis.*)

Skolotājs dzimst pie Skolotājiem. (*Skolotājs rāda labāko veidu – noformē un pasniedz prāta un dvēseles darbarīkus.*)

Inženieris un Celtnieks dzimst pie Inženieriem un Celtniekiem. (*Inženieris un Celtnieks nav tas, kurš izgudro un ceļ pieprasīto un pasūtīto, vai to, ko var izdarīt, būt tas, kurš būvē un veido Cilvēkiem derīgo un labo.*)

Ārsts dzimst pie Ārstiem. (*Ārsts nav tas, kurš cīnās ar vīrusiem, baciļiem, čūlām un aizcietējumiem. Ārsts Cilvēkam palīdz labot slimības pieļaujošās dvēseles un apziņas nepilnības.*)

Zinātnieks dzimst vietā, laikā un ģimenē, caur kuru ir tiešākais ceļš uz izzināmo parādību. Vietā, kura sniedz augstāko sapratni – harmoniju ar pētāmo – Mīlestību. (*Zinātnieks neizvirza savas teorijas. Zinātnieks apgūst – pārņem Augstāko Skolotāju Zināšanas.*)

Bērns savas izglītības pamatkodolu – pasaules uztveri, uzskatu, sapratni, motivāciju un darbības veidu – savas dvēseles un prāta pamatzināšanas gūst ģimenē pirmajā “septiņgadē” (*pirms tiem ir “gade” un “trīsgade”*) vecumā no 3 līdz 10 gadiem.

- **Izglītības pamatus veido vecāku uzturētā estētiskā un saimnieciskā vide, attiecības ģimenē, vecāku darbs, intereses un vecāku atbildes uz bērna jautājumiem, viņa pieņemšana savā dzīvē, pienākumos un izpildes iespējās.**

Pirmajā “septiņgadē” Cilvēks iegūst to, ko pēc tam **konkretizēs** skolā, **ar saturu** piepildīs Universitātē un visu mūžu **pilnveidos** visās nākošajās “desmitgadēs”, kopā un saskaņā ar personības veidošanos un pacelšanos līdz Saprāta un Gara dzīvei mūža otrajā pusē.

- **Kādā vidē, pie kādiem vecākiem Bērns pavada savu pirmo “desmitgadi”, to viņš tur iegūst un to turpina visu mūžu, to nodod tālāk saviem Bērniem.**
- **Neviens nevar iziet ārpus savas pirmās “desmitgades” prāta un dvēseles dzīves loka apmēriem, virzības un motivācijas.**
- **Cilvēku var novest no viņa ceļa, bet no Cilvēka nevar iztaisīt to, kas viņš nav jau pirms nākšanas pasaulē.**
- **Cilvēku var sabojāt.**
- **Sabojāts Cilvēks sabojā savu un citu Cilvēku dzīves.**
- **Sabojātība pie Cilvēka turas līdz 4.ķermenim (*intelektam*), 4.dzīvei, bet sabiedrībā 4 gadu simtus.**

* * *

Visi “Jaunlatvieši” un “Jaunstrāvnieceki” bija savu izglītību vēl tikai sākuši, dzīves pieredzi vēl neapguvuši iznīreļi no zemnieku vidus ar zemniecībai raksturīgo izpratni par Pienākumiem un Tiesībām. Viņi tika negodīgi izmantoti. Izmantojot viņos esošo zemniecisko, pseidokristietības uzturēto egocentrismu un dabiskā, zemnieciskā slinkuma klātbūtni zemnieku apziņā – nedarīt vairāk kā pašam vajag, kas viņus vienmēr konfrontē ar sabiedriskajā derīgumā iesaistīto muižniecību, viņiem iestāstīja apzināti sakropļotas idejas – rādīja pasauli greizā spogulī. **Tādi**, ar neauglīgām, destruktīvām konfrontācijas idejām “apaugļotie” prāti, **noziedzīgas svešzemju aģentūras vadībā** ielika pamatus **tādai** “tautai”, “valstij” un “kultūrai”, kādas 100-gadi tagad svin tā mantinieki.

- **Visi līdzsvara grāvēji savu interešu realizācijai vienmēr izmanto izglītību un dzīves pieredzi neapguvušus jauniešus un zemāko kārtu mazizglītos iedzīvotājus.**

Līdz ar to, šodien visi, katrs atbilstoši savam Garīgās attīstības līmenim un “tuvībai” zemnieciskajam prātam, svin vai nosoda zemnieku kārtas neizglīto jauniešu izpratni par dzīves labklājību, taisnīgumu un savu vietu, dzīves labklājību pasaulē.

Tāpat tiem, kuri sev vēlas citu - labāku valsti, tautu un Kultūras dzīvi, ir jāpievēršas augstākai Kalpošanas – Pienākumu un Tiesību realizācijas izpratnei, ir jāiziet ārpus “tautas tērpu” brunču un ņieburu, zābaku un pastalu - pilnākas bļodas savā galdā - individuālisma apziņas dzīves telpai. **Pacelšanās augstāk ir pacelšanās pie atsevišķo, personisko atmetošā un savu spēju sabiedriskajām interesēm atdodošā.**

- **Personiski ziedotais ir sabiedriski iegūtais komūnas sabiedrisko attiecību kvalitāšu kapitāls – komūnisma satvars, Kosmiskās Pār pasaulīgās Pār laicīgās dzīves sākums.**
- **Komūna ir, saglabājot personisko un etniski savdabīgo dzīvi, to veltīt sabiedriskajam derīgumam – savus dzīves mērķus atrast sabiedrības vajadzībās.**

Tāda Baltija ir pilnīgi cita – no zemnieku “Jaunlatviešu” un “Jaunstrāvnīeku” pamatu ieliktais Baltijas atšķirīga. **Tāda Baltija ir sociālistiska un savstarpējo (individuālo interešu) cīņu noliedzoša – visus Baltijas iedzīvotājus sadarbībā apvienojoša valsts.** Sociālisms – sabiedriskums ir iespējams tikai tur, kur visi ar vienādu labvēlību un pateicību darbojas visu citu labā, kur viņu kolektīvajā dzīvē – Garīgajā attīstībā nav savstarpēju pretrunu viņu interesēs, vajadzībās, spējās un darbībās. **Tā ir sakārtotības, kārtības un augsti izglītotas sabiedrības pašdisciplīnas valsts,** kas ir pretmets tagad virzītajai “pilsoniskajai sabiedrībai” – haosam.

- **Tā ir – var būt valsts, kurā iekšējā sadarbība kalpo par starpvalstu sadarbības bāzi.**
- **Ar “zemnieku, jauniešu, skolēnu, studentu un kalpu” domāšanu tā vienmēr būs zemnieku un pusaudžu domāšanas un kalpu uzvedības Latvija.**

8. turpinājums

Jautājums:

- Kā pašapjūs mošanas apmāti zemnieku brunču, pastalu un zābaku, dūmistabu, arklu un spriguļu, māņticīgo rituālu un vikingu romantikas nesēji var ieiet spožo un smalko aristokrātu tērpu, piļu, teleskopu un antīkās filosofiskās domas pēcteču pasaulē?

Taču tikai kā ekstravaganti, virtuvē ar vakardienas kāpostiem un desiņām pacienājami ķekatnieki.

- Kā veco Centrāleiropas aristokrātiju veidoto oligarhiju (*rūpnieku un baņķieru*) pēcteči skatās uz tādiem ķekatniekiem?

Viņi uz tādiem skatās kā uz pagaidām izmantojamiem, bet vienmēr uzticamībā apšaubāmiem svešu un konkurējošu spēku piesūtiem kalpiem, vienas dienas algādžiem, no kuriem vienmēr var sagaidīt savtīgu interešu diktētu dunča dūrienu mugurā – pārmešanos pie

lielāku algu, mīkstāku gultu, kuplāku sievu un zemāku debesu sološiem kungiem. Reiz ar nodevību, Uzticības laušanu un vikingošanu iesāktais ceļš ir nebeidzams.

- Kā tie, kuri savu **dinastisko dzīvi** balsta uz kopīgi pieņemtiem **filozofiski definētiem un konstruētiem pamatiem** ar tālejošiem mērķiem un prognozējamiem rezultātiem, var nopietni uzklaut uz pretrunīgas “folkloras tradīcijas pamatiem esošas dzīvesziņas” vadītos?

Taču tikai kā uz kāda veiksmīgi radītiem nesaprašām – tagad savām vajadzībām izmantojamiem “runājošiem darbarīkiem”, kuri laba vagara vadībā par krietnu zupas bļodu un cūkas ribiņu darīs visu, ko tiem liks.

Un tā, **tādā garā** “Jaunlatviešu” iesākto tālāk **turpināja tā sauktā “Jaunā strāva”**.

- **Baltvāciešiem baltietis ir piederība Kultūras nozīmē, kur Baltija ir unikāla Eiropas Kultūras telpas daļa, bet “Jaunlatviešiem” un viņu panāktajam “tautiskumam” latvietis ir piederība “asinīm un zemei” Madzīnī izpratnē, kur materiālistiskā “Kultūras tradīcija” ir tikai viens no tādās piederības rādītājiem.**
- **“Jaunlatvieši” Baltijā iesāka to savstarpējo iekšējo cīņu, kuru vēlāk “šķiru cīņā” tālāk paplašināja un dziļāk iedzina “Jaunstrāvniece”.**

Tad, kad Madzīnī aģentūra savu ir padarījusi – Baltijā idejiski noformējusi savas “asinis un zemi”, sāk aktivizēties **Erkarta aģentūra** – uz skatuves nāk tās inspirētā **“Jaunā strāva”**. Par to “vēsture.eu” saka tā: “kritiski uz sabiedrības modernizāciju orientēta reformistiska **latviešu literātu un mākslinieku sabiedriska kustība** XIX gs. beigās Krievijas impērijas Baltijas guberņās, turpinot jaunlatviešu aizsākto tautas izglītošanas un modernizācijas virzienu (atbilstoši savas paaudzes izpratnei par to), **E.Veidenbauma** un **F.Bergmaņa** ievadītajā kritikas diskursā.”

Tās galvenās iezīmes esot bijušas “uzdrīkstēšanās un drosme”, garīgā provinciālisma pārvarēšana un orientācija uz jaunākajām ziņām no interneta (*vai, piedodiet! piedodiet – tas tā nejausi te iespruka*) **uz jaunākajām idejām no Eiropas**. Par darbības metodēm tika sludināta pašizglītošanās **un apziņas izkopšana**, kas notiekošā kontekstā nozīmēja atteikšanos no tradicionālās izglītības un pievēršanos Erkarta aģentūras izplatītajām ietekmēm, kā spožs piemērs it “jaunstrāvības” pamatlicējs, pie – dzejnieku narkomānu kopas piederošais **narkomāns E.Veidenbaums**.

Šī “jauno dzejnieku” – narkomānu grupa pievērsās no “Hell Fire” klubu aktīvistiem pārņemtai spekulatīvai tēzei par “apziņas apvāršņu paplašināšanu – jaunu psihi spēju provokatīvu attīstīšanu” narkotiku ietekmē. Tajā laikā plašas Eiropas un Amerikas jaunās inteliģences aprindas pievērsās tādā veidā “pamatotai” narkomānijai un nonāca atkarībā no tādu “apgaismību” sludinošajiem **B’nai-B’rit** aģentiem. Tas, kas angļu interesēs opija karu rezultātā notika Ķīnā, tas pats viņu interesēs notika arī citur, kur B’nai-B’rit aģentūra ar dažādiem pamudinājumiem izplatīja narkotikas.

Kustība veidojās (*jau atkal!*) Tērbatā **“inteliģences jaunajā paaudzē”** ap **F.Bergmaņa** izdoto propagandas avīzi “Dienas lapa”. Savā “Pīpkalonijā” no “Jaunlatviešiem” atdalījušies “jaunstrāvniece” 1888.gadā nodibināja savu **“literāri zinātnisko”** pulciņu, kas jaunāko “Eiropas ideju” gaismā apsprieda jaunākos “kulturālos, sociālos un politiskos” jautājumus. **Arī pie dažām ģimnāzijām (paši no sevis?!) nodibinājās tādi skolēnu pulciņi**. Jauno ideju piekritēji sāka tās izplatīt plašākās tautas aprindās. Tādā nolūkā viņi noturēja publiskus priekšlasījumus un jautājumu izskaidrojumu vakarus. Savas

idejas viņi izplatīja arī ar brošūru un laikrakstu palīdzību. Tērbatas “Jaunstrāvnieki” izdeva rakstu krājumu “Pūrs”, bet Maskavas studenti izdeva “populārzinātnisku rakstu krājumu”.

- Tad ko popularizēja “jaundarboņi”?

Viņi propagandēja “tieksmi pēc jaunākajām tendencēm sabiedrības noskaņojumā, politikā, literatūrā, zinātnē, Kultūrā un mākslā, tieksmi pēc jaunām atziņām, jaunām idejām un dzīves formām, sabiedrības izmaiņām – tai bija izteikts “sabiedrības apgaismības” raksturs”. **Skaisti vārdi – formas, kuru isto derīgumu vai postošo dabu uzrāda tā visa saturs.**

- Kāds bija tādas “sabiedrības apgaismības” saturs?

“Jaunā stāva” savas darbības saturā nesa “Frankfurtes skolu”.

Tās sākumā bija nacionālpolitiskas un sociālpolitiskas idejas, kuras pakāpeniski noformējās demokrātiskā ideoloģijā. Tai bija maza interese par etniskās identitātes un Latvijas autonomijas ideju. **Patiesībā “jaunstrāvnieki” nodarbojās ar “jaunlatvietības” kritiku.** “Jaunstrāvnieki” darbojās tur, kur pierima “Jaunlatviešu” darboņu aktivitāte un viņu darbības rezultātā bija mainījusies sabiedrības apziņa un struktūra, **tur, kur tā bija “atvērtāka” jaunajām Rietumu idejām.**

“Jaunstrāvnieki” **sludināja jaunus uzskatus ētikā un tikumībā.** Viņi (*izpildot Erkarta no Bentama pārņemtos principus*) sludināja, ka līdzšinējā stingrā ētika neesot piemērota jaunažiem dzīves apstākļiem, **tāpēc tikumiskajā dzīvē esot pieļaujama lielāka brīvība**, kas tika asociēta arī ar sieviešu emancipāciju – “ko drīkst vīrietis, to drīkst arī sievietē”, kas noveda pie “ūdensglāzes” teorijas – “seksuālais akts ir tas pats, kas izdzert ūdensglāzi – ne vairāk un ne mazāk – tikai fizioloģiska nepieciešamība, kuras trūkums (*kā vēl joprojām stāsta*) novedot pie daudzām smagām slimībām.” “Jaunstrāvnieki” ļoti cildināja “zinātni” un **it sevišķu uzmanību viņi pievērsa Darvinismam.**

“Jaunstrāvnieki” stingri stāvēja materiālismā. Viņi visādi virzīja **vēsturisko materiālismu**, kas “kultūras dzīves” pamatā redz saimniecisko attīstību (*“apstākļi nosakot apziņu” – kā tas ir Marksismā*). Reliģiskajos jautājumos **“Jaunstrāvnieki” bija nonākuši pie ateisma – Dieva esamības nolieguma.** Tā vietā, lai atbrīvotos no pseidoreliģijas meliem, viņi noliedza jebkāda Radošā Cēloņa un Ideālās pasaules esamību. 1890.gados viņi attālinās no kultūras un mākslas dzīves, bet pievērsās tiešākajiem sociālajiem un politiskajiem jautājumiem. **“Jaunstrāvnieki” virzīja Marksisma un Marksistiskā – materiālistiskā – “šķiru diktatūras sociālisma” idejas,** nesaprotot, ka Marksisms nav savienojams ar sociālismu.

- **Materiālistiskais Marksisms pamato šķiru cīņu.**
- **Ideālisma klātie - sociālisms pamato šķiru vienotību.**
- **Caur Marksismu pie sociālisma nonākt nevar.**
- **Ar konfrontāciju nevar panākt vienotību.**
- **Marksismā ir iebūvētas destruktīvas idejas – lamatas.**

Protams, to nevarēja saprast pietiekamu izglītību un dzīves, saprāta pieredzi neapguvuši lauku zēni – studenti. Viegļāk sanaidot atšķirīgās valodās runājošos – tāpēc Madzīnisti vispirms paceļ “nacionālo” jautājumu, bet **pēc tam Erkartisti atrod, pastiprina**

un jaunveido “nacionālajā” esošās domstarpības, savstarpējās nesaskaņas, ķildas un nesamierināmu citādi domājošo apkarošānu – nacionālo sašķel līdz individuālajam.

Sludinot Marksistiskās idejas, viņi Madzīnistu radītos “latviešus” aicināja uz nesaudzīgu revolucionāro cīņu pret Krievijas impēriju. **”Jaunstrāvnīeku” Marksisti, apkarojot etniskās piederības apziņu,** centās “latviešu” zemniekus un strādniekus atdalīt no pārējā jaunradītā “etnosa” un aicināja uz nesaudzīgu cīņu ar tām. Viņi kritizēja tautas kopējos pasākumus – arī vispārējos Dziesmu svētkus. (*Cēlonis, arī šodien, nav pasākumu formā, bet saturā, kurš šodien ir atklāti šamanisks. – red.piez.*)

Kritika tika vērsta pret notikumu un literatūras avotu saturu. Tāpat kā citur Rietumeiropā, arī Baltijā virsroku pār nacionālromantismu, kurš pievērsās labā meklēšanai, ņēma criticisms, kurš visā esošajā meklēja un aktualizēja tajā esošos negatīvos aspektus. (*Blaumanis, kurš to pamanījās apvienot ar lauku dzīves idiotizēšanas ainām.*) Asākie kritiķi **T.Zeiferts, J.Jansons** pārmeta, ka esošā “Jaunlatviešu” darbība un mākslas dzīve “pārāk cieši balstoties uz tautas gara mantām”.

Patiesībā “Jaunstrāvnīeki” iestājās pret visu to, ko kultivēja “Jaunlatvieši”. Etnosa vienotības – esamības vietā viņi aicināja uz nesamierināmu cīņu jaunradītā etnosa šķiru starpā, kam traucēja etnosa vienotības un etnosu uzturošās idejas. **Nacionālromantisms it sevišķi tika kritizēts ar to saistītās tikumiski ētiskās dzīves kārtības dēļ.** Savos pamatos “Jaunstrāvnīeki” aicināja uz esošo normu apkarošānu, pārkāpšanu un atcelšanu. **T.Zeiferts un J.Jansons,** noraidot nacionālromantismu, uzstādīja aicinājumu uz augstāku sabiedriski – sociālu ideju atspoguļojumu literatūrā, protams, ar to saprotot tā laika aktualitātes – Marksismu – šķiru cīņu un **cīņu pret “novecojušām, laika garam un saturam” neatbilstošām tikumiskajām normām.** (*Nu taisni kā no šodien daudzīnātajam runām noklausīts.*)

- **Marksisms – materiālisms mainot vietām Cēloni un sekas, Mērķus un līdzekļus, runājot par vienu, faktiski darīja citu - visur gāja roku rokā ar Cilvēka apziņas pieņemšanu – ievirzīšanu involūcijā un ar tās izraisītām sekām - tikumības graušanu.**

Šodien redzamākie “Jaunstrāvnīeki” ir **Jānis Jansons Brauns, Pēteris Stučka, Miķelis Valters, Elza Rozenberga** (*Aspazija*), **P.Dauge, F.Roziņš, M.Valters un J.Pliekšāns** (*Rainis. Ar Raini ir īpaša – Augsta Gara Nākotnes nojausmas, jaunības aizrautības un vēlākās transformācijas situācija*). Jau **Jansons Brauns** rakstīja, ka ““Jaunstrāvnīekiem” ir jāatbrīvojas un jāatbrīvo tautas masas no konservatīvi zemnieciskajām pagātnes tradīcijām ar nesaudzīgu kritiku izārdot “savu mūžu pārdzīvojušu tautiskumu”, izdeldējot tautiskuma verdzisko pakļāvību un lojalitāti Krievijas impērijas patvaldībai”, **kā vietā sludināja sociāldemokrātijas, Cilvēka tiesību un brīvību, dzimumu līdztiesību aktualitāti.**

“Jaunstrāvnīeki”, tālāk attīstot “Jaunlatviešu” etniskās atsevišķošanās – nošķiršanās līniju, to turpināja jaunradītajā etnosā, tagad **tā iekšienē attīstot šķiru, dzimumu un sociālo elementu cīņu, kas nozīmēja atteikšanos no sabiedrību vienojošo pienākumu veikšanas – atteikšanos no tiesības radošajiem pienākumiem.**

- **Un tā - vispirms Madzīnī sašķēla Baltiešus, bet pēc tam Erkartis sašķēla latviešus.**

Un te ir divi lieli jautājumi.

Pirmo varētu sākt tā,

- Vai, noliedzot vienu – Marksismu, var atzīt otra - tā apkarotā pretinieka – kapitālisma tiesības uz eksistenci?
- un turpināt,
- Vai gadās tā, ka divi laupītāji cīnās par vienu laupījumu?
- un
- Vai ir redzēti “uzpriksteņu” spēlētāji, kuri mudina izdarīt “pareizo” izvēli?
 - Vai ir tādas krāpšanas, kurās divi meļi strīdas, lai klausītājs neuzzinātu par patiesības esamību un tādas zādzības, kurās divi zagļi, upura uzmanību novēršot, kaujas, kamēr trešais viņu apzog?

Vispirms “venēcieši” kopā ar Vatikānu (*tā Jezuītiem*) uztaisa materiālismu. Pēc tam, **materiālisma** ietvaros, attīsta resursus postošu, **uz parāda balstītu** spekulatīvu ekonomiku un tādas ekonomikas **kapitālismu**.

“Venēciešu” radītais **kapitālisms, izmantojot pašu radīto “valdību” izdotos likumus, tūlīt sāka neizsludinātu “šķiru cīņu”** par izmantotā darbaspēka diktatorisku paverdzināšanu – neierobežotu un izlaupošu resursa izmantošanu.

Vēlāk tie paši “Venēcieši” uz tā paša materiālisma bāzes, tā paša kapitālisma ietvaros, **rada paverdzinātā darbaspēka atbildes reakcijas vadības mehānismu** – Marksismā konstruēto “šķiru cīņu par proletariāta diktatūru”. Savā būtībā kapitālisms ir kapitālistu izraisīta šķiru cīņa, kurā kapitāla sagrābēji cīnās pret proletariātu par pilnīgu un neierobežotu proletariāta ekspluatāciju – paverdzināšanu.

- **Kapitālisms ir šķiru cīņa, kurā “darba devēji” uztur kā savstarpēju nevienlīdzību, kā arī nevienlīdzību ar “darba ņēmējiem”.**

Agrāk vai vēlāk notiek sekojošais – vai nu kapitālisms iznīcina proletariātu un stagnācijā iet bojā pats, vai arī, līdz ar pieaugošu materiāli tehniskās bāzes attīstības pieprasījumu pēc izglītības, kapitālisms sasniedz savu augstāko stadiju. Tomēr, lai notiktu tāda vadāma kapitālisma attīstība, tā ir iekšēji jāstabilizē. Strādnieku atbildes reakcijas vadīšanai un kapitālisma attīstības stabilizācijai “venēcieši” rada Marksismu, kurā, teorijas par “strādnieku šķiru cīņas ar mērķi (*burkānu*) “sociālismu” un obligātu Darwinisma noteikumu par pāreju uz augstāku formāciju ietvaros, “venēcieši” stabilizē kapitālisma attīstību. (*Tieši šī paša mehānisma ietvaros PSRS-a un “sociālisma nometnes” esamība stabilizēja un nodrošināja kapitālisma attīstību, kura beidzās līdz ar PSRS-a pāreju kapitālisma nometnē.*)

Tādā veidā, nekā nevājinot savas (*materiālistiskā kapitāla*) pozīcijas, “Venēcieši” ieguva iespēju manipulēt abas “cīnītāju” frontes puses – “venēcieši” stāvēja abās pusēs un vadīja jau iepriekš neveiksmei nolemtu strādnieku cīņu pret kapitālu. Neveiksmei tāpēc, ka **“Venēciešu” vadībā strādnieki cīnījās par to**, kas pieder kapitālam un, kas tāpēc viņu acīs ir vērtība, un **kas viņus** tā vietā, lai iegūtu viņu dzīvi uzlabojošo sabiedrisko attiecību kapitālu – sociālās attiecības – sociālismu, neizbēgami **novēdis atpakaļ pie tā paša – tieksmes pēc materiālā labuma** – naudas kapitāla, **savstarpējās cīņas un nevienlīdzības**, kurā aizvien vēl turpināsies tā pati nebeidzamā “šķiru cīņa”, “cīņa ar nomenklatūru”, “cīņa par dzīves telpu”, “cīņa par idejas tīrību” utt.

- **Materiālisma ietvaros “šķiru cīņā” ir skriešana vāveres ritenī, kur vāveres ritenis griežas “Venēciešu” labā.**

Un te otrs lielais jautājums,

- Vai, izbaudot to, kas ir kapitālisms, bet neko nezinot par “vāveres” riteni (*ir taču pilnīgi skaidrs, ka neizglītotajiem “Jaunstrāvnikiem” nebija tādas “venēciešu”*

idejiski – vēsturiskās virzības analīzes un pasaules skatījuma, kāds mums ir šodien) varēja novērsties no Marksisma apsolījuma – Sociālisma?

- Vai šodien dzīvojošie tiešām zin, kas ir Marksisms?
- Kur viņi ir redzējuši Marksismu darbībā?
- Vai, šodien dzīvojošie tiešām zin, kas tas ir Sociālisms?
- Kur viņi to ir redzējuši?
- Vai šodien, atstājot aiz muguras pašu sačakarētās, mums dotās un vairs neatgūstamās iespējas, mēs varam splaut uz to acīmredzami labo, ko mēs saņēmām pat no tā sociālismam tik tālā, ko tobrīd par sociālismu sauca?

Marksisms, vēsturiskā materiālisma teorijas ietvaros, iezīmēja šķiru cīņas apstākļus un kā apsolījumu deva tās galarezultātu – sociālismu un komunisma uzvaru. Marksisms Cilvēcei iezīmēja **tās reālajā vēsturē neizbēgami sasniedzamu mērķi**. Tieši **vēsturiskā nenovēršamība** – Apsoļījums – neizbēgamība vieniem **liek tai nešaubīgi ticēt un uz to tiekties, bet citiem tikpat mežonīgi pret to visiem spēkiem un jebkuriem līdzekļiem pretoties**. Vieniem tā ir **viņu reālā Nākotne**, bet otriem tā ir aiza, pie kuras beidzas viņu esamība un tieši tāpēc viņi jau tagad skandina “nav nākotnes – dzīvo šodien – dzīvo ātri – mirsti jauns”. Tāpēc Tramps tagad atmāj visiem - “paceļojām kopā – tagad katrs pats par sevi – kam dziļākie pagrabi un lielākās rungas, tas padzīvos ilgāk...” – “vispirms jūsējo – pēc tam katrs savu”.

- **Ja tā nebūtu nenovēršamā Nākotne, bet tikai iluzoras fantāzijas – sapņi, tad neviens pret to nekad nopietni necīnītos.**

Var jau “jau kuro gadu”, runāt par “čekas maisiem” un “Staļina represijām”, “Galodomoru”, “Gulagu”, “nepamatoti lieliem upuriem Tēvijas karā”, **kā to tagad visur un arī (vai it sevišķi) Baltijā dara vāciešu nenošautie, nepaverdzinātie darbam Ostlandē vācu muižās nepārvietotie (no tā Sarkanās armijas paglābtie), bet āmurikāņu nigerizētie**. Var jau pārāmurikanizētie nigeri tagad stāstīt par “Staļina zvērībām”, bet tieši viņu stāstu esamība ir labākais pierādījums par viņu personisko stāstu ārējā patiesumā slēptajiem iekšējiem – saturiskajiem – vēsturiskajiem meliem. Katrs, protams, piedzīvoja tieši to, ko piedzīvoja, bet vēsture ir notikumu iekšējais – aiz personiskā pārdzīvojuma slēptais saturs.

- **Var būt notikumā, bet nesaprast, kur esi bijis, kāpēc un ko tur esi darījis, kas bija tas, kā sīkā daļa tur bijis.**
 - **Vieni redz Vēsturi, bet citi tikai notikumus, piedzīvojumus vai pārdzīvojumus.**
 - **Individuālais paliek notikumā – Sabiedriskais ieiet Vēsturē.**
 - **Vēsturi redz no putna – Zemei nepiesaistītas dvēseles lidojuma.**
 - **Materiālists pārcilā savus notikumus – Ideālists paceļas Vēsturē.**
- Kā var redzēt vēsturiskos melus?

9. turpinājums

Ļoti vienkārši.

Ja Staļins pats (*vai kāds patiesām tam vēl tic*) to, **ko visu te viņam tagad pieraksta**, būtu gribējis, vadījis un tāds būtu viņa mērķis – tad visi citādi domājošie un dzīvojošie jau būtu apšauti – **tagad nebūtu neviena, kurš būtu pret to, kas notika**. Tad te būtu tikai tie,

kuri pilnībā atbalstīja Staļina rīcību. (*Tāpat, kā ja nebūtu Padomju Savienības un tās armijas, kura sakāva Hitlera armiju, Latvijā tagad nebūtu neviena, kurš lamā Staļinu – Hitlers visus latviešus būtu apšāvis, bet neapšautos sapūdējis vācu mazdārziņu kompostu kaudzēs. Atbalstīt nacismu ir atbalstīt savu tautiešu slepkavošanu – visas tautas genocīdu.*) Tomēr tā nav – visi, kam nav slinkums un pirmām kārtām tie, kam viņš traucēja darīt viņu cūcības, tagad savus noziegumus “gāž pār Staļinu”.

Nav mans uzdevums aizstāvēt Staļinu – nav tādas vajadzības – viņa personība ir pietiekami liela, lai pati ar to tiktu galā, bet nu vajadzētu taču ieslēgt smadzenes un beigt smilktēt kā kucēniem pie cauras bļodiņas! **Mans uzdevums ir atgādināt, kā Idejas veido (arī tās saprast nespējīgo) dzīves realitāti.**

Staļins tagad ir tas, ko žīdi sauc par “Grēkāzi”. Katrs žīds pavasarī “Grēkāzī” iečukst savu grēku un tad to padzen tuksnesī un ar viņa “nāvi atbrīvojas no sava grēka”. No tā izkropļoti cēlies katoļu grēksūdzes rituāls, bet blakus tam tie paši katoļi ir pacēlušī žīdu rituālu “jaunā gaismā” “kristus upurjēra – grēkus izpērkošā” tēla veidolā “kurš bezvainīgs miris par mums visiem”. Viņi saka: “savu nepanesamo grēku smagumu atdod Kristum.” Kristus saka: “Apkraudiet mani vairāk – tas mani stiprina”, katoļi saka: “bezvainīgs miris par visu grēkiem un tos izpircis ar savu upuri” (*bet es domāju, ka Kristus ar savu dzīvi ir parādījis atbrīvošanās ceļu*).

Un dīvaini – Kristus dzīvoja pirms diviem gadu tūkstošiem, bet viņa dzīvi atceras vēl šodien un, paliekot aizvien bezmiesīgāka un no pasaules atsvešinātāka – vispārinātāka, šī dzīve paceļas aizvien plašākos idejiskos augstumos un tā kļūst aizvien lielāka, kaut arī tikai Debesīs (*kur materiālisti nekad neielūkojas – ēdienu meklējot noliekto galvu nepaceļ*) redzama. **Un dīvaini – jo vairāk uz Staļinu gāž, jo viņš kļūst lielāks, stiprāks un paceļas idejiskos augstumos.** Ko visu tik viņš viens pats ir spējis darīt – īsts brīnumvaronis – teiksmains Grieķu mītu dievs.

- **Aizvien vairāk viņam pierakstot, Staļinu gloricē viņa mītiskumu skatošo acīs.**
- **Viņu apkraudot, viņam ceļ pieminēkli.**
- **Viņa apspļaudītāji viņu iebalzamē.**
- **Akmeņu metēji “sanēs akmeņus templim”.**

Tā nu ir noticis, ka tagad ir radīts mīts par Staļinu, kurā “vieniem tās ir Cerības, bet citiem šausmas”. Interesanti, ka tieši to par sevi teica arī Merlins un tieši tāpat tas ir ar Kristu - “vieniem tās ir Cerības, bet citiem (*šamaņiem, materiālistiem, liberāļiem un kapitālistiem*) ir šausmas” un, neskatoties uz to, kas kurš ir, **visiem tas ir Apsolījums**, nenovēršamais un neizbēgamais, no kura nekā neviens nevar izvairīties tāpat, kā neviens nevar savu dzīvi apturēt – apstādināt šajā mirklī un palikt tāds kāds ir, uz ko viņu kārdina Lielais Kārdinātājs – “Ak, mirkli, jel stājies!”

- **Ideja ir visu pārvaldoša un kaut ko, kādu Cilvēku paceļot Idejiskos augstumos, to daudzkārt pastiprina līdz nesagraujamam spēkam – Ideja nav sagraujama.**

Marksisma vēsturiskā materiālisma teorija stāsta, ka Cilvēce attīstoties līdz ar ražošanas līdzekļu attīstību (*viņaprāt, apstākļi nosakot apziņu*) un tāpēc, secīgi no **Darvina mērkaķa** (*ar vai bez granātas un brillēm*) līdz šodienai ejot caur sabiedriskajām formācijām – ģintīm (*līdz “atsevišķi dzīvojošiem īpaņiem” viņš tomēr neriskē nolaisties – laikam taču neriskē atteikties no barā esošās seksuālās un citām vientulībā nerasniedzamām baudām, darba sabiedriskošanas un visa cita, ko sniedz Marksistiskais darvinisms. Darvinisms nevar*

pārvarēt personības grupā saistošos savdabību savstarpējo derīgumu, darvinisms nevar to, ko var un dara personības standartizējošais darbs ar datortehniku – standartizācija individualizē, bet savdabība socializē.), ciltīm, feodālismam un kapitālismam, viņš nākotnē saskata Sociālismu un Komūnismu.

Taču šī teorija stāsta to, kas praksē nekad un nekur nenotiek. Marksa vēsturiskais materiālisms saka, ka kapitālismā vienlaicīgi saasinoties tā iekšējās pretrunas un šķiru cīņas rezultātā notiekot pāreja uz Sociālismu (*kas tālāk attīstoties par Komūnismu*) un pie tam tas notiekot apstākļos, kad kapitālisma augstākā forma esot imperiālisms (*pie tā mēs vēl atgriezīsimies*).

Galvenais “kristus dzimšanas kūtiņā” stāsta trumpis ir tajā, **ka vajagot tikai cīnīties - kapitālisms, sasniedzot savu visaugstāko attīstības pakāpi, tālāk neizbēgami pārvēršoties sociālismā.** Uz sociālismu nevarot pāriet ātrāk pirms kapitālisms nebūšot sasniedzis savu virsotni, jo tikai kapitālisms nodrošinot pietiekami augstu ražošanas bāzi (*ko pilnībā apgāž Staļina un PSRS pieredze*) un Sociālisms – tas esot augsts materiālās labklājības līmenis, bez “pilna ledusskapja” sociālisma neesot un nevarot būt – materiālais nosakot apziņu. Tāpēc sociālistiskā revolūcija notikšot visaugstāk attīstītajās kapitālisma zemēs, kurās būšot vislabāk izvērstā un asākā šķiru cīņa un “iekšējās pretrunas”. No šīs loģikas izriet, ka šķiru cīņa veicina kapitālisma attīstību (*kā tas “vāveres ritenī” tiešām ir*) un tas, ka **iekšējais kašķis esot progresa – sabiedrības (ģimenes, valsts sabiedrības) attīstības pazīme.**

- **Marksaprāt, vienotais un vienotībai vienotībā esošais – sabiedrība, ģimene, valsts, visvienotākā esot visasāko pretrunu un savstarpējās apkaršanas laikā.**

Lūk, tāda loģika!

Lūk, tāds ģeniāls filozofs!

Lūk, tāds krāpnieks!

Ir saprotams, kāpēc Erkarta vadībā radīts tieši tāds stāstiņš, kurš visā saskan ar Darvina teoriju par dzīvo būtņu bioloģisko attīstību. Neko nerunājot par cēloņiem, Darvinisti demonstrē aiz matiem pievilktus un klaji deklaratīvus apgalvojumus, kurus līdz šai dienai nevar apstiprināt ar faktiem un kas neiztur zinātnisku kritiku. **Visumā pareizi atspoguļojot attīstību no vienkāršā uz komplicēto, viņi nav spējīgi izskaidrot tā vadošos cēloņus.** Pēc tam dzīvnieku pasaulē notiekošā shēmas viņi pārnes uz Cilvēku sabiedrību dzīvi. (*Vēl šodien viņu “izbarotie” psihologi Cilvēka dvēselē notiekošo skaidro ar piemēriem no dzīvnieku pasaules dzīves.*)

Viņi stāsta, ka Cilvēki tā paša motivēti, rīkojoties tāpat kā dzīvnieki. “Venēciešu” psihologi cenšas Cilvēku rīcību izskaidrot izejot no tā, ka Cilvēks esot divkājains dzīvnieks (*ja viņi to saka par gojiem, tad ko viņi domā par sevi? Kas ir viņi, kāda ir “izraudzīto” izcelsme? Vai tiešām no ēzeļausainā Sātana?*) un katru Cilvēku rīcību varot izskaidrot ar viņa izcelsmi dzīvnieku pasaulē, kaut gan to cēloņi un motivācija ir nesamērojami atšķirīgi.

Ir milzums daudz arheoloģisku un ģeoloģisku artefaktu, kas liecina, ka Cilvēces vēsture nav lineāra un dzīvnieku pasaules shēma nekādā veidā nav savienojama ar Cilvēka attīstību uz Zemes un tās vēsturi. **Šos artefaktus slēpj un aizliedz izrādīt tāpēc, ka tie apgāž oficiālo vēstures ainu, kādu Darvinisti uzspiež Cilvēcei. Visumā ir skaidrs, ka notiek vispārēja vēsturiskā attīstības ainas viltošana** un pieskaņošana Darvinistu vajadzībām. Dzīvnieku pasaules vispārējās attīstības shēma nekādi neizskaidro tās iekšējo saturu un izmaiņu procesu, kas ir pretrunā ar Darvinistu norādīto.

Tādu shēmu, kā pamatojumu Cilvēces vēsturē notiekošajam, pārnes uz Cilvēku sabiedrībā notiekošo. Tiek sludināts, ka samērā īsā Cilvēces vēsture ved no pirmatnējās kopienas uz kapitālismu un katra nākošā “sabiedriskā formācija” parādoties tur, kur

iepriekšējā sasniegusi visaugstāko ražošanas attīstības virsotni. Tas ir saprotams, jo dzīvnieku pasaulē augstākattīstītajiem organismiem ir neapstrīdamas priekšrocības jaunveidotajā vidē tās jaunajos apstākļos (*Darvinisti neapskata un nekā neizskaidro planētas attīstības – vides izmaiņu vēsturi bez kā nevar izskaidrot visu citu attīstībā esošo līniju evolūciju*), bet jaunveidotā (*pārveidojot pati sevi?*) “sabiedriskā formācija” vispirms parādās vecajos sabiedriskajos apstākļos un pēc tam tos pārveido. Pārnesot atpakaļ uz dzīvniecisko pasauli iznāk, ka jaunradušās dzīvnieku sugas izmaina planētu. Tātad nevis dzīvnieki piemērojas, bet planēta seko dzīvniekiem. Augstākais vienmēr formē zemāko un, kad zemākais ir gatavs, tajā iemiesojas.

Pretruna pašā Darvinisma serdē, kura norāda uz Radošā Gara darbību – Ideālisma pamatotību. Tā jau arī ir – zemākais – fiziskais, seko augstākā – Gara darbībai un izaugsmei.

Marksisti pieskaņojas Darvinistiem, lai tādā veidā ar dzīvniecisko pamatotu savas teorijas, bet “aizmirst” to, **ka dzīvnieku pasaulē neviena suga nekad neapkaro citu – no sevis atšķirīgu.** Tātad kapitālisti nekad neapkarotu sociālismu, bet praksē neviena jauna “formācija” nekad neienāk bez cīņas un zemākās iznīcināšanu. Vienīgi regress – nolaišanās uz zemāku pakāpi notiek “mierīgā ceļā” uz “krītošo” eiforijas fona. Cīņa starp “formācijām” nozīmē to, ka vispārējā valdošā “formācija” – kapitālisms (“*venēcieši*” *taču zin ko un kāpēc dara*) visur, kur vien parādītos sociālisms, to apkarotu. Dabā zemākais nekad neapkaro augstāko, bet Marksisma “formācijās” kapitālisms apkaros sociālismu tāpēc, ka te pret dabisko apkaros dabisko.

“Visaugstākattīstītajā” notiekošā pārejā uz nākošo vajadzīga tāpēc, lai paskaidrotu kāpēc tādos apstākļos, kad visa kapitālistiskā pasaule ir pret pirmo un vienīgo, to iznīcinošo sociālistisko sabiedrību, tā tomēr izdzīvo. Ir jāpaskaidro, kāpēc izdzīvo tas, kas starpvalstu ekonomisko interešu un attiecību sistēmā pastāv par spīti tur valdošajām attiecībām.

To var paskaidrot tikai ar to, ka ražošanā augstākattīstītā kapitālistiskā valsts ir visās jomās spēcīgāka par vājākajām kapitālistiskajām valstīm un tātad arī tajā uzvaru guvušais ražošanas (*Hruščova*) sociālisms tādā kārtā būs spēcīgāks un neievainojamāks no vājāko kapitālistu puses. Viss, **ignorējot reālās ekonomiskās un politiskās saites**, tai ļaujot pastāvēt un transformēt apkārtējo vidi. Tātad proletariātu izmantojošie kapitālisti apkaros jauno sociālisma formāciju, bet sociālisti, izmantojot proletariātu, sagraus kapitāla varu – banku un ražošanas – patēriņa sistēmu un to mainīs uz to, kā vēl nav.

Pamatideju saturā Marksisms visā kopē Darvinisma shēmu. Marksisma vēsturiskais materiālisms Darvinisma stāstus par bioloģisko formu attīstību un jaunu sugu parādīšanos saskaņā ar labāku piemērošanos jaunajiem apstākļiem (*ko teorija tomēr pierādīt nevar*), **pārnes uz konstruētu** (*un daudzu uzkrātu faktu apgāzti*) **lineāru Cilvēces attīstības ceļu no akmens laikmeta pirmatnējās kopienas līdz pat kapitālismam un tālāk caur to uz sociālismu un komunismu.** Tomēr tur, kur Darvinam ir piemērošanās – saskaņa, tur Marks tā vietā sāk sludināt nepiemērošanos – disharmoniju un cīņu ar ražošanas līdzekļu attīstības noteiktu vidi.

Darvinisms stāsta, ka mainīgie vides apstākļi radot jaunas sugas līdz beidzot parādoties cilvēkveidīgs dzīvnieks, kurš attīstoties par Cilvēku (*kaut gan uzmanīgs vērotājs redz, ka katra jauna suga pēc savām vajadzībām pārveido savu dzīves vidi*). Darvinisma un Freidisma “sadzemdētie un izbarotie” “psihologi” tāpēc stāsta, ka Cilvēka psihi darbību varot skaidrot ar dzīvnieku pasaulē notiekošo – no tās mantoto. Tomēr, tieši tāpat kā Darvinisms izkropļo bioloģisko formu attīstības ainu, tāpat **freidiskie “psihologi” izkropļoti skata un skaidro Cilvēka psihi procesus** – Cilvēku pielīdzina augsti attīstītam dzīvniekam - viņi maina vietām cēloņus un sekas.

Ne Darvinisms, ne Marksisms neredz (*ignorē*) un neņem vērā attīstības cikliskumu - secīgo involūciju un tai sekojošo evolūciju kopīgajā Evolūcijas ciklā. Gara darbības involūcionārā plūsma virzienā no Gara uz Matēriju nosaka to, ka Cilvēka dvēselē notiekošais nosaka dzīvnieku psihē notiekošo, bet nekad ne otrādi tāpēc, ka Cilvēki un dzīvnieki pieder atšķirīgiem Cikliem un Cilvēks uz Zemes parādās un evolucionē neatkarīgi no dzīvnieku bioloģisko formu evolūcijas. Cilvēka izcelsme nav jāmeklē dzīvnieku valsts dzīvē un tur to atrast nevar. **Cilvēka psihē notiekošo nosaka viņa intelekta darbība un šī intelekta izcelsmes atšķirības no dzīvnieka intelekta.**

Marksisms, pārņemot Darvinisma lineārās attīstības shēmu, stāsta, ka, tāpat kā Darvinismā bioloģisko formu attīstību virzot vides izmaiņas, tāpat Cilvēces sabiedrisko formāciju nomaiņu virzot ražošanas līdzekļu attīstība, bet pāreja no vienas formācijas uz otru notiekot caur revolūcijām (*re-evolūcija, tāpat ka re-gresija ir atgriešanās uz zemāku – vienkāršāku attīstības pakāpi – atkrišana atpakaļ – destrukcija, dekonstrukcija ir pretējais sintēzei un konstrukcijai*). Tāpēc Marksisti stāsta, ka pie sociālisma varot nonākt tikai caur kapitālismu saskaņā ar ražošanas līdzekļu un dzīves labklājības līmeņa celšanos (*dzīves labklājību viņi saista ar materiālo pārticību*) un sociālistiskā revolūcija tāpēc varot notikt visaugstāk attīstītajā (*pretrunām saspriegotajā*) kapitālistiskajā valstī.

Patiesībā ne sociālismam, ne arī komunismam nekāda sakara ar ražošanas līdzekļiem un materiālo labklājību, kādu mēra ar lietojamo priekšmetu daudzveidību un pārtikas daudzumu, nav. Sociālisms un komūnisms ir sabiedrisko attiecību laukā, kam nav nekāda sakara ar priekšmetu lietojumu. **Ģimene, ja tā ir īsta – ir komūna. Īstā ģimenē ir komūnisms** (*tāpēc liberasti grauj ģimeni*). Mātes, bērna un Tēva ģimeniskās attiecības paliek nemainīgas un neatkarīgas no televīzijas aparāta ekrāna lieluma un šķīvī ielietās zupas daudzuma.

- **Ģimenē no katra saņem pēc viņa spējām un katrs tur saņem ģimenes dzīvei vajadzīgo.**
- **Ģimenē “no katra un katram” ir saistāms ar ģimenes dzīves kontekstu.**

Tieši tāpat tas ir komunistiskā sabiedrībā. Arī tur “no katra un katram” ir attiecīgo ražošanas līdzekļu un dzīvesveida kontekstā, bet ne saistībā ar kādu noteiktu ražošanas kvantitatīvo un kvalitatīvo līmeni. **Dzīves labklājība ir dzīves apstākļu – sociālo attiecību atbilstība un derīgums šī Cilvēka, šīs ģimenes un šīs Tautas Garīgajai attīstībai.**

Peru teritorijā bija **Inku valsts, pēc uzbūves centralizēti monarhiskā teokrātija**, kas izmantoja iedzīvotāju roku darbu un vienkāršākos mehānismus. Kalnainās teritorijas dēļ inki nebūvēja ceļus tāpēc nelietoja riteņu transportu, kaut gan riteni pazina un tas bija sastopams pat bērnu rotaļlietās. (*Mūsdienās vēsturnieki stāsta, ka riteni neesot pazinūši.*) Inki kravas pārvietoja ar nastu nesējiem dzīvniekiem – lamām un alpakām. **Sabiedriskā iekārta inku valstī bija komūnisms** (*plānota ražošana, izejvielu piegāde, ražojumu nogāde noliktavās un no tām vienmērīga – samērīga sadale visiem iedzīvotājiem atbilstoši viņu profesionālajām un sabiedriskās dzīves vajadzībām. Interesanti, ka tur keramiku lietoja valdošās kārtas, bet zeltu zemnieki mājsaimniecībā – zelts mājsaimniecībā ir praktiskāks par keramiku.*) un nekāda augsti attīstīta kapitālisma ar tā pretrunām un industriālajām revolūcijām tur nekad nav bijis.

- **Marksisms veido lamatas.**

Pirmās lamatas ir tās, ka Marksisms sociālismu un komunismu – sabiedriskās attiecības saista ar ražošanas attiecībām un materiālā nodrošinājuma līmeni. Kristiešu – Eseju – Nazoreju – Gnostiķu un mūku “vientuļnieku” kopienas – **komūnas dzīvoja askētisku un**

materiāli minimāli nodrošinātu dzīvi tāpēc, ka tā gribēja, bet ne tāpēc, ka citādi nevarēja. Tur valdīja Radītāja gribas diktatūra.

Marksisms stāsta par sabiedrības attīstību saskaņā ar ražošanas līdzekļu un ražošanas kolektīvizāciju, bet Āzijas un Dienvidaustrumāzijas valstīs daudzas lauku kopienas vēl aizvien dzīvo pirmatnējās cilts iekārtā ar kolektīvu zemes un darbarīku īpašumu – ar pilnīgi kolektīvu darbu un sabiedriskās dzīves regulāciju stingru likumu un vecājo hierarhijas uzraudzībā. **Viņu demokrātija (tautvaldība)** ir tajā, ka iedzīvotāji saprātīgi un labprātīgi iekļaujas dzīves kārtībā, bet kopienas vadošie vecājie savu pieredzi un spējas velta rūpēm par visas kopienas labklājību. **Tur valda stingra dabas apstākļu, darba un vecājo diktatūra – pilnīgs totalitārisms.**

Otrās lamatas ir tās, ka ceļu uz sociālismu norāda caur kapitālismu, Līdz ar to pamato kapitālisma parādīšanās un darbības leģitimitāti. (*Sociālo attiecību atkarību ne ražošanas*)

Trešās lamatas ir tajā, ka **uz sabiedrisku vienotību, solidaritāti, saskaņu un saprašanos varot nokļūt caur “šķiru cīņu” - savstarpēju karu un augstākattīstīto kārtu apkarošanu** – pakļaušanu savai vienkāršotajai dzīves uztverei.

Ceturtais lamatas ir tā saucamajā “proletariāta diktatūrā”, kas patiesībā ir maskēta tā saucamās “demokrātijas” forma. (*Tieši to, vairākuma frakcijas pārstāvjus saucot par “lieliniekiem”, maskē Marksiskā kapitāla teorijas balstītāji 18.(11.)novembra Latvijā – novembristi. Viņi taču nevar teikt, ka tie, ko viņi sauc par “lieliniekiem”, bija demokrātiskā balsojumā ar savu programmu pārsvaru guvušie. Viņi taču nevar teikt, ka “lielinieki” ir tie paši demokrāti un centās patvaldībā ieviest demokrātisku strādnieku pašpārvaldi, kā vārdā apkarēja tās pretiniekus tieši tāpat kā to katrā valstī, katrā laikā dara katras valsts vara*)

Tā saucamajā “proletariāta diktatūrā” zemākās attīstības masas nosaka dzīvi pēc savas saprašanas un prāta. **“Proletariāta diktatūrā” proletariāta interesēs, noteiktu vēsturisko apstākļu fonā, (kā tas pašlaik notiek Venecuēlā, kur Āmurikāņi uz pašu ieviesto sankciju un to radīto ekonomisko grūtību pamata ar savu iejaukšanos destabilizē stāvokli un valsts apvērsuma ceļā par prezidentu virza savu ielikteni, kurš par triecienspēku izmanto ar ekonomisko stāvokli neapmierinātās neapzinīgās vidējās šķiras masas) proletariātu vada līderi – bez līderiem, tā saucamā “pašorganizēšanās” ir ar to manipulējošo meli.**

Tā saucamajā “demokrātijā” notiek tieši tas pats. **Manipulatori uzpērk manipulējamās vēlētajū masas, kas pēc savas saprašanas un domāšanas “ievēl” sev patīkamos lozungus – solījumus sludinošos manipulatorus, kuri ievēlēšanas gadījumā dara to, ko grib. Tā saucamā “demokrātija” ir manipulējama zemāko masu “vēlētāju” diktatūra, kā to vēlētajiem pasniedz manipulatori.**

Tādā veidā **“demokrātija” un “proletariāta diktatūra” ir viens un tas pats mehānisms** – tie paši “vēziši divās dažādās kultūrās”, kuras atšķiras tikai ar uzrakstiem. Abas neizbēgami noved pie viena un tā paša – materiālisma diktētas kapitālisma uzvaras un sabiedriskās vienotības – sociālisma neiespējamības. **Tas, kas Marksismā ir “šķiru cīņa”, tas “demokrātijā” ir “daudzpartiju sistēma”.** Abas vienādi šķeļ sabiedrību un to noved manipulatoru rokās. **Abas ir vienādi materiālistiskas un orientē uz zemāko eksistenciālo vērtību apgūšanu.** “Demokrātija” izmanto pseidoreliģiju, bet “proletariāta diktatūrā” par pseidoreliģisku kultu kļūst Marksisms. Tādā pašā veidā šo salīdzināšanu varētu turpināt vēl ilgi tāpēc, ka abi ir viena “kantora” ražojumi.

10. turpinājums

Nākošās lamatas ir tajā, ka Marksisms **sludina sociālisma iespēju tikai caur attīstītu un visaugstākattīstīto kapitālismu – sociāldarvinismu.** Līdz ar to, no vienas puses tas aicina uz kapitālisma saglabāšanu – uz kapitālisma “cilvēciskošanu” un slēptu sadarbību ar to – uz

kapitālisma pakļaušanu proletariāta interesēm un galu galā noved pie **sociāldemokrātijas – kapitālisma, kurā peļņa visā iedzīvotāju kopumā tiek pārdalīta vienmērīgāk**, bet kas tāpat paliek eksistenciālo – dzīvnieku interešu līmenī un tāpēc pie kapitāla interešu maiņas ir viegli transformējama citās formās, atceļama un visādi manipulējama.

Un pēdējās lamatas ir tajā, ka tika sludināts, ka sociālistiskā revolūcija – pāreja uz sociālismu notikšot visaugstāk attīstītajās kapitālistiskajās valstīs. Tas nozīmēja divas lietas. Pirmā ir tā, ka proletariāts tika bremszēts cīņā (*vadāmā kapitālam kalpojošo arodbiedrību aktivitāte*) ar kapitālu – esot taču jāļauj sasniegt “brieduma stadiju”, ko vēro pie citām valstīm (*līdz ar to kļūst par kapitāla attīstību virzošu un stabilizējošu mehānismu*).

Kā sociālisms, tā arī kapitālisms izmanto vienu un to pašu **materiālās vērtības** radošu darbaspēku, bet atšķirīgi izlieto darba rezultātu. Kapitālismā **kapitālists piesavinās darba spēkam nolaupīto dzīvi**, dzīvības enerģiju un tās rezultātus, kurus patvaļīgi un izšķērdīgi izkaisa apkārtējā vidē nekā neceļot vides harmonijas pakāpi – vēl vairāk - kapitālisti noposta dzīves vidi un tās pamatresursus. **Kapitālisti darba spēka enerģētisko resursu izmanto savu patmīlīgo iegribu apmierināšanai.**

Sociālismā dabas un darba spēka enerģētiskie resursi tiek izmantoti **sabiedrisko attiecību kvalitātes pieauguma uzkrājuma veidošanai visu iedzīvotāju Garīgās izaugsmes labā**. Tāpēc konkurencē par resursiem kapitālistiskās valstis konkurē kā savā starpā, tā arī ar **pirmo sociālistisko valsti**, kur tāda parādās.

Tajā pašā laikā pirmā sociālistiskā valsts citu kapitālistisko valstu proletariātu provocē uz sociālistisko revolūciju atkārošanu, kas kapitālismam draud ar pilnīgu izzušanu. **Tāpēc ir pilnīgi skaidrs, ka pirmā sociālistiskā valsts nekā nevarēs izturēt visu kapitālistisko valstu kopējos pūliņus tās likvidācijai.**

Šo problēmu Marks (*īstajā vārdā Haims Mordehajs*) ģeniāli atrisina ar “Kristus augšāmcelšanās” stāstiņu par to, ka tomēr arī kapitālistiskajās valstīs ir attīstības atšķirības – ir spēcīgākās un vājākās. **“Spēcīgākā radot spēcīgāko sociālismu”, tāpēc to it kā nevarēsot nomākt “vājākais kapitālisms”**. Tāpēc tiek radīts “Jēzus dzimšanas kūtiņā” stāsts par katras nobriedušas formācijas pāreju nākošajā sabiedrisko attiecību formācijā. Līdz ar to ir saprotams, ka

- **Marksisms ir kapitālistiskās sabiedrības uzturēšanas un darbaspēka kontroles mehānisma ideoloģija, kuru paša kapitāla interesēs izmanto tā paša kapitālisma uzpirktie, finansētie un virzītie Marksisma ideologi.**

Tieši tāds pats ideoloģiskais - kapitālismam kalpojošais darbaspēka kontroles mehānisms ir tā saucamā “demokrātija”, “Eiropas vērtības” un “Cilvēktiesības” – perversiju izplatīšanas mehānismi.

Vienā 4.maija Latvijas iedzīvotāju daļā ir pieņemts – ir smalkais tonis būt pret krieviem un lamāt sociālismu tāpēc, ka krievi un sociālisms... nu jūs jau paši saprotat, jūs zināt, ko “mēs ar to domājam” un, velns ar ārā – kas tur vēl ir ko domāt – mēs “sitīsim tos sarkanos” un “lai dzīvo brīvā Latvija” – “ar fīreru un Ameriku” – ei, vēl vienu kausiņu alus...!

Tomēr;

- Kur Jūs cienījamie “nacionāļi” un vispareizākie latvieši esat redzējuši sociālismu?
- Ko jūs par to zināt?

“Nacionāļi” un vispareizākie saka, ka esot dzīvojuši viņiem nīstamajā Padomju Sociālistisko Republiku Savienībā – PSRS-ā un no tā zinot, kas tas esot – Marksisms un kas esot sociālisms. Tomēr **viņi tajā nav dzīvojuši – viņi tajā ir mitinājušies** ar domu “jo sliktāk – jo labāk – ātrāk beigsies” un gaidījuši tā beigas – **paklusiņām “taisījuši jūmtā caurumus”** – lai pūst, **un tagad aprunā pašu kopīgi sapūdēto.**

Vispirms palūkosim, ko nozīmē šis vārds - sociālisms.

- **Sociāls – tas ir sabiedrīks.**

- Vai “nacionāļi” ir par individuālo?
- Un **kur tad individuālajā var būt nacionālais**, kas ir kopīgais, **kopīgajā atrodamais?**
- Tad jau **“nacionāļi” ir pret nacionālo**, vai arī tomēr ir par nacionālo - sabiedrisko?

- **Sociāls – tas ir kooperatīvs.**

- **Kooperatīvs tas ir kopīgs.**

- **Kooperācija ir sadarbība.**

- **Kā “nacionālie” individuālisti var sasniegt viņiem kopīgos mērķus?**
- Vai arī “nacionāļiem” ir individuāli - konkurējoši un viens otru apkarujoši mērķi?

Ja jau “nacionāļi” ir par kopīgiem mērķiem, tad viņi ir par sadarbību, ko svešvārdā sauc par kooperāciju, tas ir - par kopīgo, tas ir – par sabiedrisko, tas ir par – sociālistisko, **vai arī “nacionāļi” paši nezina un nesaprot par ko un pret ko viņi ir**, bet, kā auni no jauniem vārtiem, baidās no vārda skaņas?

- Un par kādu galarezultātu tad cīnās “nacionāļi”?
- Vai varbūt par “tikai sev kopīgo”?

Nu brālīt, bet tas jau ož pēc brūni pazīstamā – nacionālsociālisma – nacisma, tā sacīt jāasaka!

- **“Nacionāļi” ir uz svešu spēku sacelta un manipulēta viņa.**
- **“Nacionāļiem” nav nekā kopīga ar Nacionālismu.**
- **“Nacionāļi” ir ārēju spēku inspirēts zemākās dabas patmīlības virnojums.**
- **Nacionālisms ir Tautas iekšējo spēku pacelts Taisnīguma viņojums.**
- **Patmīlība ir Taisnīguma pretmets.**
- **Patmīlība izceļ iekāri un neapmierinātību.**
- **Taisnīgums nes Labvēlību un Pateicību.**
- **Patmīlībā katrs ir pats savā.**
- **Taisnīgums ir kopā ar visiem.**
- **Patmīlība nošķir un nožņaudz.**
- **Taisnīgums vieno un atver.**

- Vai Padomju Savienībā bija sociālisms?

Nebija, nevarēja būt un beigās netika pieļauts.

Pēc revolūcijas Krievijā bija **ārzemju intervences uzturēts pilsoņu karš** un cīņa par valsts izdzīvošanu totālas ārzemju kapitālisma blokādes un intervences apstākļos.

- Kāds tur sociālisms?

(Ja nu vienīgi atsevišķu, tam gatavu, Cilvēku attiecībās ar saviem līdzcilvēkiem, kas viņiem reti kad atbildēja ar to pašu.)

Vēlāk Padomju Krievija kazarmu mobilizācijas ekonomikas apstākļos veica paātrinātu industrializāciju (*steidzināja paredzamais Otrais pasaules karš, tāpat kā šodien neizbēgami priekšā stāvošais Trešais pasaules karš*). Industrializācija notika vienlaicīgi ar asu frakciju cīņu pašā PSRS-ā tās valdošo spēku ideju līmenī un šīs cīņas izraisītā fiziskā abu pušu pretinieku iznīcināšanā, ar konspirācijas un pretinieka apkarošanas pieredzi bagātu Cilvēku vidū. Sociālisms ir sabiedriskās attiecības starp sociālistiski domājošiem un dzīvojošiem Cilvēkiem, bet **industrializāciju un frakciju cīņu veica tie paši vecie impērijā dzīvojušie ar impērijas zemnieku, strādnieku un kalpotāju apziņu apveltītie iedzīvotāji.**

- Kāds tur sociālisms?

(Ja nu vienīgi atsevišķu, tam gatavu, Cilvēku attiecībās ar saviem līdzcilvēkiem, kas viņiem reti kad atbildēja ar to pašu.)

Pēc tam nāca Lielais Tēvijas karš un valsts atjaunošanas celtniecība, cīņa ar kolektīvā rietumu kapitāla uzspiesto “auksto karu”, bruņošanās sacensību, rietumu izvērsto liberālo uzskatu un hedonisma propagandu, inteligences piekopto tautas interešu nodevību un vairākkārtējiem kodolkara un pilnīgās iznīcināšanas (*arī “nacionāļu” iznīcināšanas*) plāniem un reālajiem draudiem. **Šodien maršējošie “nacionāļi” nekā savās galvās neieņem to, ka viņu glorificētie rietumi viņus kopā ar visu to, ko viņi tagad sauc par savu “brīvo Latviju”, gribēja pārvērst radioaktīvu pelnu čupiņās. “Nacionāļi” nekādi nesaprot, ka viņu glorificētajai “brīvajai pasaulei” viņi ir tikai kājslauķi un vienreizlietojamas pirtsslotas savu dibenu labsajūtas vairošanai.**

- **Vietējais “nacionālis” ir tikai tik daudz, cik tas ir vajadzīgs rietumu pakalnes labumam.**
- **“Nacionāļi” pakalpo rietumu liberastu interesēm – pienes jaunas pakalpīgas pakalnes un prostitūtas.** (*Kā mēs to masveidā redzam Ukrainā.*)

- Kāds tur varēja būt sociālisms?

(Ja nu vienīgi atsevišķu, tam gatavu, Cilvēku attiecībās ar saviem līdzcilvēkiem, kas viņiem reti kad atbildēja ar to pašu.)

Pēc Staļina nāves nāca Hruščova kliķe. Tā bija reto sociālistisko jaunveidojumu demontāža un pakāpeniska atgriešanās pie kapitālisma, kas beidzās ar “perestroiku” – pāreju uz tiešo valsts un vēlāk arī individuālo kapitālismu.

- Kur jūs tur sociālismu redzējāt?

(Ja nu vienīgi atsevišķu tam gatavu Cilvēku attiecībās ar saviem līdzcilvēkiem, kas viņiem reti kad atbildēja ar to pašu.)

- Kur jūs tur sociālismu redzējāt, kad paši un lielākā daļa visu citu domāja par savu “silto kaktiņu”, jaunu kleitu, zeļubiksēm un kā to visu no kaut kurienes – arī no rūpnīcas vai kolhoza noliktavas nozagt – dabūt un uz savu silto kaktiņu aizvilkt!
- **Tagad “vilcēji” visu gāž uz Staļinu un slikto sociālismu, kuru nekad nav redzējuši un nav varējuši redzēt tāpēc, ka tajos nav bijis tā, kas ļauj to redzēt, piedzīvot un vērtēt.**

Padomju Savienībā sociālisma nekad nav bijis tāpēc, ka sociālisms nav ciparos un likumos – sociālisms ir sociālistiski dzīvojošu Cilvēku attiecībās un sociālismam gatavos Cilvēkos, kādu (*izņemot ļoti nedaudzus*) te vēl nekad nav bijis. **Sociālistiskais Cilvēks ir Nākotnes Cilvēks. (*Par to raksta Rērihi, tas lasāms Dzīvajā Ētikā – Uguns mācībā!*) Tāpēc visi tie, kuri iestājas pret Padomju varu un sociālismu, paši nezin pret ko un par ko viņi ir. Visi “Padomisko” apkarotie ir tādi paši “jaunlatvieši” kā viņu priekšteči – cīnītāji par “to, nezin ko – aizej tur, nezin kur – atnes to, nezin ko”.**

- **Visi “nacionāļi” ir muļķi ar iniciatīvu – lielākais visu no-postošais spēks.**

Tātad, rezumējot – **sociāls tas ir sabiedrīks, tas ir solidārs, tas ir kopīgs, tas ir kooperatīvs, tas ir savienībā esošs.** Neviens it kā nav pret Eiropas Savienību, bet tas ir citos vārdos pateikts tas pats Eiropas sociālais. Muļķa vēlētāji ir par “demokrātiju”, kā “šķiru cīņas” (*ASV ir “demokrātu” un “republikāņu” partijas. Tas ir viens un tas pats jēdziens grieķu un latīņu valodās! Demokrātiska republika ir sviestains sviests!*) un proletariāta diktatūras pretmetu un ES kā PSRS alternatīvu tikai tāpēc, ka tie vienu un to pašu sauc citos vārdos. Atšķirība nav vārdos – tie nozīmē vienu un to pašu. Atšķirība ir saturā. **PSRS bija uz savstarpēju palīdzību, bet ES ir uz savstarpēju izmantošanu orientēta savstarpējo attiecību sistēma.**

Atgriežoties pie “Jaunās strāvas” darbības, var redzēt, ka neviens individuālists nekad nevarēs iekļauties un pareizi – objektīvi novērtēt sociālisma dzīvi vienkārši tāpēc, ka viņš to skatīs no individuālistu redzes viedokļa. **Individuālists vienmēr (*tāpat kā Blaumanis*) meklēs un kritizēs sociālisma (*kapitālisma uzspiestās*) dzīves nepilnības, bet nekad neievēros un nenovērtēs sociālisma dzīves sasniegumus.**

Individuālists savas dzīves labumus redz tajā, kas nav savienojams ar sociālista – sabiedriskā – kolektīvā – kooperatīvā dzīves labumiem. **Individuālists grib savu maizīti ēst vienatnē tāpēc, lai nebūtu jādalās ar kaimiņu, bet sociālists – kolektīvisks grib sēdēt pie kopīga galda tāpēc, lai varētu savā maizē dalīties ar trūkumcietēju.** Ja tas kādu tagad vēl interesē, tad Hernhūtieši – Dziesmu svētku iedibinātāji tieši virzīja kopīgo – kolektīvo – sociālo un sabiedrisko. Viņi centās zemniekiem iemācīt sadarbības pamatus un vērtību – viņi ieviesa talkas – savstarpēju palīdzību darbos – kopīgu sanākšanu – kopīgu grāmatu lasīšanu un kopīgu domāšanu par Dievu – **visiem kopīgo Labo!**

- **Īsti – satura Dziesmusvētki ir sociālisma ievēšanas darbarīks.**
- **Kopīgi darītais, saliedēšanās ir sociālistiska darbība.**
- **Tas, ko kritizē kā PSRS-ā pārdzīvoto sociālismu, ir kapitālisma formu revanšs - atgriešanās.**
- **Tāpēc, pieminot laiku pēc Staļina, kritizētāji Padomju Savienībā patiesībā kritizē atgriešanos pie kapitālisma.**
- **Tāpēc visi “nacionāļi” ir maskēti Marksisti – šķelēji un demontētāji.**

- Vai mums, tāpēc, ka ir radies maldīgs priekšstats par sociālismu un tāpēc, ka individuālisti to nekad nepieņems – (18.(11.)novembra – 4.maija **Latvijā nekad nebūs sociālisma un nekad nenoformēsies radošais kopdarbs – nekad neko kopīgi neuzcels – latviešus var apvienot tikai “cīņā pret”**) **būtu jāatsakās no tā labā, ko varēja gūt pat no tā sociālismam visai attālā, ko pieredzējām Padomju laikā?**

Protams, ka nē!

Ja palūkojamies, tad ir noārdīts Padomju laikā sasniegtais, bet tā vietā nekas labāks – pat ne tāds, kāds bija noārdītais, nav radīts – nekur nav sasniegts Padomju laika līmenis un mērogi, bet tas labais, kas tagad ir - ir tas pats vecais lamātā “padomiskuma” labais, tikai tiek saukts citos vārdos. Vajadzēja paklausīties 100-gadei veltītos raidījumos – ir sevišķi “100 pirmizrādes” un tad uzskatāmi pārliecināties, ka visi sasniegumi ir bijuši saistīti ar Padomju laiku.

Bet tas nu tā – nav jēgas sūkstīties par to, ko nepratām novērtēt un, **koncentrējoties uz negāciju kritizēšanu – “Jaunstrāvniecības” paliekām apziņā**, saņemt un izmantot.

- **Kritizējot garozu, nenovērtējam maizi.**
- **Kritizējot sekas, nesapratām cēloņus.**
- **“Izlejot ūdeni, izlējam arī bērnu” un to darot priecājamies – re, kā list! – “jo sliktāk, jo labāk!”**
- **Nespējām iziet ārpus pusaudžu “vaļā raušanās” hormonu vētrām un kļūt pieauguši – bijām tādi, kādi daudzi ir vēl šodien – sirmgalvji mazu bērnu bikšēlēs, prātiņā, ar pusaudžu – iekāres un nosodījuma emocijām un domu virzienu – “īsto Veidemaniskajā “atmodā” “atjaunoto” 18.(11.)novembra – 4.maija latviskumu”.**

11. turpinājums

* * *

Problēma ir tajā, ka latvieši dzīvo pagātnē – cenšas iz-dzīvot neizdzīvoto. To ko nevarēja **iz-dzīvot**, to cenšas **pie-dzīvot** tagad. **Iz-dzīvot** nozīmē kļūt gudrākiem, pieaugušākiem, iz-dzīvot no sevis maz-jaun-bērnu naivismu (“*mammīt, Tev nav naudiņas? Paņem no sava maciņa.*”) un atbrīvoto vietu piepildīt ar **pieauguša** Cilvēka sapratni. Tādai Sapratnei laika gaitā pievienot Pieredzi un kļūt Atbildībai gataviem un rīcības spējīgiem Pieaugušajiem – kļūt par Tautu.

Šis laiks bija dinamisks un pieņēma vispusību. Bija no kā smelt un kopā likt – izveidot unikālu Sapratni, Pieredzi un Atbildību, **kādu prasa šī vieta Eiropas arhitektūras velvē**. Katrā vispusības laikā sprīdī tas bija jāiz-dzīvo. **Katrā laikā bija jābūt Īstiem**.

Lai būtu Īsts, ir jābūt Īstā Dzīvē. Tikai Īstā Dzīvē var to visu iz-dzīvot. Īstā dzīvē Cilvēks ir viņš pats. **Viņš** neko netēlo, bet **dzīvo kā un kāds ir**. Uz teātra skatuves, starp dekorācijām aktieris **pie-dzīvo** sveša tēla neīsto, režisora lugas autora sacerētā tēla daļējo-fragmentāro, izdomāto dzīvi. Latvieši kā tēls parādījās uz sveša teātra skatuves svešā lugā ar viesrežisoru un svešā valodā runājošu scenogrāfu.

Ko liksi pamatā – tā arī tālāk būvēsi.

Ko sēsi – to pļausi.

Kādu ceļu sāksi – tādu turpināsi.

Uz skatuves savu dzīvi iz-dzīvot nevar. Reiz īstajā brīdī ne-iz-dzīvotais vēlāk neļauj dzīvot Īstu dzīvi. Ne-iz-dzīvotais tur uz vietas. Ne-iz-dzīvotais prasa pie sevis pie-dzīvot klāt jauno laiku, bet neļauj tajā ieiet pilnvērtīgi – ar pilnvērtīgu laiku un sevis apziņu.

Pilnvērtīga, Īsta sava vēsturiskuma apziņa – sapratne par to, kas tajā bija patiesi, bet kas bija jutekļu maldīgi uztverts, ļauj apzināties, kā turpinājums ir šodiena un stāsta, kas ir jānes tālāk nākošajām paaudzēm. Vēsturiskuma apziņa un **patiesās vēstures izzīņa** dod prāta skaidrību un spēju uzstādīt mērķus – formulēt “Latvijas ideju”. Bez Īsta vēsturiskuma (*ar samelotu vēsturi*), ar svešu spēku mākslīgi radītu “vēsturiskumu” – svešā “vēsturiskumā” iesaistītu pagātni, kas ir sveša te dzīvojošo dabai, šodiena ir maldi un halucinācijas, bet nākotnes Vīziju vietā ir redzamas svešinieku uzburtas Ilūzijas un dzirdamas žurku ķērāja stabulītes skaņas.

Aktieris var tēlot. Aktieris ir tas, kurš saprot, kas ir viņš pats un kāds ir viņa tēls – aktieris saprot atšķirību starp abiem un, jo labāk viņš to saprot, jo labāk redz un var attēlot lugas tēlu – var “tēlā ieiet” un var no tā “iznākt”. Tas, kurš nav aktieris, tas īsti neapzinās ne sevi, ne arī tēlojamo tēlu un tāds ir ne-šis-ne-tas. Tāds aktieris, ja “tēlā ieiet”, tad no tā vairs “neiznāk” un tālāk ir pēc būtības slimis – sakropļots Cilvēks, bet ārēji tāds ir Āksts – tēlo to, kas neatbilst dzīvei ārpus skatuves – neatbilst laika garam. Neatmetot veco “tēlu”, nepieņem jauno un turpina būt “Skroderdienās Silmačos”, “Pie saldenās pudeles” un “Trīnes grēkos”.

Šodienas Īstajā dzīvē - mūsdienām adekvāti dzīvot var tikai Īsto dzīvi iz-dzīvojušie, bet tie, kas “Jaunlatviešos” uz skatuves tika uzvesti un tur to radītajos tēlos ir palikuši, tie arī vēl šodien no skatuves Īstajā dzīvē nokāpt nevar un tāpēc tai neatbilstībā mokās. Skatuves **tēli turpina reiz iesāktu bezatbildības un bezpienākumu dzīvi – lugās par visu atbild režisors, bet tā kā viņi neapzinās ārpus skatuves dzīves Īstumu** (*prožektori spīd acīs*), tad vēl aizvien **šodien paliek manipulatoru rokās manipulējami tēli.**

- **Kalps arī kunga drēbēs ir un paliek kalps kunga drēbēs.**
- **Kalpi var pēc kungu norādījuma kungus tēlot, bet tas viņus par kungiem nepadara – likā mugura un izkalpošanās – pakalpošanas – eksporta gars vienmēr kalpa dabu rāda.**
- **Kalps vienmēr meklē, kam par labāko algu kalpot, kalps nekad pats par savu nepastāv un nepastāvēs.**
- **Kalpu tēlotie tēli cenšas vecai lugai pie-dzīvot jaunu cēlienu – 4.maija Latvijū.**

Vissliktākā no sešām iespējamajām valsts varas formām – **vistālāk no Ideālās pasaules** ietekmēm un visvairāk pakļautā personības kultam **ir demokrātija** tāpēc, ka tajā no Ideālās pasaules nākošā vadība ir aizstāta ar Dēmosa savtīgo interešu izpausmes nolasīšanu vēlēšanu balsojumā. Tādu **Dēmosa vairākuma kopdomu** – kopīgo gribu **sauc par dēmonu**, kurš nomāc mazākuma gribu un rīcības spēju. **Dēmosa mazākums pakļaujas vairākuma radītajam dēmonam.**

Demokrātiskā valstī Dēmos pats ir mazākumā – **pie Dēmosa pieder tikai bagātie un izglītotie, tie, kuru kapitāls un zināšanas tiks izmantoti laikā līdz nākošajām vēlēšanām – tie kam ir ko zaudēt** (*jo dzīvība nepieder Cilvēkam – Dzīvība pieder Dieviem*).

Visa pārējā iedzīvotāju daļa demokrātijā ir ohlos – pūlis tie, kuriem no Dēmosa viedokļa (*un darbības rezultātā*) nav nekā ko zaudēt – “kapeikas un darbavietas. Šodien padzīvosiet te – rīt pārdzīsim citur. Šodien pastrādājāt te – rīt pieliksim pie cita darba citur.” Reizēm ohlos sadumpojas un gāž Dēmosu. Tad iestājas **pūļa vara – ohlokrātija.**

Tomēr pūlis ir kā jūra – nevadāms un neregulējams – stihisks un nežēlīgs vētras laikā, bet slinki apātisks un mazkustīgs bezvējā. **Ohlosu uzviļņo pazemes instinktu grūdieni un pēkšņas musinātāju tenku propagandas vēja brāzmas.**

Tauta ir kā laiva, kā Kuģis, kas iet pats ar savu Vēju, bet ohlos viņo uz to pusi, uz kuru to kāds vējš - runas par šo un to – iestāstījumi papūš. Ohlos bez vēja ir kā dīķis, kā ezers miglā, kuru, ja atrod pareizo tekni, var nolaist zemākā vietā vai aiztecināt uz citu vietu.

Tauta vienmēr kāpj savā kalnā, bet ohlos vienmēr noplūst tik zemu, cik tam ļauj.

Ohlosu var manipulēt – novadīt uz turieni, kur to izdevīgi izmantot. Ohlosu manipulē ar zemāko instinktu uzjundīšanu, iestāstījumiem par vieglāku (*bezatbildības*) dzīvi un ienaidnieka draudu aprādījumu. **Ohlosu manipulē Dēmos.** Dēmosam vajag savas mantas sardzi – ierindnieku manipulēt, centūrijas un leģionus vienmēr gatavus mirt par **Dēmosa namu** “augsti celto karogu slavai”. Dēmosam vajag vergus, tāpēc Dēmos ohlosu sadala baros un, vienu baru liekot par uzraugu vai konkurentu citam baram, tur savā varā visus.

Pašā Dēmosā kā vilku barā vienmēr ir lielākā vilka stiprākā partija pie kuras turas tās pavadoņi un ir lielāko vilku gāzt gribošās citu vilku partijas. Vilku barā vienmēr visi modri uzmana cits citu, veido kompromisu koalīcijas kā valdošajās pozīcijās, arī savu izdevīgo brīdi gaidošajās opozīcijās.

Dēmosa partijas vienmēr patur prātā ohlosa klātbūtni. Dēmosa partijas vienmēr zin, ka kāda no tām var mobilizēt ohlosu un ar pūļa spēku gāzt vecos vilkus vai padzīt opozīciju. Dēmosa partijas, piedraudot ar ohlosa dusmām, slēdz savstarpēji izdevīgas vienošanās. **Manipulējot ar ohlosu, Dēmosa demokrāti manipulē viens ar otru.**

Vēlāk, kad kārtējais mērķis ir sasniegts, tad ohlosu var apbalvot ar kādu brīvu dienu vai nopērt – kā nu kuro reizi Dēmosam tas labpatiks. Kā balva, tā arī pēriens ohlosu tur paklausībā. **Ohlos tiek turēts manipulatīvā pakļautībā.** Ohlos vienmēr sekos skaļākajai balsij, netīrākajam, lielāko “brīvību” sološajam piedāvājumam, vienmēr pieņems “maizi un izpriecās” un vienmēr izdos savu brāli pērienam tāpat, kā mūsu pārdos izpriecām.

- **Ohlos vienmēr laizīs Dēmosa atvēlēto laizāmo vietu un būs par to priecīgs tāpat, kā vienmēr būs gatavs pakalpot arī kādam citam – vairāk sološam.**
- **Dēmos vienmēr, kad tas ir izdevīgi, piesedzas ar ohlosa klātbūtni, labturību un gribu.**

Tāpēc “atmodā atjaunotā” 4.maija Latvijas demokrātija ir manipulatīva ohlokrātija.

“Jaunlatviešu” aicināti zemnieki svešā lugā kāpa uz skatuves, lai tur masu skatā Tautas lomu tēlotu un, tādā kārtā priekšlaicīgi sarosoties, zaudēja savu vēsturisko iespēju **kļūt par Tautu** un sākt ceļu uz **Nāciju – patiesi brīvu Nacionālu Baltiju**, kurā sava vieta būtu kā baltvāciem, tā arī Baltijas krieviem.

- **Ākstī Raini par teātra direktoru lika.**
- **Ākstī Veidemanes palagus par savas “Atmodas” karogiem ceļ.**
- **Ākstī rietumiem par prieku savus bērņus muļķo.**

Viss plūst, Viss mainās, Viss atkārtojas – tas attiecas arī uz etnoģenēzi un etnosa dzīvi. Etnosi rodas etnoģenētiskos procesos (*vēsturiskajos apstākļos*), kļūst par Tautām un Nācijām, kuras, izpildījušas savas lomas Cilvēces vēsturē, vēlāk, sekojot Cikliskuma un Izmaiņu likumiem, izsīkst un pārveidojoties par jauniem etnosiem, beidz pastāvēt.

Etnoģenētiskās likumības nosaka to, ka jauni etnosi rodas saplūsmi veicinošos vēsturiskos apstākļos tur, kur vienuviet saskaras atšķirīgi etnosi ar savstarpēji derīgām – papildinošām īpašībām, spējām – savdabībām. Etnosam mainot savu ierasto (*etnoģenētisko dzimteni*) dzīves vidi – pārceļoties uz jaunu telpu, mainās tā iekšējie un ārējie līdzsvarojumi, kā rezultātā tas kļūst gatavs (*un līdz ar to ir derīgs*) jaunu spēju, īpašību – jaunas **Savdabības formas izpaušmei un pieņemšanai.**

Šajā gadījumā Izpaušme ir spēja dāvāt savu savdabību – atbrīvoties no egocentriska Savdabību monopolizējoša stāvokļa – kļūt spējīgam dalīties savdabībā un meklēt jaunus savas Savdabības līdzsvarojumus, kādus var atrast blakusesošo etnosu Savdabībās. **Šajā gadījumā Pieņemšana** ir spēja atteikties no etnosu sargājošās fiziskās (*ģenētiskās*) robežas un saplūsmes ceļā, saglabājot savus līdzsvarojamus savdabības elementus – **etnoģenētisko pienesumu**, pieņemt jaunu etnisko formu – kļūt par jaunveidota etnosa sastāvdaļu. Tāpat kā fiziskās, emocionālās un intelektuālās dzīves saplūsmē veidojas personība, tāpat **etnoģenēzē saplūst fiziskos, emocionālos un intelektuālos spēkus nesoši etnoģenētiskie elementi**.

Etnoģenēze ir metafizisks, objektīvs Cilvēces attīstības process – Evolūcijas sastāvdaļa. Etnoģenēzes process etnosu saskarsmes vietās sākas tajā brīdī, kad Cēloņsakarību (*Karmas*) likuma darbība no nobrieduša pāriet izpildes fāzē. Līdz tam šis pats likums sagatavo Etnoģenēzei vajadzīgos vēsturiskos apstākļus. **Etnoģenēzei atbilstošā brīdī etnoģenētiskais materiāls – etniskās vienības, saplūsmes vieta un laiks saņem Ideālās Pasaules Radošo impulsu, kurš ir pildījums un pamats visai tālākajai jaundzimušā Etnosa dzīvei un darbībai.**

- **Etnoģenēze notiek Ideālās un materiālās pasaules sadarbībā.**

Etnoģenēze ir ģimenes veidošanai analogs process. Tajā Ideālās pasaules inspirācijā un Cēloņsakarību vadībā, izpildot Kosmisko Trīsvienības principu, ir jāsaplūst trijām savstarpēji saderīgām un papildinošām daļām. Divas ir polaritātes (*saderīgu, papildinošu pretstatu vienību nesošas*), bet trešā ir polaritāšu radošo vienību realizējoša un tādas vienības izpaušme. Ģimenē tādi ir Tēvs, Māte un Bērns, bet Etnoģenēzē tie ir divi pretstati etnoģenēzei gatavi (*atvērtībā derīgi*) un tos sevī saplūdinošs un harmonizējošs (*sevī abu pirmo iezīmes nesošs*) trešais etniskais elements.

Etnoģenēze nekādā gadījumā nav mehānisks process. Bez Ideālās Pasaules Radošā impulsa – “svētības” – inspirācijas etnisko elementu saplūsmē jauktās laulībās rada disharmoniskas kombinācijas - tālākai attīstībai nederīgus hibrīdus – “mūļus”. Tur, kur notiek Ideālās Pasaules neatbalstīta, mehāniska migrācijas ceļā radusies etnisko elementu saplūsmē, tur saplūstošie etniskie elementi nerada jaunu Etnosu, bet zaudē Tautas vai Nācijas stāvokli un noslīd populācijas eksistences līmenī. **Etnoģenētisko uzdevumu neizpildījušais etniskais elements uzsūcas atpakaļ “mātesetnosā”, izkļūst vai deģenerējas** – zaudē vitalitāti (*labdabību*), pasionaritāti (*izlēmību*) un dzimstību, kas sākumā parādās kā izcilu personību trūkums, bet vēlāk arī kā dzimstības izsīkums, jaundzimušo vājā fiziskā, psihiskā un intelektuālā veselība (*tizlums un glēvums, naidīga tirlīnība*).

Cilvēku pasauli iezīmē darbība Gribas Brīvības apstākļos. Tādi apstākļi nes iespējas. Tur, kur ir Gribas Brīvība, tur Cilvēki var pieņemt labākos Ideālās Pasaules Radošos impulsus – Evolūcijas iespējas, bet tur tāpat paveras ļaunprātību ceļi. **Evolūcija notiek caur pieņemtiem Ideālās Pasaules sūtījumiem**, bet tiek bremzēta ar ļaunprātīgu iejaukšanos Ideālās Pasaules radošajā darbībā – Ideālās un materiālās pasaules sadarbībā.

Mūsdienās katram ir acīmredzams Eiropas Tautu pagrimums tizlumā līdz izmirstošam Gejropas stāvoklim. **Visi novērotāji un analītiķi atzīmē** atrautību no Ideālās pasaules – **Evolucionāru Ideju – Vīziju – Nākotnes perspektīvu, radošā potenciāla (Mākslas) deģenerāciju un pasionaritātes trūkumu**. Visi šodienas politiķi ir pigmeji blakus saviem pagājušo gadsimtu priekštečiem.

- **Tās ir nenotikušās Etnoģenēzes sekas.**

Etnoģenēzes virzība aizsākās tālā senatnē, kad, no vienas puses, pievienojot Bretaņu veidojās Francija, bet, no otras puses, uz topošo Franciju tika izprecināta kņaziene Anna (*šajā*

gadījumā savu lomu spēlē no Britānijas līdz ar vikingsiem un viņu pasionaritāti atceļojušie gēni un Baltu zemēs nelīdzsvarotās savdabības). Žanna D'Arka, glābjot Franciju, to darīja tādēļ, lai visas Eiropas Cilvēkniecības Nākotnei saglabātu Francijas etnoģenētisko elementu. **Francija ir Eiropas dvēsele** – tieši tāpēc tā noteica Eiropas romantiskās dzīves dabu. **Vācija ir Eiropas intelektuālā puse** – dabiskais emocionālās dabas pretpols. **Francija un Vācija ir dabiskais Eiropas polaritāšu pāris**, kuri bez trešā – vienojošā un harmonizējošā elementa izčākst tukšās kompetenču demonstrācijās (*viens otrā neauglības cēloņus meklējoši, apvienoties nespējīgi vecāki*). Trešais Etnoģenēzes elements bija polietniskā Krievija. Krievija ir Sirdsziņa – Pārtaicīgā Gudrība – Saprāts un fiziskais spēks

Polietniskā Francija, polietniskā Vācija un polietniskā Krievija, katra ar savu pienesumu etnoģenēzē saplūstot un tādai Saplūsmei saņemot Ideālās Pasaules Radošo impulsu, būtu izveidojusi jaunu Eiropieti un novērsusi Eiropas pagrimumu.

Tālākā Jaunās Eiropas dzimšana – apvienošanās būtu notikusi, kad pamattrīs - vienībai pievienotos Itālija, uz kuru tāpat jau veda savi Etnoģenēzes procesa ceļi.

Jaunais – Ideālās Pasaules apgarots Eiropietis būtu atjaunojis zudušo Kristietību – Protestantismu, Katolismu un Pareizticību būtu atradušas sintēzes ceļus un jaunajā apvienībā vēlāk (*nobriedušos apstākļos*) būtu pieņēmušas atpakaļ savu (7.gs.) “zudušo dēlu” – Islāmu. Vēl tālākā nākotnē eiropietis apvienots ar amerikāni un indieti – ķīnieti. **Tas, protams, nebūtu viens Etnoss – bet tā būtu cita Cilvēce – Cita, daudz gaišāka Cilvēces Nākotne, Kultūru Savienība un Reliģiju Sintēze, kādu tai bija gatavojusi Ideālā Pasaule.**

Eiropai bija sagatavota spoža Nākotne un pavisam cits dzīves ceļš. To visiem spēkiem bremsēja un beidzot arī ar savu iekļaušanos - ļaunprātīgām intrigām laupīja “venēcieši”. **Visa “venēciešu” darbība bija vērsta uz to, lai nepieļautu tādu Eiropu un Cilvēci, kura darbotos Ideālās Pasaules vadībā, kurā viņu “septēm”, “fondiem”, “bankām” un “vekiem” nebūtu nekādas nozīmes – tur “venēcieši” būtu “bezsvārā” un bez jebkādas ietekmes un varas – bez iespējām savtīgi izmantot Cilvēci.** Par “Trojas zirgu” “venēcieši” izmantoja britu-sakšu-normāņu veidoto disharmonisko populāciju.

Ar anglosakšu tarānu viņi sagrāva – pārtrauca Indijas un Ķīnas dabisko nobriešanu un pielika visas pūles, lai nepieļautu Krievijas, Vācijas un Francijas savienību. Tur, kur jau iezīmējās dabiskie Etnoģenēzes Kultūras līmeņa norises ceļi, tur tie anglosakšu ietekmē tika vardarbīgi pārtraukti.

Tā caur Poliju inspirētais Napoleona 1812.gada karagājiens pārtrauca dabisko Francijas – Krievijas Kultūru savienošanu. Caur Austroungāriju nobremzēja Krievijas – Itālijas tuvināšanu, bet Pētera I sāktu Krievijas – Vācijas tuvināšanu nepieļāva ar nemitīgajām Polijas intrigām, Pirmo pasaules karu un galīgi sabojāja ar Otro pasaules karu – nevienam jau nav noslēpums, ka Hitlers bija “venēciešu” kreatūra.

Un arī vēl šodien tie paši “Trojas Zirgā” sēdošie “venēcieši” dara visu, lai neveidotos Francijas, Vācijas un Krievijas savienība, lai neveidotos patiesi – Kultūrā un Cilvēcībā vienota Eiropa. **Ar Ziemeļāfrikas katastrofu un bēgļu plūsmu (kurā ir liela daļa arī no anglosakšu koloniālās politikas sekām) izraisīja priekšlaicīgu islāma ieplūšanu Eiropā, kas pārvelk treknu svītru Kristīgās Kultūras atdzimšanai – tam, kas Vatikāna darbības rezultātā tika zaudēts.**

Blakus lielajai Francijas – Krievijas – Vācijas un Itālijas Etnoģenēzei vajadzēja (*tika sagatavotas*) vēl vairākas citas mazākas Etnoģenēzes. Tādas pakāpeniski ritēja Baltijā un Balkānos. Balkānos tam traucēja Turcija, bet Baltijā Polija un Zviedrija. Etnoģenētisko Impulsu, te nodibinot Livonijas ordeni, idejiski sagatavoja šurp no Francijas ieradušies Tempļieši.

Etnoģenētiski lietuvieši “pieder” poļiem, bet latvieši, vācieši un krievi (*ar franču “piešprici”*) būtu veidojuši Baltu Tautu un tālāk Baltu nāciju, kurai bija sagatavota sevišķa vieta Eiropas Vēsturē un Nākotnes Arhitektūrā.

Būtu, ja vien “venēcieši” ar savu darbību neizārdītu Eiropas un Baltijas nākotni, ja Tērbatā un Pēterburgā nebūtu “Jaunlatviešu” un “Jaunstrāvnieku”.

Varēja būt, bet nebija... un nu jau vairs nebūs.

Pa citu ceļu aizgāja, uz Gejropu aizgāja...

12. turpinājums

* * *

Un te nu ir vēl viens – vēl būtiskāks jautājums,

- Vai Padomju Savienībā dzīves pamatā bija Marksisms?
- Vai Marksisms (*Mordehajisms*) jebkad kaut kur uz Zemes ir ticis un bijis praktiski pielietots?

Nē, Padomju Savienība netika būvēta uz Marksisma (*Mordehajisma*) filozofiskās bāzes.

Nē, Marksa filozofiskais kapitāls nekad nekur nav praktiski pielietots.

- **Marksisms, tā dažādos variantos un interpretācijās, ir sastopams tikai Marksisma teorētiku rakstos, lekcijās un savstarpējās diskusijās.**
- **Marksisms, tā dažādos variantos un interpretācijās, ir marksistu pulciņu sanāksmēs un Marksistu galvās!**

Tieši tā – **Marksisms ir kārdinošs un provocējošs** – visai labi ražošanas tehnoloģijās iesaistītā kapitāla **ārējās problēmas aprakstošs, bet nav praksē pielietojams**, nevar iziet ārpus darba - naudas attiecībām tur, kur nauda tiek iesaistīta no darba un tur, kur vairs nedarbojas “klasiskā ekonomikas teorija”, tur, kur vēl nav izveidojies vai arī jau beidz pastāvēt “proletariāta” jēdziens un tur, kur ir dziļi transformēts “darba” jēdziens. **Marksisms nedod reālu cēloņa saturu, procesa mērķi un patiesu prognozi.** Marksisms apraksta ēnu spēli uz ekrāna, noklusē gaismas avotu un ēnu spēles iniciatoru īsto seju.

- **Marksisms, aicinot uz Sociālo taisnīgumu, nostājās pret Taisnīguma Cēloni – Ideālo Pasauli un tās darbību Cilvēka apziņā.**
- **Marksisms runā par sociālistisko revolūciju un tās neizbēgamību, bet to nesaskata Ideālās Pasaules darbībā – Jaunā Cilvēkā un Jaunā Cilvēka jaunajā apziņā.**
- **Jaunā Cilvēka apziņā nav šķiru cīņas.**
- **Šķiru cīņa ir “labi man”.**
- **Jaunā Cilvēka apziņā ir – “labi visiem”.**
- **“Labi visiem” ir Ideālās Pasaules vadībā.**

Krievijā Marksisms eksistēja tikai kā strādnieku pulciņu – “Jaunstrāvnieku” sanāksmju saturs. Krievijā nekad nav bijuši Marksisma teorijā aprakstītie apstākļi – pat pirmās “arodbiedrības” savu mērķu bīdīšanai nodibināja Cara slepenpolīcija.

Krievijas Impērija bija neglābjami atpalikusi, neizglītota, **iekšējo dinastisko, idejisko un pareizticīgās baznīcas radītā sabiedrisko attiecību pagrimuma** pretrunu plosīta valsts, kuru viltīgi iesaistīja karā, kurā tai bija lemta sakāve. Krievija karoja tai naidīgu un nodevīgu valstu pusē pret savu dabisko sabiedroto – Vāciju, kas angļiem ļāva sagraut abas puses.

Krievija nesabruka pēc Oktobra revolūcijas un pilsoņu karā, kā to tagad kapitālisma propagandisti stāsta. **Krievijas Impērija sabruka tāpēc, ka pareizticīgā baznīca un pārvaldes mehānisms nepieļāva Ideālās pasaules vadīto Evolūciju. Krievija sabruka iekšējā satura zuduma** (*inteliģences, armijas virspavēlniecības un baznīcas nodevības, neizlēmības, intrigu un impotences, kā arī tiešas un ar pašu krievu rokām realizētas (Sīrijas variants) intervences*) **rezultātā.**

Komunisti – “vairumnieki” negāza cara varu – caru gāza nodevīgu ģenerālštāba ģenerāļu sazvērestība apstākļos, kad par caru Krievijas tronī bija vēsturiskajiem apstākļiem neatbilstošs, tajos adekvāti darboties nespējīgs Romānovs – tā sevi beidza vikingu – “uzaicināto varjagu” Rjuriku dinastija.

Komunisti – “vairumnieki” nesagrāba varu – viņi varas sabrukuma – varas vakuuma apstākļos kopā ar citām grupām sāka pielietot savu varu – viņi aizpildīja varas tukšumu un vēl ilgi pēc tam cīnījās ar citiem grupējumiem Ļeņina vadībā turpināja šīs varas mehānisma praktisko veidošanu reālajos ekonomiskajos, politiskajos, sociālajos un militārajos apstākļos.

- **Marksismā nekā no tā visa nebija.**
- **Reālajos Krievijas apstākļos Marksisms nebija pielietojams.**

Ļeņins bija Marksists – marksistu pulciņa apmeklētājs – Marksisma teorētiķis, kurš nekad nedomāja par iespēju pieredzēt sociālistisko revolūciju Krievijā. **Ļeņins bija labu klasisko izglītību baudījis izcils domātājs un vēl izcilāks praktiķis,** kurš, nonācis reālajos notikumos, izrādījās **talantīgs politiķis** ar lielām spējām realizēt savu programmu – atjaunot valstiskumu uz jauniem – strādnieku un zemnieku **padomju – demokrātiskas** (*demokrātijā vienmēr ir dēmosa pār ohlosu, kas šajā gadījumā bija padomju varas pretinieki, diktatūras elements*) pašnoteikšanās pamatiem. Zemnieku kopienu padomes Krievijā bija tradicionāla tautvaldības (*zemstes*) pašpārvaldes forma Cariskajā Krievijā, kuru paplašināja un attiecināja uz visu Padomju Krievijas sabiedrību un lika sabiedriskās dzīves pamatā.

- **Komunisti – “vairumnieki” uzvarēja tāpēc, ka kolektīvisma tradicionālajā vidē ar Miera, Taisnīguma un Savienības Idejām izvirzīja visreālāko, vajadzīgāko, gaidītāko un saprotamāko – Saprātīgāko programmu!**
- Kur te ir Marksisms?

Ļeņins – no Marksisma neatsakoties, katrā reālajā situācijā Marksismā risinājumu neatrodot, veidoja pats savu teorētisko pamatojumu un praktisko risinājumu. Cīņa ar kapitālismu notika tādā mērā, kādā pats kapitālisms uzsāka cīņu ar Padomju varu. Katrā gadījumā komunisti Krievijā un arī vēlāk PSRS-ā bija reaģējošajā pusē un Krievijā, arī PSRS-ā notikušo vairāk noteica ārzemju kapitāla agresīvā politika nekā kāda iekšzemes filozofija, teorija vai tad “dabiski piemītošās nepilnības”.

- Kur te ir Marksisms?

Trockis savukārt Marksa tēzi par atsevišķas sociālistiskas valsts izdzīvošanas neiespējamību izmantoja, lai sludinātu vispasaules revolūciju – izplatītu “venēciešu” “Trojas zirgu” Marksismu un Krieviju izmantotu par “pirmo pagali” – “viena nekapitālistiska valsts nevarot pastāvēt un attīstīties”.

Šo virzienu ar savu programmu, organizatorisko un domātāja talantu apgāza Staļins un pierādīja, ka, neizraisot vispasaules revolūciju savu valsti nosargāt ir iespējams, bet tas

nenovērš tālāko cīņu ar kapitālismu un šīs cīņas pārņemšanu (*cīņā ievilkšanu*) uz citām valstīm, kurām veidotos kaut kādas attiecības ar padomju valsti.

Tomēr katrā tādā gadījumā tā nebūtu pasaules mēroga sociālistiskā revolūcija - cīņa ar ideoloģisku pretinieku, bet tikai kapitālismam raksturīgā konkurences cīņa ar katru konkurentu, kurš ierobežo peļņas iegūšanu. Spēcīgākā konkurenta parādīšanās veicināja imperiālismu un konkurences attiecību veidošanos pašā kapitālismā, kam nav nekāda sakara ar šķiru cīņu. Ja nebūtu šķiru cīņas un sociālisma, tad kapitālisms tāpat sasniegtu imperiālisma stadiju un savstarpējus karus – savstarpēju apkarošānu.

- Un kādu revolūciju tad tās taisīs?

Neviena kapitālistiska valsts viena pati pastāvēt nevar. Tikai hegemonā vadīta alianse uztur kapitālismu, kurš beigtu pastāvēt ar to brīdi, kā zaudētu spēkus – kristu hegemonā un izjuktu alianse. Marks sociālismam pieraksta kapitālisma dabu – zīmē spoguļa tēlu tam, ko nepazīst, jo neatzīst tā izcelsmi – Ideālo pasauli.

Darvinisms māca, ka izdzīvo labāk piemēroties spējīgais organisms, bet bez Ideālās Pasaules vadības, labāk piemērotais ir rupjākais – zemākattīstītais, tāpēc nekāda jaunu sugu parādīšanās un Evolūcija nav iespējama un sociālisms nav iespējams un nevar būt nopietns konkurents.

- Tad kāpēc praksē ir otrādi?
- Kur te ir Marksisms?
- **Ideālās pasaules vadība dod labākās piemērošanās spējas Ideālas pasaules vadībā notiekošajai Evolūcijai un tās uzturētajai vides mainībai.**
- **Ideālā pasaule rada visu jauno – jauno vidi, jaunās sugas, jauno Cilvēku un viņa jaunās Idejas.**

Staļins bija garīgā semināra audzēknis, revolucionārs – praktiķis, **izcils sava laika domātājs, praktiķis un (vēsturiskajos aptākļos) politiķis**, kurš, nonācis konkrētajā situācijā, **Marksisma teorijās bāzi neatradis, vienmēr veidoja savu teoriju un praksi.** Vēsture ir pierādījusi viņa domāšanas un rīcības, **vēsturiskajos apstākļos, saprātīgumu.** Pēdējā Staļina iniciatīva, interešu un domāšanas virziens bija saistīts ar Cilvēka apziņas pacelšanu un Sociālisma pamatiem Kultūrā. **Savā pēdējā PSKP kongresā Staļins pievērsās nacionālo kultūru izaugsmes vajadzībai.**

- Kur te ir Marksisms?

Fidels Kastro ar nelielu domubiedru grupu veica revolūciju Kubā. **Fidels Kastro nebija Marksists.** Fidels ar brāli, abi divi ļoti bagātu kubiešu bērni – saņēmuši labu izglītību un lielu mantojumu, meklēja iespēju atvieglot savu tautiešu ārkārtīgi bēdīgo stāvokli – Kuba bija ASV “prieka māja” burtiskā nozīmē – alkohola, azartspēļu un prostitūcijas elle. Brāļi Kastro realizēja antiamerikānisku revolūciju.

Kad **brāļi Kastro** uzsāka cīņu un ieguva varu Kubā, tad tas notika tāpēc, ka viņi savu **cīņu izvērša ar Taisnīguma un Brīvības – tautai vajadzīgā un saprotamā programmu.** Kubas revolūcijai nekāda sakara ar Marksa teorijām nav – tad, kad viņi sāka, revolucionāriem nekādas teorijas nebija – brāļi Kastro paši nezināja, kā tālāk virzīt Kubas dzīvi. **Viņi risināja konkrētās problēmas tā kā to viņiem diktēja viņu Sirdsapziņa un iekšējā Taisnīguma sajūta, kā to viņiem rādīja viņu Saprātīgums.**

- Kur te ir Marksisms?

Če Gevaru uzskatīja par “džungļu romantiķi” - partizāni – Marksistu ar automātu plecā. Patiesībā, Marksa teorijās padomu neatradis, Če Gevara bija lielākais Latīņamerikas un pasaules trūkumcietēju no kapitāla varas atbrīvošanas – Taisnīguma teorētiķis. Tieši viņš norādīja uz nepieciešamību Kubas attīstību likt uz stingra teorētiskā pamata, tādu pamatu izveidoja un ieviesa dzīvē. Če Gevara izveidoja Kubas ekonomisko un rūpniecisko modeli, kurš, **ASV blokādes un nepārtraukta spiediena apstākļos**, pierādīja savu dzīvotspēju.

- **Kuba nevienu dienu nav dzīvojuši tā kā varētu, bet ir izdzīvojuši par spīti tam, ka ASV to apkaroja.**
- **Če Gevaras ekonomiskās un politiskās teorijas pamatā tika likta Cilvēka Labākās Daļas Atmodināšanas Ideja, kas sevi pilnībā pierādīja.**
- **Če Gevaras Ideja balstījās trijos punktos – Izglītība, Labais Cilvēkā un Godīgs Darbs.**

Šo Če Gevaras koncepcijas par **Taisnīgumu caur Labo Cilvēkā** – Jauna Cilvēka audzināšanas bīstamību saprata ASV un visā kapitāla pasaulē, tāpēc **Če Gevaras kustību iznīcināja fiziski, bet pasaulē uzsāka kampaņu par Cilvēka labākās dabas iznīcināšanu. Kapitālisms uzņēma virzienu uz dzīvnieciskā apvērsuma veikšanu – Cilvēka apziņas darbības nomākšanu.**

- **Kompetencēs balstītās “izglītības” iekšējais saturs ir Cilvēka apziņas darbības aizvietošana ar šamanisko – dzīvniecisko apziņu – saprātīgās darbības nomaiņu uz emocionāli – impulsīvi regulējamu.**

Če Gevara vienmēr norādīja, ka sabiedrības izaugsmes pamati ir Cilvēka Lielumā – Cilvēku kolektīvajās attiecībās un Cilvēka Cilvēcības izaugsmē, kura redzama viņa nesavtīgajās – biedriskajās attiecībās – kalpošanā saviem līdzcilvēkiem. Kad Če Gevara PSRS apmeklējuma laikā diskutēja ar Hruščovu, tad viņš jau toreiz bija neapmierināts ar te redzēto. **Če Gevara Hruščovam pārmeta novirzīšanos no Cilvēka un pievēršanos materiālās dzīves labklājībai.** Če Gevara jau toreiz norādīja uz to, ka pārejot pie kapitālisma dzīves mērauklām, tiks pārņemta kapitālisma dzīve, kapitālisms un atteikšanās no sociālisma galarezultātā. **Če Gevara paredzēja kapitālisma uzvaru PSRS un Cilvēka atmodas pārtraukšanu.**

- **Če Gevara noraidīja sociālisma mērīšanu ar kapitālisma dzīves mērauklām.**
- **Če Gevara zināja, ka ražošanai ir jānodrošina reālās Cilvēku vajadzības, bet ne peļņa.**
- **Če Gevara peļņu redzēja sabiedrības dzīves – izglītības un darba apstākļu uzlabošanā, kur uzlabošana tika saistīta ar Cilvēka Radošo spēju atraisīšanu.**
- **Če Gevara saprata, ka “Labāks Cilvēks – labāks risinājums – labāks rezultāts”.**
- **Če Gevara zināja, ka “Atmodini Cilvēku – Cilvēks pārveidos pasauli”.**
- **Če Gevara zināja, ka “Mainoties maini” ir pareizi.**
- **Če Gevara pilnībā nostājās Ideālisma pozīcijās.**

- Kur te ir Marksisms?

* * *

Marksisms sludina, ka kapitālisma augstākā fāze esot imperiālisms, pēc kā nākot sociālisms. **Imperiālisms ir ārējās valsts darbības – starpvalstu attiecību forma, bet iekšējais saturs – savstarpējās attiecības tādā imperiālisma kapitālismā ir fašisms vai nacisms, kā nu kurā vietā to noformē.**

- **Kapitālisma galējā forma ir nacisms.**
- **Fašisms vai nacionāl-sociālisms – līdz kara un savstarpējas iznīcināšanas stāvoklim novesta kapitālistiskā konkurence, kurā lielkapitāls agresiju maskē ar “nacionālistiskiem”, bet patiesībā šovinistiskiem lozungiem.**

Tātad, apvienojot imperiālismu ar tā radīto sociālismu iegūstam nacionālsociālismu – fašismu tīrā veidā.

- **Īstais Darvinisms – Marksisms neizbēgami ved uz nacionālsociālismu – fašismu un pamato “augstākās rases – pārcilvēka” tiesības iznīcināt “zemākattīstītos – pielāgoties nespējīgos” – “neveiksmīgos” un “atpalikušos”.**
- **Nacisms vienmēr nes “veiksmīgā Cilvēka un augstākās rases tiesību karogu”.**

Par to nav jābrīnās.

Darvinisms tika radīts Hell-fire klubos.

Fašisms tika radīts Hell-fire klubos.

Freidisms nāk no Hell-fire klubos radītās “Frankfurtes skolas”.

“Modernā demokrātija” nāk no Hell-fire klubu radītāju aprindām.

“Cilvēktiesības” nāk no Hell-fire klubu radītāju aprindām.

“Eiropas vērtību”, “minoritāšu, perversiju tiesību”, genderisma un Kultūras iznīcināšanas totalitārisms nāk no viena un tā paša avota - Hell-fire klubu vides.

- **Tās visas ir “odziņas no vienas plaviņas”.**

Tā gan nav šī raksta tēma un tāpēc to negribu nopietni izvērst, tomēr te ir jānorāda, ka nacisms šodien ieņem lielu vietu Āmurikānijas, Kanādas, Anglijas, Gejropas un 4.maija latviskuma īstumā. “Tāds no tāda rodas”. Āmurikānijā un Kanādā patvērušies nacisti nacistizēja 18.(11.)novembra Latvijas “atjaunošanu” – 4.maija Latviju. Kopā ar tādām pat Poliju, Lietuvu un Igauniju Anglosakšu nacisma jaunā ģenerācija reanimēja atklāti nacistisku Banderiešu režīmu Ukrainā, kas tagad ir viens no lielākajiem 4.maija Latvijas draugiem.

- **Ir tāda tautas paruna “saki man, kas ir tavi draugi un es teikšu, kas esi tu.”**

4.maija Latvija neapšaubāmi ir etniski šovinistiski orientēta un kā puzzles kauliņš iekļaujas Anglosakšu nacismā, kuru tas, protams, par nacismu nesauc un ar tādu vārdu neatzīst, bet faktiski – “sauc ēzeli, ja gribi par kumeļu (*kā to dara baznīca*), bet tas tomēr ir ēzeli” – ne jau nosaukums, bet iekšējais saturs “kumeļā” rāda ēzeli. Tāpat, kā ir no pirmsākuma demokrātijas attālinājusies, bet iekšējo saturu saglabājusī “modernā demokrātija”, tāpat ir arī modernais nacisms. Šis nacisms tagad “apkaro” savu idejisko tēvu radīto “brāli” Marksismu un, **ar tādas cīņas vajadzību aizsedzoties, sēj vardarbību visur, kur vien to vada kapitāla intereses.** Vienmēr var atrast kādu “asiņainā pingvīna terorizētu un atbrīvojamu” zemi.

Pilnīgi piekrītu Marksa (*Erkarta*) tēzei, ka kapitālisms neierobežotā peļņas kārē un cīņā par resursiem un tirgiem sāk imperiālistiski agresīvu konkurences cīņu un imperiālistiskus karus. Kapitālisma iekšējā daba neizbēgami noveda kā pie Pirmā, tā arī Otrā pasaules kara un tas pats tagad mūs visus nenovēršami tuvina neizbēgamam Trešajam pasaules karam un tam jau vairs nav nekāda sakara ar karu pret “briesmīgo komunismu”. Kapitālisti kaujas ar kapitālistiem.

- Nav jautājuma – vai būs karš.
- Ir jautājums – kad?
- Atbilde – drīz, nu jau pavisam drīz.
- ASV jau “tīra” savu sētas pusi.

Man ir labi saprotams, **kāpēc** Pirmo pasaules karu pārdzīvojušie **latviešu strēlnieki Stučkas valdības vadībā gāja uz to, pret ko** “brīvības cīņās” ar angļu, poļu, igauņu (*somu*) un vācu landesvēra atbalstu **cīnījās Anglijas taisītā 18.(11.)novembra Latvija – uz sociālismu.**

- “18.(11.)novembris” gribēja kapitālismu – imperiālismu – nacismu galarezultātā.
 - “22.decembris” gribēja Sociālismu.
- Kas mums šodien liekas pieņemamāks?

13. turpinājums

Kā nu kuram.

Vieniem – kolektīvistiem viņu ceļš ir uz Sociālismu.

Citiem – individuālistiem ceļš ved nacismā.

Sociālisms dod strādāt.

Nacisms paverdzina.

Trešā nav.

Neviens nevar būt kaut kur pa vidu.

Trešā ceļa meklētāji vienmēr samierinās un pieslienās nacismam.

Ja tu neesi ceļā uz Sociālismu, tad tu esi ceļā uz nacismu.

To nosaka materiālistiskā kapitālisma daba un veidotā vide.

To nosaka arī Ideālās pasaules darbība – jaunais veidojas – vecais atmirst.

Mūsdienu pārrijusies un pārbohēmizējusies, pāratbrīvojusies - pārcitādojusies “inteliģence” un pārnigerizējusies politiskā elite tagad spriedelē par “brīvību” un “neatkarību”, “brīvvalsti”, kādu redzēja badā pārņemtā Eiropa un Latvija laikā, kad sadūrās Anglijas 18.(11.) novembris un Krievijas-Stučkas 22.decembris.

Lai viņi pasēž utu pārņemtajos ierakumos zem lielgabalu, gāzu un ložmetēju uguns un pēc tam spriedelē par kolektīvā vai individuālā priekšrocību! (*Tu, kas neesi bijis automāta stobra priekšā, neesi to jutis mugurā un vēderā, nekad nezināsi, ko nozīmē biedra palīdzība pēdējā sekundē.*) Tagad, nepieminot kapitālistu visādi postošo, bloķējošo un graužošo darbību, viņi runā par “sociālismam piemītošajām nespējām”, kuras, godīgi sakot, visas kā viens izriet no kapitālistu graužošās darbības un vairumā gadījumu no viņu melīgās propagandas un uzpirkto nodevēju sabotāžas.

Sociālisma zākātājiem nav galveno Cilvēcības īpašību – Taisnīguma, Goda un Pateicības. Tagad viņi vienmēr savus tukšumus piesedz ar Staļina represiju “vīģes lapu”.

Tagad viņi uzvedas kā zagšanas brīdī pieķerti un piekauti zagļi – brēkā par pārāk smago piekaušanu. **Kad ir cēlonis un sekas, tad vaina vienmēr krīt uz cēloni, bet cēlonis to tagad negrib atzīst.**

Angļu “novembristi” Krievijas “decembristiem” pārmet to, ka Krievija atzinusi Latvijas neatkarību vēl pirms tās pasludināšanas – brīdī, kad Stučkas valdība pieņēma – apstiprināja savu Satversmi. **Stučkas 22.decembra Latvija sākās ar gatavu Satversmi un katram bija skaidrs uz kādiem pamatiem būs šī Latvija.**

Tas pilnīgi atbilst tā laika notikumu garam Krievijā un Padomju Krievijas attieksmei pret bijušās Impērijas tautām - brīvlaišanai, kad nebija laika garām debatēm, bet brūkošajā Impērijā, ārzemju intervences un tās izraisītā un uzturētā pilsoņu kara apstākļos, bija jāpagūst uzbūvēt jaunu valsti, tās saimniecību un visu citu, kas piederas valstij. Padomju Krievijas attieksme bija tāda, **ka iespējamā savienība veidojas uz brīvprātības pamatiem starp neatkarīgām republikām** ar vienādu politisko iekārtu un ideoloģiju. Toreiz tieši tādas pašas Padomju valdības attieksmes rezultātā neatkarību un valstiskumu ieguva arī Somija un Polija, kā arī citas teritorijas.

- Vai tas mazina šo valstu neatkarības un valstiskuma vērtību?
- Un, ja tas nemazina šo valstu Vērtību, tad kāpēc tas mazina Stučkas 22.decembra Latvijas neatkarības vērtību?
- Vai tāda neatkarības atzīšana var būt par pamatu tās apkarošana?

Angļu “novembristiem” ir izsakāms vēl smagāks pārmetums. **Anglija savas Latvijas neatkarību atzina jau 11.novembrī** kaut gan Rīgā uz teātra skatuves tā tika izsludināta 18.novembrī **bez jebkādas Satversmes.** (*Tas bija ārzemju inspirētā Krievijas pilsoņu kara baltgvardu aicinājuma analogs “vispirms apsitīsim sakanos – pēc tam jau redzēsīm, ko tālāk darīt”.*) **Tas bija negodīgi – tā rīkojas krāpnieki un kāršu spēles afēristi.** Satversmi sāka rakstīt tikai pēc tam. Tātad angļi ne vien atzina to, kā vēl nav, bet arī pat to, par ko vēl nebija zināms, kas tas būs.

- Vai arī “atzina” sava plāna sastāvdaļu, bet “tehniskie sīkumi” (“*jumta uzlikšanas pēc ēkas pieņemšanas akta parakstīšanas*”) varēja tikt pabeigti arī vēlāk?
- Vai arī angļiem Satversme vispār nebija svarīga – to tāpat sagatavoja skatoties no tobrīd esošajām un vajadzīgajām vēsturiskajām reālijām – uz kuru pusi angļiem vajadzēja, uz to arī pavilka? (*nav jau pirmā reize, kad tādus papīrus (no angļu vārda “paper”) raksta Anglijā, bet skaļi nolasa citviet. Arī Latvijā “atmodas” laikā pabijušā Džina Šarpa “nevardarbīgās pretošanās” instrukcijas par savām atklāsmēm tagad uzdod dažī NBS pulkveži*)
- Vai angļiem bija svarīga viņu pašu nodibinājuma Satversme?
- Vai viņu pašu nodibinājums varēja būt no saviem dibinātājiem neatkarīgs?
- Vai bankas meitas firma ir no dibinātāja neatkarīga?
- Vai meita ir neatkarīga no mātes gēniem?

Protams, ka nē!

Paši angļi tagad atzīst, ka viņiem “neatkarīgā Latvija” bija īslaicīgs projekts – uz diviem, trim mēnešiem, kas viņiem pašiem par brīnumu strādā vēl šodien. **Protams, ka tādām īslaicīgām “projektam” nekāda Satversme nav vajadzīga.**

18.(11.)novembra Latvija tika organizēta, kā angļiem vajadzīgs “darbarīks”, ar kuru čakarēties “Lāča pakaļā”, ko viņi veiksmīgi dara vēl šo balt’ dien. Īstajai Krievijai norietošā Eiropa (*Gejropa*) ir “maza kulīte pie pakaļas”. Tieši tāpēc šī “mazā pie Lāča pakaļas esošā kulīte” tik briesmīgi brēkā uz Lāci. “Mazajai kulītei” ir ļoti bail par to, ka Lācis var

“apsēsties” un tad no šīs kulītes pāri paliktu tikai mazs, netīrs, viegli mitrs brūns plankumiņš..., bet tā kā Gejropa ir uzgriezusi muguru Krievijai, tad ģeogrāfisku iemeslu dēļ tās ir “ciešā dibenu” kontaktā un Latvija ir “starp divām pakaļām”.

Tā nu tagad iznāk, ka 4.maija Latvija ir “visiem pie pakaļas” un interesanta tikai tāpēc, ka ir tik tuvu “Lāču pakaļai”, ka ar to vienmēr var tur paurķēties. Tieši tāpēc tagad visa tā 4.maija padarīšana ir “tik lielā pakaļā” un “viena liela pakaļas kasīšana”.

- **“Pakaļā urķēšanās” un “pakaļā lišana” atņem brīvas dzīves iespējas.**

Pēc tam sākās tas, ko angļu “novembristi” tagad sauc par “brīvības cīņām”, kas faktiski bija **angļu saorganizētas** somu – igauņu algotņu – vācu landesvēra (*kurus vēlāk Pārdaugavā “novembristi” nodevīgi noliks zem angļu karakuģu lielgabalu uguns*) un poļu **intervences uzturēts latviešu brāļu karš.**

- **Angļi idejiskās “Jaunlatviešu” un “Jaunstrāvnieku” domstarpības noveda līdz pašradītās “tautas tautiešu” savstarpējai asinsizliešanai.**
- **Un to tagad kā lielus svētkus savā 100-gadē svin “novembristi”.**

Vēlāk tie paši “novembristi” noslēgs angļu inspirētu vienošanos ar baltvācu izcelsmes Krievijas Cara armijas virsnieka Bermonta komandētajām vienībām par kopīgu baltvācu landesvēra (*zemessardzes*), latviešu un “igauņu” (*somu algotņu*) karaspēka daļu uzbrukumu Pēterburgai. Tās bija angļu izplānotas lamatas landesvēram, lai galīgi un uz visiem laikiem sanaidotu latviešus ar baltvāciešiem un vājinātu Vācijas pozīcijas Baltijā un Somijā.

Rīgas Jūras līcī ienāca angļu karakuģi. Pārdaugavā tika iekārtotas karakuģu artilērijas uguns koriģētāju pozīcijas un sakaru līnijas. Kad baltvācu landesvērs, izpildot nolīgumu par kopīgo uzbrukumu Pēterburgai, norunātajā laikā pienāca pie tiltiem pār Daugavu Rīgā, tad latviešu bruņotās vienības atklāja uguni pa tiltiem un nelaida pāri Bermonta vienības.

Pārdaugavā **pārgājiena kārtībā sablīvētās baltvācu zemessardzes vienības** ar kuru palīdzību agrāk kopīgi tika izcīnītas “brīvības cīņas”, sāka apšaudīt angļu kuģu artilēriju. Bermonta vienību stāvoklis bija bezcerīgs. Tādus paņēmienus, kurus sauc par “artilērijas maisiem”, angļi ir pielietojuši jau agrāk. Anglosakšiem vispār ir tāds karošanas stils – neielasties tiešās kaujās, bet nogalināt no attāluma ar artilērijas, bombardēšanas, indes un sanaidošanas rīkiem. Viņi karo no attāluma un ar svešām rokām.

- **Tagad šo nenomazgājamo nodevības aktu “novembristi” svin kā varonības svētkus – Lāčplēša dienu.**

Lūk, tāda Latvija, neatkarība, vēsture, tauta un varoņi...

Un tagad mēs esam cieši klāt pienākuši pie ģeniālajām Levita intervijā “Latvija ir uz naža asmens” izteiktajām domām.

Es šo brīdi speciāli visādi attālināju – atstāju to saldajam ēdienam.

Nu, labi – pavilksim to vēl mazliet – attālināsim šo saldo brīdi...

* * *

Mēs zinām ka kapitālisma augstākā stadija ir imperiālisms, bet saturs ir nacisms vai fašisms – uz citu etnisko grupu un valstu savtīgu izmantošanu orientēta šovinistiska ideoloģija, kuru tagad maldinoši, jēdzienu nomainīšanas kārtībā sākuši saukt par nacionālismu. Tāds maldinājums veidojas atmetot agrāk lietoto apzīmējumu “buržuāziskais nacionālisms”, kurš norāda uz **buržuāziskas nācijas** formas un satura atšķirību no citām nācijas formām.

Buržuāziskais nacionālisms pieļauj plašu ekonomisko ekspansiju (*brīvais tirgus*), kolonizāciju un kompradorismu, bet šovinisms ved uz fizisku etnisko grupu (*arī politisko un atšķirīgu uzskatu paudēju savā etnosā*) un valstu iznīcināšanu. Tāpēc ir interesanti aplūkot Vatikāna un “civilizēto rietumu” Vīnes valsi ar nacismu – fašismu.

Tāpēc, lūk, - kad Vatikāna “visu katoļu - pedofilu tētiņš” savā atbraucienā uz Māras zemi bija piezemējies Lietuvā, tad “tētiņš” tur nolika ziedus pie komunisma un fašisma (*vai fašisma un komunisma?*) upuru pieminekļa.

Ir jau saprotams kāpēc tagad divkosīgajā Gejropā ir tāds pretpolu salikums. **Nevainību tēlojošā prostitūta baltā kabatas lakatiņā ietin klofelīna pudelīti prezervatīvu paciņu. Tāpat Gejropa, sevī nēsājot visādi pašas veicināto absolūto – liberāli homoseksuālo fašismu**, to tradicionāli kaunīgi nosoda tāpēc, ka tā pieklājas (*mēs jau visi sakām, ka tas ir fui*), tāpēc, lai uz runātā un reāli darītā (“*auksta un karstā*”) kontrasta izjustu lielāku baudu – pakutinātu izvirtības notrulinātos nervus. Tagad Gejropas politikā ir tā pieņemts – visu saukt tam pretējos vārdos.

- **Gejropā ir ieviesta plaša jēdzienu inversija.**

Tur diktatūru sauc par demokrātiju.

Kara un naida kurināšanu par miera uzturēšanu.

Perversijas par tikumību un tā visā citā, kur nabadzību sauc par labklājību, kur “demokrātiju” noiet ar bumbām un tautu labklājību “ceļ” ar sēklu banku (*Irākā*) un ūdensvadu – apūdeņošanas kanālu iznīcināšanu (*Lībijā*), visa dzīvā indēšanu (*Vjetnamā*), bada un karadarbības organizēšanu (*Dienvidamerikā*), pilsētu un infrastruktūras atlieku iznīcināšanu (*Afganistāna un Dienvidslāvija*) ar bēgļu miljonu pārvietošanu no viņu dzimtenes uz dzīvesvietām svešās valstīs.

Tur mēslus uz skatuvēm un sienām sauc par mākslu, etnisko grupu naidošā - nesavienojamā piespiedu tuvināšanu, par multikulturālismu, no mājām izdzītos par “izvēli dzīvot uz ielas izdarījušajiem” un restes no cietumu kamerām tiek pārvietotas uz dzīvokļu logiem. Tas, kas bija izolētā telpā - cietumā, tagad ir visapkārt, bet tas, kas bija norma visapkārt, tagad ir ieslēgts dzīvokļu četrās sienās, kurās noziedzība ienāk caur televīziju, internetu, “apsaimniekojošo” firmu un “pakalpojumu sniedzēju” tarifu patvaļu.

Tādā mūsdienīgajā - “brīvajā rietumu” pasaulē tagad Komunismu saliek kopā ar fašismu, lai perversā spēlē ar fašisma nosodījumu (*fui, riebīgais, sītīs’ tev’ ar zīda lakatiņ’*) diskreditētu komunismu. Gejropā de jure nacisms ir “fui”, bet de fakto ir dzīves pamatā. **Tas, ko darīja ar PSRS, Vjetnamu, Ziemeļkoreju, Lībiju (*lezbietes vau!*), Irāku, Sīriju un Ukrainu ir nacisms de fakto.** NATO komandējošo sastāvu un CIP struktūras veidoja Hitlera armijas ģenerāļi. NATO pēc II pasaules kara vadīja **Hitleriskās Vācijas ģenerālleitnants Reinhardis Gelens** (*uzturēja ciešus kontaktus ar CIP direktoru Alenu Dalesu, kam tālākai lietošanai nodeva savu Eiropā un Krievijā izveidoto spiegošanas un diversijas aģentu tīklu*). **Hans Špaidels** (*Hitleriskās Vācijas virsnieks*). Vēlāk **50-jos komandē NATO sauszemes spēkus. Fridrihs Gutenbergs** bija **hitleriskās Vācijas kara kuģa kapteinis, vēlāk iecelts par NATO štāba komandiera vietnieku Ziemeļeiropā.** Tad seko Nirnbergas tribunālam ASV paspārnē paslēptais **Ādolfs Hoizingers**, kas arī bija **hitleriskās Vācijas ģenerālis, vēlāk NATO pārstāvis Vašingtonā.**

Līdz ar to Lielajā Pasaules karā nekas nebeidzās – tas tikai pieklusa un pārgrupējās nākošajai – trešajai daļai. Čērčils neuzdrošinājās atklāti uzsākt ofensīvu, tāpēc izsludinātas “dzelzs priekšvara” un “Aukstā kara doktrīnas”, Berlīnes vietā stājās Vašingtona, bet Hitlera plāna “Barbarosa” vietā Dales ar savu PSRS idejiskās sagrāves plānu. Mainījās vadības centri, frontes un metodes, bet nemainījās kara pasūtītāji un viņu pasaules kundzības plāni. **“Venēcieši”, tāpat kā viņu nauda, nekad neguļ.** “Venēciešu” karš nebeigsies ātrāk kā vien

ar Lielā Pasaules kara trešā cēliena beigām, kas nu jau visā spēkā klauvē pie katra loga un dzīvokļu durvīm. Paklausieties Bēthovena “liktešimfoniju”.

Un te nu sākās “odziņas”. Situācija pikantums un koķetērija (*seksīgais piesaistošais – provocējošais asumiņš*) ir tajā, ka Vatikānam fašisms un nacisms nebija sliktais, bet tieši otrādi – **Vatikāns visiem spēkiem un līdzekļiem cīnījās par nacisma saglabāšanu**. 1945.gadā Vatikāns gestapo un SS virsniekiem izsniedza savas pasas un tos, kā “Vatikāna darbiniekus” ar Itālijas, Anglijas un Amerikas kuģiem pārvietoja uz Dienvidameriku – Argentīnu, Čīli un Brazīliju.

- **Vatikāns fašistu pārvietošanai organizēja tā saucamo “dienvidu taku”.**
- **“Neitrālā” Zviedrija uzturēja “Ziemeļu taku”.**
- **ASV pilnīgi atklāti meklēja un izveda drošībā Reiha zinātniskos un tehniskos darbiniekus un salaupītos mākslas priekšmetus.**
- **Kanāda uzņēma un apauklēja fašistu “sēklas materiālu”.**
- **Britu savienība neatstāja novārtā savu “Hell fire” klubu auklējumu.**
- **Čerčila uzdevumā sabiedroto atbrūnotās vermahta divīzijas neizformēja, bet gatavoja jaunam uzbrukumam PSRS, kuram bija jāsākas 1945.gada jūlijā.**

Nu, lūk, - Vatikāna un “visu pedofīlo katoļu tētiņa” acīs fašisms nav ar mīnuss zīmi – tieši otrādi – tas ir “mīļais dēls” – Dienvidamerikā lolojamais un nākotnē vairojamais labais mantojums – nākotnes cerība un nākotni veidojošā sēkla. Vatikānā tagad sēž jezuīts no Dienvidamerikas un Gejropā strauji atjaunojas fašisms.

- **Nacisms un fašisms ir Gejropā realizētā Vatikāna nākotnes pasaule.**

- Kam tad patiesībā, godinot, nolika ziedus?

Bet, **slēpti** (*nu jau Ukraina pavisam atklāti*) **glorificējot nacismu** un tam pielīdzinot komunismu, **reizē ar nacismu tiek glorificēts arī komunisms**. Un te nu ir viens liels jautājums

- Ko ar ko smērē?
- Vai komunismu smērē ar nacismu?
- Vai nacismu smērē ar komunismu?

Liekot vienādības zīmi starp abiem, ar to pašu nīrgājas arī par tiem saviem leģionāriem, kurus tagad sveic ar ziediem un godina piemiņas dienās.

Šarmu visam piešķir Lietuvas prezidente – iepriekš komuniste, Viļņas Augstākās Partijas skolas politekonomijas pasniedzēja – Gribauskaite.

* * *

Kā personība, Daļa Gribauskaite Lietuvā nav nekas īpašs – tādu nepateicīgo (*augstāko izglītību ieguvusi Ļeņingradā un strauju karjeru taisījusi Lietuvas komunistiskās partijas kāpnēs, kur sasniegusi citiem sava vecuma PSKP biedriem bez spēcīgas “aizmugures” nerasniedzamus augstumus*) tur tagad ir daudz. Varbūt, ka viss, ko mēs par viņu zinām nav īsts, varbūt, ka viss notika ne tā kā mums tagad par viņu stāsta, varbūt, ka viss viņas dzīvē bija citādāk, un viņa ir pavisam kas cits kā mums šodien liekas, bet 2016.gadā viņa ir aizliegusi publicēt par sevi arhīvos atrodamos objektīvos, neapstrīdamos materiālus un tāpēc mums nav viņas pašas patiesā dzīves stāsta, bet jāiztiek ar alternatīvajos avotos esošo.

Nav manu pārdomu mērķis “izgaismot” šo Lietuvas dzīves Daļu, bet, **kā pēcpadomju laika Baltijas politiskā un valsts darbiniece viņa ir spožs piemērs, kurā mēs tādā vai citādā veidā redzam visus “brīvās” Baltijas politiskos, valsts aparāta un sabiedriskos darbiniekus.** Viņā ir mazliet no katra un katrā ir kaut kas no Daļas Gribauskaites un tāpēc viņa ir simptomātisks, kā vēlākā padomju laika, tā arī tagadējā politiskā un valsts darbinieka portrets.

Jāsāk ar to, ka viņa ir Padomju Lietuvā augstā stāvoklī bijusī tā laika valsts darbiniece, kura nav lustrēta (*lustrācija ir profesiju aizlieguma attiecināšana uz padomju un Partijas darbiniekiem*) un tagad ieņem visredzamāko – prezidentes amatu un, tajā esot, pārkāpj visu, uz kā padomju laikā savu dzīvi veidoja.

Tagad viņa pasniedz ordeņus un ziedus tiem, uz ko mežā šāva viņas tēvs sarkanais partizāns un NKVD darbinieks – mežabrāļu apkarotājs (*teorētiski viņš varēja nošaut arī manu māti*). 1985.gadā viņš par to saņēma Tēvijas kara ordeni. Protams, bērniem nav jāatbild par vecākiem un bērniem gadās nomaldīties no vecāku ierādītā ceļa, taču tā tas nebija šajā gadījumā.

Viņa izauga labi situētā ģimenē, labā elites rajona nama dzīvoklī un mācījās elites vidusskolā, kur savlaicīgi kļuva par oktobrēnu, pionieri un komjaunieti, bet par partijas biedri kļuva tūlīt ar augstākās izglītības diploma saņemšanu Ļeņingradā, kas nu gan ir ļoti rets gadījums. Tūlīt pēc Ļeņingradas viņa atgriežas Viļņā un iekļūst tur, kur parastais mirstīgais lietuvietis neiekļūst. Varētu jau to palaist neievērotu, bet mācību laikā Ļeņingradā studente nedzīvo kopmītnē, bet atsevišķā dzīvoklī Ļeņingradas centrā – namā, kas tolaik bija VDK darbinieku dzīvojamajā fondā.

No viņas Ļeņingradas laika klīst dažādi stāsti par “medus lamatiņām” – VDK ārējās novērošanas dienesta intermeitenes darbu ar ārzemniekiem, bet tā ir viņas personiskā problēma, kuru, kā nepierādāmu (*VDK nekad to neapstiprinās – VDK nekad neatklāj savu aģentūru – “čekas maisi” ir dezinformācija un “čekas Trojas zirgs” “atmodniekiem” – īstās vietas norādījums “atmodnieku neatkarībai”*) un mums nevajadzīgu – nekā visu citu neietekmējošu, neizvērtēsim.

Mūs interesē pavisam citas lietas. No viņas padomju laika dienesta karjeras personiskās lietas ir pazudušas 17 lapaspuses. Viņai ir trīs dažādas, atšķirīgos laikos koriģētas biogrāfijas. Viņa ir aizliegusi izpaust ar savu dzīvi saistītus faktus. Te var piekrist, ka katram Cilvēkam ir tiesības uz viņa personiskās dzīves neaizskaramību un noslēpumu, bet nekā nevar piekrist tam, ka visaugstākā valsts amata pildītājs slēpj savu pagātņi – to, kas un kad bijis un kādos apstākļos tur nokļuvis. **Tautai, ja lietuvieši par tādiem tiek savu vadītāju uzskatīti, ir tiesības un pienākums zināt to, kas ir viņu vadītāji.**

Šajā gadījumā tāda rīcība no Daļas (*man patīk viņas vārds Daļa – Dala – Dalā – Dalī - Dalida*) puses ir pielīdzināma krāpniecībai – kāršu afērai – lietuviešu maldināšanai un muļķošanai, bet vispār ir augstākā mērā necieņa pret tiem, kā prezidente viņa ir (*ja tiešām ir lietuviešu prezidente, bet ne ASV intermeitene*). Nu, bet tā nu ir viņas un lietuviešu darīšana – viņu “ģimenes dzīve”.

Mani interesē ar viņas izglītību saistītais. Ļeņingradā viņa mācījās Ļeņingradas Valsts Universitātes ekonomikas fakultātē (*vakara nodaļā, bet dienā it kā, pēc neapstiprinātiem faktiem, strādājusi kažokādu izstrādājumu uzņēmuma kontroles dienestā*), kur viņa ar augstāko novērtējumu, teicami kārtojot arī politekonomijas (*kas, kā mums tagad stāsta, esot viltus zinātnes*) un zinātniskā komunisma eksāmenus, aizstāvēja savu diplomdarbu par tēmu “Sociālisma veidošanās likumsakarības un nacionālās īpatnības (*Polijas Tautas republikas piemērā*)”.

Un te nu man ir jautājumi:

14. turpinājums

- Kā, **apgūstot “viltus zinātni”** un šodien kapitālistu propagandas tik zemu vērtētajā (*tāpēc nemitīgi reformētajā un izskaustajā*) **padomju izglītības sistēmā** iegūstot tik “nepatiesas, neīstas, vienpusīgas un melīgas propagandas ziņas” par “dzīvotnespējīgu parādību”, ar to, kas tagad tiek izskausts kā “laika garam neatbilstošs, novecojis un neproduktīvs – stagnants un padomiskuma domāšanas palieka”, var secīgi:
 - o būt mūsdienu Lietuvas ZA zinātniskā sekretāre,
 - o būt Lietuvas ekonomisko sakaru ministrijas Eiropas departamenta direktore,
 - o būt Lietuvas vēstniecības ASV pilnvarotā ministre,
 - o būt finanšu vice-ministre un vadīt Lietuvas sarunas ar Starptautisko Valūtas fondu,
 - o būt ārlietu vice-ministre,
 - o būt Lietuvas finanšu ministre,
 - o būt **Eiropas Komisijas** budžeta un finanšu plānošanas komisāre,
 - o būt **Eiropas Komisijas** kultūras un izglītības komisāre?

Un te nu ir jāizdara izvēle starp diviem iespējamajiem secinājumiem. **Pirmais ir tāds**, ka laikam jau toreiz **Leņingradā un vēlāk Maskavā** aspirantūrā pie **PSKP CK Sabiedrisko Zinātņu Akadēmijas** viņa ir ieguvusi īstas zināšanas un tad jau Padomju izglītība bijusi īsta, patiesa un laba, bet tad jau sociālisma ekonomika arī bijusi īsta, patiesa un laba, jo īstas, patiesas un labas zināšanas var iegūt tikai par īsto, patieso un labo. Tad iznāk, **ka mūsdienās piekoptā Padomju dzīves apspļaudīšana ir melīga...**

Redz, ko dara Padomju diploms Eiropas Komisāres, prezidentes, ministres un ZA zinātnieces kabatā...

Otrais ir tāds, ka laikam jau, lai ieņemtu šos augstos posteņus, nekādas īstas zināšanas nav vajadzīgas – **pietiek ar kaut kādiem “vāciņiem” ZA zinātnieces, ministres un prezidentes kabatā.**

Kaut kā tā jocīgi sanāk...

Taisni žēl paliek – tikai nezinu kā – tā kā sevis, tā kā mātes, tā kā Dzimtenes žēl...

Te nu katram pašam ir jāizdara sava izvēle...

Bet tālāk nāk jau pavisam jocīga lieta...

1983.gadā Daļa iestājas tur, kur parasti “mirstīgie” Padomju Savienības iedzīvotāji nekad neieklūva – **PSKP CK Sabiedrisko Zinātņu Akadēmijas** aspirantūrā, kur 1988.gadā aizstāvēja **ekonomisko zinātņu doktora kandidāta** grādu ar disertāciju par tēmu “Personiskā un sabiedriskā īpašuma attiecības personiskās palīgsaimniecības funkcionēšanā”. Tajā starp Leņina, Marksa un citu politekonomistu darbu citātiem ir arī viņas pašas, domājams pašrocīgi, rakstītas rindas. Ja var ticēt pieejamiem avotiem, tad tur, cita starpā, ir rakstīt arī sekojošais:

“Padomju vara uzvarēja buržuāziskā zemē, kurā bija spilgti izteikta buržuāziski nacionālistiska politika ar tradicionāliem pretpadomju uzskatiem, kurā valdības, buržuāziskā propaganda veica apmelojošu darbību,” un vēl “**Šķiras ienaidnieki** republikā notiekošās **sociālistiskās pārmaiņas centās apturēt ar nežēlīgu teroru**, draudiem, šantāžu, **partijas un padomju aktīva, kolhozu kustības organizatoru iznīcināšanu**. No šķiras ienaidnieku rokām pēckara gados **gāja bojā vairāk kā 13 000 cilvēku.**”

Tagad Daļa ar ziediem sveic un pasniedz ordeņus tiem “šķiras ienaidniekiem, no kuru rokām pēckara gados gāja bojā vairāk kā 13 000 cilvēku” – bet, tas nu tā – ej nu saproti tās sievietes – šodien viens – rīt cits..., bet tas uz mums neattiecas.

Uz mums attiecas pavisam kas cits un proti – uz tādiem pamatiem PSRS PSKP CK Sabiedrisko Zinātņu akadēmijā iegūtais **zinātņu kandidāta** grāds vēlāk, jau “brīvajā” Lietuvā tiek **ar paaugstinājumu nostrificēts par sociālo Zinātņu doktora** grādu. Tādā kārtā “neatkarīgajā” Lietuvā **ši darba ideoloģiskā bāze un zinātniskais saturs** tiek atzīsts par Lietuvai augstvērtīgāku nekā to sev novērtēja PSRS PSKP CK SZA!

- Zēni, ko jūs tur smēķējat?

Daļa man to nav teikusi, bet es pieņemu, ka ar tādiem – disertācijā paustajiem uzskatiem un citātiem nevar būt NATO un ES dabībvalsts prezidente Lietuvā un tāpēc, es tā domāju, ka **viņa savus uzskatus ir radikāli mainījusi** (*bet varbūt ar, ka nē...*) un tagad domā pavisam ko citu – **ir atteikusies no tā**, ko rakstīja savā disertācijā – **tā tad ir atzinusi to par nepareizu un nekur nederīgu** – bez jebkādas vērtības esošu. Bet tad ir tāds jautājums:

- Ja Daļa atsakās no disertācijas satura, tad taču viņa atsakās arī no disertācijas, vai ne?
- Un, ja viņai nav disertācijas, kā tad viņai var būt uz tās pamata iegūtais “viltus” zinātņu kandidāta grāds?
- Un kā šo bezdisertācijas “viltus” zinātņu kandidāta grādu varēja nostrificēt par “īsto” zinātņu doktora grādu?
- Kā padomju “viltus zinātne” Lietuvā kļuva par mūsdienu “īsto zinātne”?
- Kāpēc Daļa, atsakoties no disertācijas satura, neatsakās no uz šī satura pamata iegūtā Zinātņu doktora grāda?
- Vai arī viņa to patur tāpēc, ka nav atteikusies no disertācijas satura?
- Vai arī tas viss ir vieni lieli meli, tikai meli un nekā cita, kā tikai vieni vienīgi meli?

Jā, tas ir viens liels jautājums...

Un tagad seko trešais un pēdējais Daļas politiskās izglītības stūrakmens.

1991.gadā viņu nosūta uz Vašingtonu (*tāpat kā Venecuēlas Guaido*) **uz Džordžtaunas universitāti** starptautisko ekonomisko sakaru institūtā. Mēs tagad jau zinām, ka Džordžtaunas universitāte ir ASV specdienestu un aģentūras kadru kalve. **Džordžtaunas absolventi ir līdz pēdējam uzticīgi ASV valdībai un strādā tās interesēs** – izpilda ASV valdības norādījumus.

Neatkarība nozīmē neatkarīgu, neviena neietekmētu lēmumu pieņemšanu. Nevienam nevar sēdēt uz diviem ķebļiem. Nevienam nevar būt divu kungu kalps.

- Tad kā ASV interesēs strādājoša prezidente var vadīt neatkarīgu un suverēnu Lietuvu?
- Tad kā Lietuva var būt neatkarīga, ja to vada no ASV diktāta atkarīga prezidente – ASV aģente Lietuvā?
- Tad kā - Lietuviēšu vai āmerikašku interesēs Lietuvas politiku virza ASV paklausīgā Daļa?

Viņa tāda nav vienīgā. Mēs labi atceramies kā 90-tajos gados arī no Latvijas pulciņiem vien visvisādi valsts iestāžu, radio, TV un politiskie darbinieki turp un atpakaļ migrēja uz Vašingtonu “mācīties”, “stažēties” “kvalificēties” un “pārprofilēties”, lai, Latvijā atgriežoties, te veidotu jauno “brīvās un neatkarīgās” Latvijas dzīvi. **Visur, kur vien paskaties, mums pretī gudri smaida, kāda Vašingtonā augsti mācīta kundziņa vai kundzītes seja...**

Tā pati seja ir redzama kādā padomju laika avīzē un kādā padomju laika TV raidījumā, Tā pati balss ir bijusi dzirdama skanam kā no tribīnes 4.maijā (*tā pati sieviete, kura tagad ir augstā Gejropas parlamenta krēslā, kādreiz ir bijusi augsta VDK virsnieka gultā viņa sievas kārtā un tur tikpat intensīvi esot cīnījusies par Latvijas neatkarību, cik viņš to visādi esot apkarojis*) tā arī LKP kongresā un šo kongresu tautā nesošas radiodiktoreš mutes. Tie paši “tautas dvēseli pucējošie” inteligenti, kuru vārdos tagad tiek sauktas ikgadējās fondu balvas, savos ceļojumos pie ārzemju latviešiem pildīja VDK instrukcijas šo ārzemju latviešu organizāciju graušanai. Nav jau nekāds noslēpums, ka ikviens “tā laika gaišais tēls” sava labuma pēc “sēdēja un diviem ķebļiem”.

- Vai mums būtu jādomā, ka šodien kāds kaut kur sēž kā cita, kā vien sava labuma pēc un to nedara uz diviem vai pat trijiem ķebļiem?

Mēs taču labi atceramies, ka **Tautas fronte bija LKP ražojums**, PSRS “sabrukums” un ar to nākošā “neatkarība” bija **PSRS nomenklatūras funkcionāru realizēts ASV projekts, par kura īstenošu visiem izpildītājiem dāsni samaksāja ar “privatizācijas” procesu.**

Šodien Lietuvā godina tos, kuri sadarbojās ar nacistiem un **savā prātā viņu frontes pusē cīnījās par Lietuvu**, bet de jure un de fakto - par “svētajām nacisma idejām” un to uzvaru visā pasaulē. Tāpēc tagad (*ignorējot diametrāli pretējo rīcības saturu, mērķi un sekas*), **komunismu pielīdzinot nacismam**, komunistu izbarotais “dzeguzēns” – **komunistu maizē miesās apvēlusies Gribauskaite, ar to pašu godina “it kā slikto” komunismu.** Tāpat **patiesībā ir “kak vašim, tak našim”** – kā jūsējiem, tā arī mūsējiem. **Noliekot puķītes pie pieminekļa, ar to noliek puķītes kā savu agrāko, tā tagadējo draugu upuru piemiņai.** Te nestāv stundu domājot – te brauc abās, un ja vajadzēs, tad brauks arī trešajās kamanās – pāri savas tautas līķiem.

“Ja nu gadījumā kas, tad mēs jau vienmēr slēptā veidā turējām dūri kabatā” - tā tagad to visi Padomju laika sabiedriskie, TV un radio darbinieki stāsta. “Latvijas laikā” bija tāda dziesmiņa par mūsu māju – “virsniekiem caur parādes, bet zaldātiem caur sētas durvīm”.

Te nu kā Vatikāna “katolisko pedofilu tētiņam”, tā Gribauskaitei un visiem “tētiņu” apjūsmojošajiem **4.maija latviešiem ar viņu vēlēto valdību priekšgalā, vajadzētu atcerēties arī citus viņu senču upurus un viņu senču slepkavotājus.** Ir jāatgādina, ka Vatikāns savu “svētījošo roku” pār Māras zemi izplēta asiņainā iekarošanas karā – Vatikāns visu tā laika Eiropas “bruņniecību”, algotņu un laupītāju baru veda Krusta karā pret to, ko tagad sauc par latviešu tautu. Te ir jāatceras, ka, pretēji meliem, **Baltija toreiz vairs nebija “pagānu”, bet jau “kristītu” ļaužu zeme – “kristību” te ievazāja un ieviesa Baltiju kolonizējošie vikingu iebrucēji.** Tāpēc Vatikāna Krusta karš Baltijā nebija “pagānu pievēršana kristībai”, bet tikai un vienīgi Vatikāna “impērijas centralizēšana”.

Ja kāds tagad par to vairs neko nezina, negrib zināt, slēpj un negrib pieminēt, tad tiem es varu atgādāt par “svētību nesošā” Krusta kara kaujām.

- 1198 — Kauja pie Rīgas,
 1200 — Kauja pie Rumbulas,
 1203 — Kauja pie Visbijas,
 1205 — Ropažu kauja,
 1206 — Kauja pie Salaspils,
 1206 — Kauja pie Turaidas,
 1206 — Salaspils aplenkums,
 1206 — Uzbrukums Sāmsalai,
 1207 — Sēlpils aplenkums,
 1208 — Beverīnas aplenkums
 1208 — Karagājiens uz Lietuvu,
 1208 — Karagājiens uz Sakalu,
 1208 — Kokneses nodedzināšana,
 1208 — Pirmais karagājiens uz Ugauniju,
 1209 — Karagājiens uz Jersiku,
 1209 — Otrais karagājiens uz Ugauniju
 1210 — Kauja pie Imeras,
 1210 — Trešais karagājiens uz Ugauniju un Cēsu aplenkums,
 1211 — Beverīnas aplenkums,
 1211 — Kauja pie Turaidas,
 1211 — Pirmais karagājiens uz Sakalu un Vilandes aplenkums,
 1211 — Pirmais karagājiens uz Sontaganu,
 1212 — Autines sacelšanās un kauja pie Satezeles,
 1212 — Pirmais karagājiens uz Jervu,
 1214 — Otrais karagājiens uz Jersiku,
 1215 — Karagājieni uz Ridalu un Sakalu,
 1215 — Kauja pie Sāmsalas,
 1215 — Trešais karagājiens uz Jersiku,
 1216 — Otrais karagājiens uz Sontaganu un Sāmsalu,
 1216 — Pirmais karagājiens uz Hariju,
 1217 — Kauja pie Otepē,
 1217 — Otrais karagājiens uz Jervu
 1217 — Svētā Matīsa dienas kauja
 1218 — Kauja pie Puides,
 1219 — "Aukstais" karagājiens uz Rēveli,
 1219 — Dāņu karagājiens uz Rēveli un kauja pie Lindanises,
 1219 — Karagājieni uz Jervu un Viruzemi,
 1219 — Mežotnes aplenkumi,
 1220 — Zviedru karagājiens uz Ridalu un kauja pie Lihulas,
 1221 — Tallinas aplenkums,
 1222 — Dāņu karagājiens uz Sāmsalu,
 1222 — Karagājieni un Novgorodu un Ingriju,
 1223 — Atkārtotais karagājiens uz Sakalu,
 1223 — Igauņu sacelšanās un kauja pie Vilandes,
 1223 — Karagājiens uz Sakalu,
 1223 — Letgaļu un ordeņa brāļu karagājieni uz Ugauniju,
 1223 — Tallinas aplenkums,
 1224 — Karagājiens uz Hariju un Jervu,
 1224 — Tērbatas kauja,
 1227 — Karagājiens uz Sāmsalu un Muhu kauja,

1228 — Karagājiens uz Zemgali,
 1229 — Aizkraukles kauja,
 1229 — Karagājiens uz Abavas kuršu zemi,
 1235 — Karagājiens uz Nalseni,
 1236 — Kauja pie Saules,
 1240 — Karagājiens uz Izborsku un Pleskavu,
 1242 — Karagājiens uz Kursu un Kuldīgas nodibināšana,
 1244 — Embūtes kauja,
 1245 — Cēsu kauja,
 1245 — Karagājiens uz Nalseni,
 1250 — Karagājiens uz Nalseni, Lietuvu un Žemaitiju,
 1250 — Karagājiens uz Zemgali,
 1252 — Karagājiens pret žemaišiem,
 1252 — Karagājiens uz Kursu un Klaipēdas dibināšana,
 1255 — Karagājiens pret žemaišiem,
 1256 — Kauja pie Klaipēdas,
 1259 — Kauja pie Skodas,
 1259 — Tērvetes aplenkums un Dobes pils uzcelšana,
 1259 — Vārtājas aplenkums,
 1259 — Zemgaļu sacelšanās,
 1260 — Durbes kauja,
 1260 — Kauja pie Dobes,
 1260 — Kauja pie Jurbarkas,
 1260 — Kuršu sacelšanās,
 1261 — Karagājiens uz Kursu un Dzintares kauja,
 1262 — Kauja pie Lielvārdes,
 1262 — Sāmsaliešu sacelšanās,
 1263 — Kauja pie Daugavgrīvas,
 1263 — Kuršu piļu nodedzināšana,
 1264 — Kauja pie Griezes,
 1265 — Karagājiens uz Zemgali,
 1268 — Rakveres kauja,
 1270 — Karuzes kauja,
 1271 — Karagājiens uz Zemgali,
 1273 — Kauja pie Dubnas,
 1276 — Kauja pie Dinaburgas pils,
 1278 — Karagājiens uz Kernavi,
 1279 — Aizkraukles kauja,
 1280 — Dobeles aplenkums,
 1281 — Tērvetes aplenkums,
 1285 — Kauja pie Heiligenbergas (Svētkalna) pils,
 1289 — Mestra Kūno karagājiens uz Zemgali,
 1290 — Sidrabenes nopostīšana
 1290 — Zemgales galīgā nopostīšana.

- Vai Vatikānam vajadzētu uzcelt pieminekli savu “darbu” upuriem?
- Vai pāvestam vajadzētu godināt viņu piemiņu?
- Vai pāvestam vajadzētu atvainoties par Vatikāna vardarbību?
- Vai Vatikānam vajadzētu atzīt šo okupācijas aktu?

- Vai Vatikānam vajadzētu izbeigt šo teritoriju okupāciju un izvākt savus pedofilos okupantus?
- Vai Baltijas valstu valdībām vajadzētu pieprasīt savu zemju deokupāciju?
- Vai Baltijas iedzīvotājiem vajadzētu atcerēties šo okupāciju, šos okupantus un šo okupantu noslepkavotos senčus?
- Vai kāds ir uzskaitījis šī kara un okupācijas upurus?
- Vai noziegums dod tiesības?
- Vai okupācija var nest likumīgu varu?
- Vai okupācijas aktam var būt noilgums, kurš atceļ tā noziedzīgo dabu?
- Vai viena okupācija var būt sliktāka vai labāka par kādu citu?
- Vai kāds ir rakņājis šo okupantu “maisos”?
- Vai kāds tos ir pielīdzinājis nacistiem?
- Vai kāds ir aizliedzis katoļu-pedofilu simbolikas lietošanu un katoļu-pedofilu – baznīcas darbību Latvijā?

15. turpinājums

Nu labi – lai notiek – tagad pie Levita kunga (*man šķiet, ka viņa kungs te neko nav teicis – visu sarunājis Levits pats*) intervijas “Latvija uz naža asmens” – nestabilitātē un bīstamībā – vēsturiskā destrukcijas draudā.

- **Ak, saldaiss patiesības mirklis!**

Levita kungs ir Gejropisks (*pieņemiet par formu, bet tā kā mēs tagad esam Gejropā, tad ir tā jāsaka, ja mēs būtu Eiropā, tas es ar baudu rakstītu - Eiropējisks*) un gejropiski gudrs Gejropas un 4.maija Latvijas darbinieks. Tāpat kā no pedofilo katoļu vārdiem izriet, ka ir tāda īpaša “katoliskā mīlestība”, tāpat no Gejropiešu darbiem ir redzams, ka ir tāda īpaša “gejropiskā gudrība”.

Intervētājs par viņu saka: “Egils Levits. Latvijas neatkarības atjaunošanas deklarācijas koncepcijas autors, pirmais Augstākās Padomes padomnieks, pirmais tieslietu ministrs pēc Satversmes darbības atjaunošanas, pirmais vēstnieks Vācijā pēc valsts atjaunošanas, pirmais Latvijas pārstāvis Eiropas Cilvēktiesību tiesā, pirmais Latvijas pārstāvis Eiropas Savienības tiesā. Ar viņa pūlēm tapuši daudzi svarīgi likumprojekti, viņš ir arī Satversmes preambulas jeb ievada autors. Mūsu saruna – par Latviju. Tātad – par katru no mums.”

Tāpēc viņu der uz klausīt, uzmanīgi lasīt un pārdomāt redzētā nozīmi.

Intervijas sākumā viņš, protams, dod tā visa preambulu, bet tālāk daži manis komentēti, intervijas konteksta ideju nesoši, Levita kunga teikumi no šīs intervijas.

“Ne krieviem, ne vāciešiem, nedz citām minoritātēm nebija vajadzības šo teritoriju nodalīt no Krievijas. Šī vajadzība bija tikai un vienīgi latviešiem.” Jā gan – “ne krieviem, ne vāciešiem” tur viņam ir taisnība, bet par to, ka “nedz citām minoritātēm” (*interesanti, no kura laika un kur angļi tagad jau ir minoritāte?*) mēs tagad zinām, ka tas neatbilst patiesībai un tas par to, ka “vajadzība bija tikai un vienīgi latviešiem” jau ir tīrā koķetērija un **jaunvēstures** taisīšana – nu nebija toreiz latviešiem nekādas tādas vajadzības – viņiem toreiz bija pavisam citas intereses un vajadzības (*zemes reforma*), jebšu visi Levita kunga “latvieši” tolaik dzīvoja Anglijā! Jā, nu tad jau nu gan!

“Latviskais apzīmē kultūras kontekstu.” Vai nu Levita kungs ir pretrunā ar Madzīnī “asins un zemes” inspirētās “Jaunlatviešu” kustības rezultāta - 18.(11.)novembra Latvijas tapšanas ideju, kurā latviskums apzīmē etniskumu, bet ne Kultūru (*Kultūra bija Baltiskums*), vai arī Levita kunga Gejropiskā 4.maija Latvija (*ar kuru “hibrīdkara apstākļos”, par ko tā*

satraucas Levita kungs, "ir jāiet uz kompromisu") nav tā pati 18.(11.)novembra Latvija, par kuru Levita kungs runā pirmajā teikumā.

"Apspiesto tautu nacionālisms noveda pie koloniālisma likvidēšanas." Nu nē, Levita kungs! Koloniālisma likvidēšana ir Otrā pasaules kara rezultāts, kurā nodibinājās Varšavas pakta un sociālisma noņemne. Nu, kaut mazliet Gejropas tiesas tiesnesim vēsture būtu jāzin....

Līdz tam laikam Eiropas metropoles un viņa mīļā Ost-Indijas kompānija netraucēti laupīja savas kolonijas un nekāda "nacionālā ideja" viņus no kolonizatoriem atbrīvojot nevarēja tieši tāpat, kā tagad, līdz ar Sociālisma noņemnes sabrukumu, koloniālisms atkal atjaunojas pilnā mērā (*tāpēc ASV noārda vairs nevajadzīgo brīvo tirgu un atjauno muitas barjeras*) un nekādas nacionālās idejas te nevienam tagad vairs palīdzēt nevar!

Nekāda "apspiesto tautu nacionālisma" kolonijās nebija – tur bija tieši tas pats, ko tagad redzam postpadomju telpā – nabadzīgie ir aizņemti ar izdzīvošanu, korumpētie kolaboranti – kolonizatoriem kalpojošā ierēdniecībā nodarbojas ar sevis labāku iekārtošanu, bet savas zemes resursus iztirgojošie un kolonizatoru skolās gājušie un ejošie oligarhi cīnās par to, lai kolonizatori viņus uzskatītu par sev līdzīgiem un sēdētu pie viena galda, kā dēļ sarīko tautas nemierus. Indijā Gandijs bija bagātnieku aģents - bagātnieku un vienkāršās tautas starpnieks. Bagātie indieši – kolaboranti negribēja nolaisties līdz sadarbībai ar vienkāršo tautu, bet šo pašu tautu izmantoja pret angļiem, tāpēc viņi savu interešu izcīnīšanai deva "tautas" līderi, kurš tos veda "nevardarbīgā cīņā". Nevardarbīgā tāpēc, ka bagātie baidījās, ka apbruņota tauta reizē ar angļiem padzīs arī bagātos pašmāju kolaborantu.

Tālāk lielu gabalu nav vērts lasīt – tas ir tāds no puspatiesībām, jēdzienu maiņas, veselā saskaldīšanas un nesavienojamā savienojumiem taisīts "trešās kāzudiens rasols", kā jau tas "trešās dienas" kāzinieku runās klājās.

Tomēr šajā rasolā ir "no kāda kroņa iekritusi pērle".

Un nu te der kļūt uzmanīgākiem.

Lūk!

"Tātad faktiski notiek cīņa starp dažādu ideoloģiju radītiem konstruktiem un mītiem." Nu malacis! Tieši to es Gejropiešiem stāstu!

"Piemēram, Latvijas valsts juridiski turpināja eksistēt arī okupācijas laikā, bet liela daļa Latvijas iedzīvotāju to nezināja, viņiem par to nebija priekšstata. Latvijas valsts nebija šo cilvēku apziņā. Atmosfērā laikā šis priekšstats tika aktualizēts, un tagad mēs pat nevaram iedomāties, ka te nebūtu bijusi Latvijas valsts. Tā bija, tikai okupēta." Te nu vajadzētu precizēt – kuru Cilvēku apziņā nebija Latvijas valsts, jo manā, manu vecāku un daudzu man līdzīgo apziņā vienmēr bija Latvijas valsts un vēl - par kuru tieši atmodu un okupāciju viņš runā – tādas ir vairākas – ir Cilvēki, kuri visā nopietnībā atzīst, ka arī šodien Latvija ir ar viltu okupēta teritorija, kas nenozīmē tās juridiskās pastāvēšanas zudumu.

Tālāk atkal ir kaut kas - tā kā rasols, tā kā "siļķe kažokā", bet te atkal –

"Sociāla taisnīguma ideja ir jaunāka, un tās interpretācija nav visur vienāda." Nu nē, Levita kungs – Sociālā taisnīguma Ideja ir visu Ideju pamatideja un visas citas ir šīs Idejas telpas "iedzīvotājas" un aug uz tās pleciem. Sociālā taisnīguma Ideja nav atdalāma no Cilvēka, Cilvēces vēstures un esamības. Bez tādas Idejas nav Cilvēces. Tikai šī Ideja atsevišķus izsalkušus bioloģiskus objektus vieno Cilvēcē. Atņemiet Cilvēcei sociālā taisnīguma ideju un Jūs, Levita kungs, zaudēsiet kā Cilvēku, tā arī Cilvēci, kā vietā iegūsiet viens otru plosošu žurku, šakāļu un hiēnu pūli. Šī Ideja ir visvecākā un visur klātesoša, bet tās interpretācija nav vienāda tieši tāpēc, ka šīs interpretācijas atšķirības atspoguļo tautu savdabības un atšķirīgo attīstības līmeni – kas savukārt norāda uz šīs Idejas visuresošo klātesamību, universālumu (*kas ir konstrukta pretmets*) un senumu – Mūžīgumu.

Te Levita kungs mums gaiši rāda gejropiski – amurikānisko šovinista domāšanu, ar kuru sociālo taisnīgumu redz tikai pie Rietumu pasaules piederīgu.

- Vai Levita kungs domā, ka Ziemeļ-un-Dienvidamerikas senajās kultūrās nebija sava sociālā taisnīguma, ka tāda nebija čukčām, persiešiem, grieķiem un tāda nav ķeltu kristietībā?
- Vai Levita kungs neko nav dzirdējis par Budismu, kurš šo kolektīvi – individuālo taisnīgumu paceļ Pārļaicīgi Pārļasaulīgā plašumā un to, ka tieši tas ir Budisma centrālais ļautājums?
- Vai viņš ir dzirdējis, ka Hinduismā to sevī ietver karmas jēdziens?
- Un, kā tad ar Kristus Kalna sprediķi un Jāņa evaņģēliju?
- Apžēliņ, kur tas Cilvēks ir audzis?

Un te ir vēl kaut kas: **“Tas demokrātiskai sabiedrībai ir tikpat nepieņemams kā ekstrēms nacionālisms vai ekstrēms sociālisms.”**

– ko viņš ar to domā?

Ekstrēms – tas ir galējs, aiz kura seko deviants (*šajā situācijā nevietā un nepieņemams, bet citos apstākļos tā ir iespēja*) un tālāk perverss – pret dabisks. **Ekstrēms, galējs vai arī maksimāls sociālisms – sabiedriskums miera apstākļos** tur, kur ir seksuālas attiecības starp vīrieti un sievieti ir **Ģimene**, bet tur, kur nav seksuālu attiecību, ir **Draudzība**. **Kara laikā un ekstremālos apstākļos maksimāls sabiedriskums – sociālisms ir ziedošanās biedru labā – Varonība.**

- Vai viņš ir pret Ģimeni, Draudzību un Varonību?
- Vai viņš domā ko runā?
- Vai arī viņš patiešām tā domā?
- Varbūt viņš nezina, kas ir sociālisms – tas, kā pamatā ir sociālā taisnīguma ideja?
- Vai var būt ekstrēms taisnīgums?
- Hmm, vai tikai Kristus viens pats ir par ekstrēmu taisnīgumu?
- Vai viņš ir padomājis, ka ekstrēms nacionālisms ir nācijas darbošanās visas cilvēces mērogā?
- Vai var būt viņš domāja šovinismu – tad tā arī jāsaprot, bet te – domā vienu, runā otru, bet dara nezina ko...?

Nu jā – geļropisks filozofs ar geļropisku domāšanu. Ej nu saproti tos geļropiešus...

Tālāk atkal kādu gabalu ir “siļķe kažokā” un sviests.

Bet te lūk, vēl tāds salikums – **“Demokrātiska konstitūcija ir liberāla konstitūcija. Ja konstitūcija nav liberāla, tā nav demokrātiska.”**

Tā lūk.

Pirmkārt. Demokrātija ir dēmosa diktatūra un tā ir mazākuma diktatūra pār ohlosu – vairākumu.

Otrkārt. Demokrātijā – dēmosa diktatūrā nekāda liberālisma nav.

Treškārt. Tad, kad bija demokrātija, tad nebija liberālisma.

Ceturtkārt. Liberālisms, iznīcinot vienu – demokrātisko diktatūru, ievieš citu – liberālisma diktatūru.

- Ar ko tā ir labāka par padomju demokrātijas – proletariāta diktatūru?
- Ar bezdarbu un čemodānu emigrāciju – darba klaušām, pederastiju, zoofīliju un bērnu pavešanu netiklības postā?

Konstitūcija ir Pamatlikums. Konstitūcija ir likumu kārtības hierarhija. Pamatlikums diktē noteikumus uz kādiem tiks būvēti visi citi no tās izrietošie likumi. Konstitūcija ir diktatūra likumu pasaulē. Likums diktē noteikumus, kā kam būs vai nebūs būt un visus iedzīvotājus saskaņo viņu darbībās – veido kopumu.

Liberālisms individualizē, paplašina individuālismu un atomizē. Liberālisms propagandē vienu – “katrs lai dara kā grib” un tā jau ir cīņa ar likumu, kurš saskaņo – veido kopumu.

Tātad, ja “demokrātiska konstitūcija ir liberāla”, tad Levitaprāt (*vai kunga prātā*) demokrātija ir cīņa ar likumu - “likums ir tāpēc, lai gudrais to apietu” - un demokrātija ir atomizācija.

Tāds, lūk jurists un tāds, lūk domātājs...

Bet, kā jau teicu – “rasola bļodā” ir iekritusi pērle!

Lūk!

“Piemēram, Latvijas valsts juridiski turpināja eksistēt arī okupācijas laikā, bet liela daļa Latvijas iedzīvotāju to nezināja, viņiem par to nebija priekšstata.”

Būtībā tas ir pareizi, bet izteikts juridiski analfabētiski, blēdīgi vai arī mūsdienu Gejropai un Gejropiski domājošajiem tipiskā šauredzīgā un galēji – **ekstrēmi vienkāršotā**, kā viņš pats saka: **“piedāvā muļķīgus risinājumus komplicētām problēmām”**, veidā.

Levitam tautas, kuras “nacionālisms atbrīvoja no kolonisma” acīmredzot ir viņa minētās – Norvēģija, Polija, Igaunija un Latvija.

Levitam “sociālā taisnīguma ideja” ir jaunums.

Levitam, par to runājot, prātā nāk tikai ASV un Zviedrija.

Levitam, Eiropas Savienības tiesas pārstāvim, ir viena Latvija. Tas ir saprotams, ja tas mītiņā izskan no populista, uz Dziesmu svētku estrādes no kora kopbalss vai diriģenta mutes, no sajūsmā aizgrābta Cilvēka Sirds, bet tas nav īsti saprotams, ja to saka jurists – konstitucionālists ar Eiropas darba un lietu redzējuma pieredzi. Tas būtu saprotams, ja Levits runātu par vēsturiski – teritoriālu veidojumu – Latviju.

Ilustrēšu ar piemēru. Redziet, ir vēsturiski – teritoriāls veidojums – Francija. Un ir vēsturiski – sociāls veidojums – Francijas 5. republika. Un tās ir divas, eiropiešiem ļoti labi saprotamu iemeslu dēļ, ļoti atšķirīgas parādības.

Tomēr no intervijas “Latvija ir uz naža asmens” konteksta un Levita vārdiem tajā (*viņš runā par “konstruktu Cilvēku galvās”*) izriet, ka viņš runā par vēsturiski – sociālo veidojumu. Un te tas rada problēmas.

Savu frāzi par “Latvijas valsts iedzīvotājiem nezināmo eksistenci” Levits ir uzrakstījis kā anekdotē zināmais jurists, kurš, sastādot līgumu par nama celtniecību, ailē par darba samaksu ieraksta “samaksa pēc darba beigām”. Ar to viņš ļauj katram šo “pēc beigām” saprast pēc sava prāta “sociālā taisnīguma” apmēriem, ja gribi – maksā, ja negribi – “pārvērt 100-gadi par bezgalību” – vienmēr būs “pēc darba beigām”.

Te jurists, neminot, par kuru no visām Latvijā ir runa,

1. ļauj katram domāt viņa “sociālā taisnīguma apmērā” un distancējas no tiem, kuri šajā jautājumā sastrīdas.
2. Neapdomības dēļ izsakās neskaidri.
3. Nav juridiski kompetents.
4. Koķetē ar nepateikto saprotošajiem, un tad ir jautājums:
 - Ar ko un kāpēc tāda koķetērija?

Es piekrītu viņa teiktajam tajā daļā, ka **“Konstrukcijas rada realitāti, kam cilvēki seko un atbilstoši izturas. Var teikt, ka arī valsts ir šāda konstrukcija, mēs to nevaram aptaustīt vai nosvērt. Valsts ir mūsu galvās.”** Cilvēku apziņas – “galvu” līmenī, tas tiešām

tā ir. Tomēr ir divas diametrāli pretējas parādības – ir konstrukcijas un ir Universāliju izpausmes un tas rada divas atšķirīgas realitātes. Ir Gejropiski “konstrukti Cilvēku galvās” un ir Universāliju izpausmes vidē, Valsts nav galvā – Valsts ir dzīvē un valsts esamību mēs redzam darbībā un darbības sekās, bet konstruktus dzirdam pie aliņa trešajā kāzu dienā pirms kāpostiem un pie rasola bļodu mazgāšanas. Konstrukcijas dod pārejošas “pseidorealitātes”, bet Universālijas – Kosmiski cēloniskās Idejas izsēj, veido, nostiprina un audzē īstas – nepārejošas realitātes.

Valsts ir Kosmiskās vienotības – Kopības atspoguļojums vēsturiski – sociālā vidē, par kuru Levits izsakās **“Grupās locekļiem ir kopīga valoda, kopīgi priekšstati par pamata lietām un kopīga vēsturiskā atmiņa.”**

Valsts, kā es to jau rakstīju “Pēcpusdienas sarunās”, ir Garīgs veidojums – Kosmisko Universāliju – Nepārejošā – Ideju – Ideālās pasaules projekcija “Cilvēku galvās” un caur tām vēsturiski – sociālajā vidē. Tad veidojas tas, ko mēs saprotam ar de facto pasludinātu un de jure atzīstu valsti ar visām standartā atzītām valsts pazīmēm, no kurām vairākas gan de jure, gan de facto Latvijai vairs nav – ir iestājusies “daļējā grūtniecība - daļējā neauglība” – daļējā – “ierobežotā suverenitāte”. Ginekoloģijā tas ir nedzīvs dzimis vai spontānais aborts, aborts kā kontracepcija.

Garīgs veidojums – tas nozīmē, ka valsts var būt Garīgi radniecīgu Cilvēku veidojums neatkarīgi no tā, vai tas ir kaut kādā veidā pasludināts un atzīts, vai nē. Var būt de facto valsts, kura pastāvošajā tiesību sistēmā netiecas pēc atzīšanas de jure. **Var būt valsts citā tiesību sistēmā.** Tādas jau eksistē un nekādu atzīšanu de jure no citām Romiešu tiesību sistēmā esošām neprasa un negaida. Tādas, piemēram, ir noziedzīgās – organizētās noziedzības valstis.

Var būt Cilvēku apvienības – valstis ar savu heraldiku, teritoriālajām un ideoloģiskajām robežām, robežu sardzi, spēka struktūrām, ekonomiku un konvertējamu valūtu, vadības hierarhiju un likumu sistēmu – visu, kas to padara par valsti, bet kura nekā netiecas sevi pasludināt un iegūt “starptautisku atzīšanu”. Tādai valstij pietiek ar to, ka tai piederīgajiem ir valstiska attieksme vienam pret otru – tajā ir valstiskas attiecības.

Un var būt tādas de facto pasludinātas un de jure atzītas vēsturiski – sociālas **konstrukcijas, kurās Cilvēkiem nav valstisku attiecību**, kurās katrs ir pats par sevi un katrs otru uzlūko par resursu. Tās ir pseidovalstis – krāpnieciski konstrukti.

Abas eksistē “cilvēku galvās”. Pirmajā gadījumā tāda valsts ir Idejas projekcija, bet otrajā tā ir “konstrukts” – “pseidovalsts”, kuru ticīgie ielaiž “savās galvās” un “atbilstoši tam uzvedas” – tic, ka pilsoniskās sabiedrības daudzpartiju vēlēšanu sistēmā rosoties viņi ir valstī – domā, ka tas, kas nav valsts – ir valsts. Tādi Cilvēki ir iedvestu **ilūziju – konstruktū varā** un uzvedas atbilstoši šo ilūziju – konstruktū programmām - **ir ieprogrammēti noteiktām reakcijām un darbībām.**

Par to runā Levits.

Levits nav dumjš.

Levits visu zin un saprot.

Levits ir pats sev prātā.

Levitam ir konstrukti.

Levits duļķo ūdeni.

Levits ķer zivis.

Levitam garšo zivis.

Zivis nāk par labu Levitam.

Nobeigums

Man patīk viņa “**Grupas locekļiem ir kopīga valoda, kopīgi priekšstati par pamata lietām un kopīga vēsturiskā atmiņa.**” Tas ir ļoti precīzs vēsturiski-sociāla veidojuma apraksts. **Tas mums atklāj vairāk kā vienu Latviju** un ak, ak, ak – vēl kaut ko.

Tas mums atklāj to, ka gan de facto, gan de jure eksistē tā valsts, kura vispirms ir “Cilvēku galvās”. Tas mums atklāj to, ka **tas, kas ir spēkā attiecībā pret vienu, tāpat ir spēkā attiecībā pret visiem citiem.**

Tāpēc, ja tas, par ko runā Levits, ir spēkā (*ja viņš patiešām domā to pašu kā to saprotu es*) pie 18.(11.)novembra un 4.maija Latvijas, tad tas ir spēkā arī pie citām vēsturiski-sociālajām Latvijām – 22.decembra Latvijas, Ulmaņlaiku un LPSR –Padomju Sociālistiskās Republikas Latvijas.

Tāpēc, ja “**Latvijas valsts juridiski turpināja eksistēt arī okupācijas laikā**” un “**ir kopīgi priekšstati par pamata lietām un vēsturiskā atmiņa**”, tad tas nozīmē, ka esošajā vēsturiski – teritoriālajā Latvijā vienlaicīgi de jure vai de facto – kā nu kura galvā tas ir, kā nu kura – okupācijā vai “dažādu pakāpju suverenitātēs” eksistē vairākas Latvijas.

Baltu “Latvija”.

Brutēņu, kuršu un citu vikingu “Latvija”.

Livonija.

Baltvācu – Krievijas Baltijas guberņa.

18.(11.) novembra Latvija.

22. decembra Latvija.

Ulmaņlaiku Latvija.

LPSR.

Atmodā “atjaunotā” (4.maija) Latvija, kuras viena daļa stājās “vienātruma”, bet dzīvo nu jau “div un trīsātumu”, jeb Makrona vārdiem sakot “trejzonu” Gejropā.

Baltu “Latvija” tika iekarota. Nelikumīga spēka vara nedod tiesības – tā tika okupēta, tāpēc tā eksistē tiem, kuriem tā eksistē.

Livonijas ordenis de facto un de jure eksistē vēl šodien un tam kādreiz piederējošie ordeņa bruņinieki sevi atzīst par tam piederīgiem.

Ir daudzi sevi Baltvācu kultūrai un Baltijas guberņai pieskaitoši.

Lielākais vairums vecākās paaudzes latviešu sevi domās mētā un jautas kaut kur starp 18.(11.) novembra un Ulmaņlaiku Latviju, **kas bija divas ļoti atšķirīgas Latvijas.** 18.(11.) novembra Latvija bija angļiem, bet Ulmaņa Latvija bija vēsturiski-sociālajai Latvijai.

Tiem blakus ir arī 22.decembra sociālā taisnīguma Latvijas iedzīvotāji.

Tāpat un vēl vairāk ir to, kuri turpina dzīvot okupētā LPSR.

Un ir daudzi 4.maija Latvijas iemītnieki – kolaboranti.

Tagad kompetentidiotisko “skolsiltumnīcu” mākslīgajās augsnēs masveidā tiek ražoti Latvijas vēsturiski – teritoriālo telpu un Latvijas nākotni ar sevi piepildoši kompetentidiotiskie dārzeni.

- Levita kungs, vai Tu tiešām domā, ka vēlēšanas un dārzeni ir savienojamas parādības?
- Vai Tu gribi būt dārzeņu prezidents?
- Levita kungs, vai Tu tiešām domā, ka viņi visi, dažādajām Latvijām piederīgie, ir viena valsts un viņus var apvienot vienā valstī?
- Levita kungs, vai Tu pats saproti, kādus vārtus un kam tos paver?

- Vai Tu saproti, ka Tavam “bet lielākā Latvijas iedzīvotāju daļa to nezināja” ir sekas?

Tagad viņi to zin.

Tu pats pateici to, kas Tev atņem Tavu vienoto valsti. Tu pats to saskaldīji un padarīji par neapvienojamu. Decembrists nesamierināsies ar novembristu. **Katram būs sava simtgade.** Vieniem tā būs 18.(11.) novembrī, otriem 22.decembrī (*saulgriežos*). Ulmaņlaiku latvietis spļaus uz 18.(11.) novembristu viņa daudzpartiju balagānā, bet decembrists sveiks ulmanista aizvākšanu. LPSR latvietis aizvien tāds paliks arī NATO okupācijā – katram no viņiem būs cita – no citiem atšķirīga “valoda, kopīgi priekšstati par pamata lietām un kopīga vēsturiskā atmiņa”.

Un tam visam pa virsu ar savu “valodu, priekšstatiem par pamata lietām un ...?” tagad klājās arī **Gejropiski liberastiskā “atjaunotā” 4.maija Latvija** un tās sorosūdoīdie tirlīņi (*tizleņi?*).

Līdz šim Levits sevi iezīmē tieši par šo tirlīņu manipulēto 18.(11.) novembra un Ulmaņlaiku valodu un vēsturisko atmiņu zaudējošo – “atmodā atjaunotās” 4.maija Latvijas mītos mītošo latviešu runas vīru.

- Vai ir jāatgādina, kā “Atmodas” atmodā Veidemane plivināja savus pieseksotos “daudzvīrības” palagus?

Piesmīet jaundzimušo ir melno rituāls.

Bet lieta ir vēl trakāka un es domāju, ka tā tik ļoti Levitu biedē (*jebšu uz koķetēriju aicina*), ka viņš to pat vārdā nesauc.

Un tā ir PSRS.

Lieta ir tāda (*apaļa un cieta*), ka tieši tāpat, kā **nav dokumentu par Stučkas valdības pilnvaru nolikšanu, ko atteicās apstiprināt arī Krievija Krievijas un Latvijas miera līgumā – tāpat Krievijas skatījumā tāda turpināja būt, tādu nav arī par PSRS pastāvēšanas beigām.**

Levits pareizi saka “**valsts juridiski turpināja eksistēt**”. Nav neviena dokumenta, nav nevienas konstitucionāli pamatotas, juridiski korektas darbības, ar kuru būtu pārtraukta PSRS de jure esamība. Vēl vairāk – notika pēc PSRS konstitūcijā nostiprinātā augstākā likumdevēja orgāna – referenduma, (*kuru, pretēji tobrīd pastāvošajai likumdošanai, nepieļāva Latvijā*) reģistrēts šī leģitīmā likumdevēja gribas lēmums – **saglabāt Padomju Sociālistisko Republiku Savienību**. Par to nobalsoja 76,43% no 79,5% iedzīvotāju. No 185,6 (*tik daudz toreiz bija PSRSā*) miljoniem par to bija 113,5 miljoni.

Viss tālāk notiekošais de facto bija ārzemju intervences atbalstīts un inspirēts valsts apvērsums. Kā zināms, apvērsums nerada leģitīmas varas tiesības. **Apvērsums ir varas uzurpācija.** Tāpat tas bija Helsinku nolīguma par robežu nemainību Eiropā pārkāpums.

Varu uzurpējis āksts “brīvlaiž” – dara to, ko darīt nevar un de jure nedrīkst – tie ir piedzēruša āksta murgi, kas līdz ar paģiru izgulēšanu beidz pastāvēt.

Pie tam – interesanti –

nav neviena dokumenta par PSRS konstitucionāli korektu likvidēšanu.

Nav nevienas tādas konstitucionāli korektas, tam konstitucionāli pilnvarotu orgānu darbības.

Ar direktīviem dokumentiem ir likvidēti tikai valsts darbības orgāni.

Līdz ar to PSRS de facto vairs nedarbojas, bet de jure turpina pastāvēt.

Tas, kas pastāv de jure – ir vēl leģitīms, Levita paša vārdiem: “**turpina eksistēt okupācijas laikā,**” apstākļiem mainoties, var “atmosties” un atjaunot savas darbības orgānus,

robežas un dzīvi. **Nav notikusi de facto konstitucionāli likumīga un tāpēc de jure atzīstama Latvijas izstāšanās no PSRS.**

Nekā personiska – tikai Levita vārdu projekcija uz vēsturiskās realitātes ekrāna...

Starp citu - par to “atmodīgo atjaunošanu” – tajā ir kā ietilpstot vēsturiskā atmiņa. No vienas puses, neticu, ka kādam no mūsdienu sorosūdu tirlīņiem būtu 18.(11.)novembra iemītnieku vēsturiskā atmiņa un **neticu arī tam, ka 18.(11.)novembra un Ulmaņlaiku latviešiem ar šitiem sorosūdiem būtu “kopīgi priekšstati par pamata lietām”**. Ja viņi 18.(11.)novembrī zinātu, kādā Gejropā tiks ievesti, tad būtu lielākie Krievijas Padomju varas stiprinātāji.

Lai nu ko, bet Gejropiskās izvirtības viņi noteikti te negribēja redzēt un, ja Levits ar tādām runām pie viņiem būtu parādījies, tad būtu ar labi sūdotu koku nodauzīts un spalvās izvārtīts. Ulmaņa laikos tiktu piecas minūtes uzklausīts un pēc tam Jelgavā vai Sarkandaugavā ieskundēts, bet vēl pirms tam, līdzīgi Rainim, par Rīgas cirka direktoru nozīmēts. Bet, tā kā mēs visi te tagad tāda cirka izrādi vērojam, tad es nebūšu pārsteigts, ja tur pēkšņi spoži mirdzošu visā baltā Levitu redzēšu.

(Ir tāda anekdote par cirku, kuras nobeigumā skan galvenā varoņa frāze “tad arēnā iznāku es – viss mirdzoši baltā, bet jūs visi esat mēslos līdz ausīm”.)

Levita viedie vārdi par Latvijas (*arī PSRS un visu citu*) de jure eksistenci okupācijas apstākļos leģitimizē – paver ceļu PSRSa atjaunošanai, kas vieniem ir šausmas, bet citiem ir Cerība. Tā kā **Cerība balstās Cilvēces Virzībā Nākotnē**, tad ar to dzīvojošie tur saskata savu nākotni un tās iespējamībā pieaug spēkā, bet šausmu pārņemtie, savā pagātnē lūkojoties, līdz ar tās attālināšanos spēkus zaudē.

- **Cerība veido.**
- **Šausmas noārda.**
- **Ticība ved.**

Vērojot notiekošo var redzēt, ka

Latvijā (*Balti vēro, ko tie latvieši tur dara, Livonieši dara savas lietas, Baltvāci turpina savu kultūras dzīvi – izdod pat grāmatas par to un vispār, katrs, izņemot 4.maija Latvijas latviešus (tos, kuri 4.maijā stāvēja tribīnēs) šī cirka teltī dzīvo savu dzīvi kā nu var) tas, ko latvieši ir saņēmuši, nav tas, ko viņi ir gaidījuši.*

“Venēcieši” turpina realizēt savus pasaules kundzības plānus. Viņu radītais materiālisms tāpat kā agrāk cīnās ar Īstenību un Īstenība atkal un atkal rāda, kas dominē šīs planētas biosfērā, atmosfērā un Okeānā. “Venēciešu” kapitālisms turpina savu koloniālo un imperiālistisko politiku. “Venēcieši” ir izbarojuši, uzbarojuši un palaiduši pasaulē jaunu fašismu un nacistu vadoni.

Zeme, tāpat kā cirka arēna un planētas orbīta ir apaļa, tāpēc **tajā reiz notikušais atkārtojas** jaunās formās un savienojumos, paātrinātā laikā un pieaugošos mērogos.

Latvijā atkal tiek taisīti “Jaunlatvieši” – latanglieši (*latvo-angļi*) un latvāņi (*latvo-amerikāņi*) ar tādiem atbilstošu “kopīgo tizlo jaunvalodu, kopīgi perversajiem jaunpriekšstatiem par pamata lietām un kopīgu izšausmināti klibu vēsturisko jaunatmiņu.” Tam, to pašu agrāko iemeslu dēļ, atkal sekos “Jaunstrāvnieceki”, “brīvības cīņas” un “Lāčplēšu dienas”. Atkrievošanās esot bijusi vajadzīga tādēļ, lai uz labākām zemēm aizbēgušie patrioti varētu atgriezties dzimtenē un te sākt piedzīvot savus 3x3 paaudžu sapņus par brīvās Latvijas celšanu saulītē, bet tā vietā, lai kopīgi iesaulotu Latviju, iepriekšējiem, ar solījumu atgriezties dzimtenē, kad te būs notikusi kārtējā atmodīgā atdzimšana un piena upes ķīseļa krastos tecēs, pievienojās jauns patriotisko emigrantu – kalpu – bēgļu vilnis.

No vienas puses ir pieaugusi Cilvēku kopības iespēja, bet no otras vēl vairāk pieaugusi nevienlīdzība, apspiestība un izmantošana. Nekur nav zudusi “venēciešu”

ievadītā šķiru cīņa un tās virzītāji – baņķieri, tāpēc nāks “piektais gads” un būs jauns “septiņpadsmitais”, būs vajadzīga jauna valsts pacelšana no drupām pie zemes atjaunošanas un industrializācijas, tāpēc atkal būs Ulmanis un atkal būs jauna savienība kāda Visariona dēla vadībā.

Atkārtojas tāds pats zvaigžņu, politisko un ekonomisko attiecību stāvoklis, kāds bija laikā no 1935. līdz 1945.gadam. Atkal pie durvīm klauvē kārtēja globālā ekonomiskā depresija un kārtējais pasaules karš. Atkal ir kādēļ un kam to sākt. Katrs nākošais karš tajā iesaista aizvien lielāku aizmugures iedzīvotāju skaitu un izkļiedē fronti. **Ja iepriekšējais bija motoru, tad šis ir informācijas karš, kurā nebūs neviena neskartā.**

Dž. Soross teica: “Jūs ieviesiet internetu – visu pārējo izdarīsim mēs.” Katrs, kurš ieslēdz radio, TV vai datoru, sēžas “skolas” solā vai uzklausa kāda “psihologa” padomu savā “ģimenes studijā”, “forumā” vai sava sociālā tīkla personalizētā burbuļa “jaunumus”, saņem šī kara sev tēmēto šāvieni pakausī. **Informatīvajā karā** nenogalina fiziski. Šajā karā **padara par pretoties nespējīgu un negribošu muļķi.** Informatīvajā karā galvenais ierocis nav bumbas un raķetes, no kurām varētu paslēpties bunkurā, kartupeļu bedrē vai lauku sētas pagrabā. Šajā karā šauj pa to “grozu”, kurā ir salikts viss, bet viss ir salikts internetā un datoros digitālajās un attālinātajās – virtuālajās tehnoloģijās, datorizētajā telpā un valdības sistēmās. **Informatīvajā karā galvenais ierocis ir datorvīruss** un postošas, stulbas noziedzīgus konstruktus nesošas ekspertu runas un grāmatas. Ir naivi domāt, ka tas neskars jūsu mazo mājas datoru vai Jūs personiski.

Datorvīruss – kaujas ierocis skars katru, kurš kādā veidā lieto vai kaut kādā veidā ir saistīts ar elektriskajiem tīkliem un to, ko vada ar elektriskās enerģijas vai idiotisku konstruktū palīdzību. Datorvīruss un konstruktū skars visus.

Šajā karā nav aizmugures, bet fronte ir visur.

Šajā laikā mazā, provinciālā, visiem pie pakaļas esoša cirka arēnā skan Gejropas Cilvēka Levita žēls sauciens: “nu nāciet taču uz vēlēšanām!”

Zvēri raka Daugavu.
Sveši kungī valda.
Kur Latvija palika?

Antiņš